

BURMESE
CLASSIC
COM

မယ်မင်းဘုံ

ကျွန်မသာ စိတ်မကောက်ခဲ့ဘူးဆိုရင်

L ရင်

မယ်မင်းဘုံ

စိစဉ်သူ
မောင်ကျော်လှိုင်
စေတနာစာပေ

BURMESE
CLASSIC
COM

မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲဖျက်သိမ်းခြင်း

ရန်ကုန်မြို့(.....)Hotel ဌ 17-1-2012

(အင်္ဂါနေ့)မွန်းလွဲ(၁)နာရီတွင် ကျင်းပပြုလုပ်မည့်
ကျွန်တော် မောင်လင်းသြမံနှင့် မမူးဇေတ်ပုံတို့၏
မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကို ဖျက်သိမ်းပါကြောင်း အသိပေး
ကြေညာအပ်ပါသည်။

(စုံစမ်းမေးမြန်းနိုင်ပါသည်)

မောင်လင်းသြမံ

၁၂/ဗဟန(နိုင်)

အမှတ်-၁၀၆(A)၊ ရွှေကောင်းကင်ခြံ

ရန်ကုန်မြို့။

❖

ဧည့်သည်များ

“ဩမံ ... မင်း ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ”

ဒေါသတကြီးဖြင့် သူ့ရှေ့ကို ရောက်ချလာကာ သတင်းစာကို စားပွဲပေါ်သို့ ပစ်ချလိုက်သောအခါမှာတော့ သူဟာ မထုံတက်တေး မျက်နှာပေးဖြင့် သတင်းစာကို ကောက်ယူကာ လှန်လှောကြည့်လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ ထိုင်နေရာကနေ မတ်တတ် ထရပ်လိုက်ကာ ...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ အဖေ၊ အဲဒါ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် သတင်း စာထဲ ထည့်လိုက်တာပါ”

“ဘာ ... ဘာပြောလိုက်တယ်၊ မင်း ... ကဲကွာ”

လူဖြောင့်စိတ်တို့ ဖေဖေက သူ့ရဲ့အဲဒီစကားကြောင့် ဒေါသသွေးတို့က ငယ်ထိပ်ဆောင်တက်ကာ ဆတ်ဆတ်ခါ ဒေါသ

တွေကြီးလျက် သူ့မျက်နှာကို ပိတ်ထိုးလေသည်။ ပူခနဲဖြစ်သွားသော နာကျင်မှုနှင့်အတူ သူက ထိုင်ခဲ့ပေါ်သို့ ပြန်လဲကျသွားကာ နှုတ်ခမ်းထောင်စွန်းက ငန်ကျိကျိအရသာတွေကို လက်ခံဖြင့်ပွတ်တိုက် ဖျောက်ဖျက်လိုက်ရင်းက ခပ်တည်တည် မျက်နှာထားဖြင့် သူ့အဖေကို ပြန်ရင်ဆိုင်လေသည်။

“ကျွန်တော် ဒီကိစ္စကို သတင်းစာထဲ ထည့်လိုက်တာမှားလို့လား အဖေ၊ လက်ထပ်တယ်ဆိုတာ ကာယကံရှင်ရဲ့ ဆန္ဒကသာ အဓိကပါ”

“ဘာ ... မင်း။ ဒီမှာ ဩမံ ... မင်း အဲဒါဆို ဘာလို့ဒီကိစ္စကို ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာလဲ၊ မင်း အခုလိုလုပ်လိုက်တာ ငါတို့ခွေးဖြစ်မယ့်ကိစ္စဆိုတာ မင်း ထည့်မတွေးဘူးလား၊ ငါက ဟိုဘက်ကမိဘတွေကို ဘာသွားပြောရမှာလဲ၊ ဟမ် ... မင်းကို ဟိုက အသရေဖျက်မှုနဲ့တောင် ခွဲလို့ရတယ်။ မင်း လုပ်ရပ်က အရှက်ခွဲတာကွ ... ဩမံ ... ငါ ... ကွာ”

သူ့ကို အဖေက ဒေါသတွေထွက်လွန်း၍ အသားတွေ တဆတ်ဆတ်တုန်ကာ စကားလုံးတွေတောင် မပီပိုတဝါး

ဖြစ်ကုန်၏။ သူ့လုပ်ရပ်က အောက်တန်းကျတယ်ဆိုလည်းမတတ်နိုင်ပေ။

“အဖေ ... ကျွန်တော့်ကို အခုချိန်မှာ အရမ်းစိတ်ဆိုးနေမယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် နားလည်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကို နားလည်ပေးပါ။ သတင်းစာထဲတောင် ပါလာပြီဆိုမှတော့ ဘာမှရှင်းပြမနေချင်တော့ပါဘူး။”

“မင်း ... ခွေးထက်မိုက်တဲ့ကောင် ... ကဲကွာ”

အဖေက သူ့ကို ထပ်ထိုးဖို့ လက်ရွယ်တုန်းမှာပဲ မေမေက အတင်းဝင်ဆွဲကာ ...

“တော်ပါတော့ ကိုရဲမာန်ရယ်၊ တော်ပါတော့၊ ဖြစ်ပြီးသွားတာတွေကို အပြစ်တင်မနေပါနဲ့တော့”

သူ့ရှေ့ကဝင်ကာပေးတဲ့ အမေ့ကို အဖေက ဒေါသတွေထွက်၍ ...

“အေး ... မင့်သားကို အပြစ်မမြင်နဲ့၊ တစ်သက်လုံး လူတော်လူကောင်းလေးလို့ပဲ သတ်မှတ်။ ငါကတော့ ဒီကောင်လို့ သားဆိုးမျိုး မမွေးခဲ့ဘူးလို့ပဲ သဘောထားလိုက်မယ်”

သူဟာ အဖေစကားကြောင့် မျက်ရည်ပူတွေကျလာတာကို ဘယ်သူမှ မသိအောင် ကျိတ်သုတ်လိုက်ရင်း သူ့ရှေ့က ခံတပ်သဖွယ် ကာကွယ်ပေးထားတဲ့ မေမေရဲ့ပခုံးကိုဖက်ကာ ...

“မေမေ ... ကျွန်တော့်ကို ဘာပြောချင်လဲဟင်”

အဖေက ဘာမှသက်မပြောချင်တော့၍ ထွက်သွားပေမယ့် အမေကတော့ သူ့ရဲ့ပါးပြင်လေးကို ခပ်ဖွဖွပွတ်သပ်ပေးရင်း ...

“အမေသားလေးကို အပြစ်မမြင်ပါဘူးကွယ်၊ သားကို အမေ ဘယ်တော့မှ မှားတယ်လို့ ပြောမှာမဟုတ်ဘူး၊ ဒါပေမဲ့ သားလေး အခုလို ဘာကြောင့်လုပ်လိုက်တာလဲဆိုတာတော့ မေမေ သိချင်တယ် သား။”

မေမေက အပျော့ဆွဲလေသံလေးဖြင့် သူ့ကို ဖျောင်းဖျာမေးမြန်းနေပေမယ့်လည်း သူဟာ မေမေ့ကို သနားပေမယ့်ပြောလို့မဖြစ်တာကြောင့် ခေါင်းကိုသာ တစ်ချက်ယမ်းလိုက်ပြီး ...

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်လွှတ်ပါ မေမေ၊ ဒီမင်္ဂလာပွဲကို ဘာလို့ ဖျက်ရတာလဲလို့တော့ မမေးနဲ့၊ ကျွန်တော် မဖြေချင်ဘူး။”

ဖေဖေလည်း သွေးပူနေတုန်းဆိုတော့ ကျွန်တော် ခဏရှောင်
နေလိုက်မယ်၊ ပြီးတော့ အမေ စိတ်ချပါ ...

ခေတ်ပုံတို့မိသားစုကိုလည်း ကျွန်တော်ပဲ ရှင်းလိုက်
ပါ့မယ်”

သူဟာ မေမေရဲ့ပခုံးကို အားပေးသလို တစ်ချက်
ဖျစ်ညှစ်ကာ ထထွက်လာလျှင်တော့ မေမေက သူ့နောက်ကို
အပြေးတစ်ပိုင်းလိုက်ကာ ...

“သား ... သားလေး မင်း ဘယ်သွားမလို့လဲ”

“စိတ်မပူပါနဲ့ မေမေ၊ ကျွန်တော် ပြန်လာခဲ့မှာပါ”

အမေ့ကို ကျောခိုင်းနှုတ်ဆက်ကာ အိမ်ထဲကနေ
သူ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ လေးကန်သော ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် တစ်
လှမ်းချင်း လျှောက်လာတာဟာ လမ်းထိပ်နားအရောက်မှာတော့
Taxi တစ်စီး ရပ်ထားတာကို တွေ့တာနှင့် သူဟာ တထိုင်တည်း
ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ကာ တစ်နေရာကို အဲဒီကားငှား၍ သွားလိုက်
တော့သည်။

သူ အဲဒီနေရာကို ရောက်သောအခါမှာတော့ သူဟာ
အချိန်သိပ်ဆွဲမနေတော့ဘဲ ဘောင်းဘီအိတ်ကပ်ထဲကဖုန်းကိုထုတ်
ကာ သူမဆီကို ဖုန်းလှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ လိုင်းကချက်ချင်းပင်
ဝင်သွားသော်လည်း ဖုန်းကို တော်တော်နှင့် မကိုင်သေးပါ။ စိတ်
ရှည်ရှည် စောင့်ခေါ်မှ “ဟယ်လို”ဆိုတဲ့ ထူးသံသဲ့သဲ့လေးကို
ကြားရလေသည်။

“ခေတ်ပုံ ... ငါပါ”

“ပြော ... နင် အခု ဘယ်မှာလဲ၊ ငါ လာခဲ့မယ်”

“ဆုံနေကြနေရာလေးမှာ ရှိတယ်”

“ငါ အခုပဲ လာခဲ့မယ်”

အဲဒီအသံလေးဟာ မသိမသာ တုန်ယင်နေတယ်ဆို
တာ သူက သတိထားမိသွားသည်။ စိတ်တွေ အရမ်းလှုပ်ရှားနေ
တယ်ဆိုတာ သူက ရိပ်မိတာကြောင့် စိုးရိမ်စိတ်တစ်ခုနှင့်အတူ
ခပ်တိုးတိုးပြောမိလေသည်။

“ခေတ်ပုံ ... ကားကို ကိုယ်တိုင်မောင်းမလာပါနဲ့လား”

“ဘာမှမစိုးရိမ်ပါနဲ့၊ ဩမံ၊ ငါ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး၊ နင်သာ စောင့်နေ၊ ငါ ခဏနေ ရောက်လာမယ်”

သူမက ဖုန်းချသွားလျှင် သူက ဘာမှပိုင်ဆိုင်ခွင့် မရှိတော့သူတစ်ယောက်လို လွမ်းဆွေးမောလျသွားကာ ထိုင်ခိုင်းနေမိတော့သည်။ သူ့ရဲ့ငိုငိုတိုင်းတိုင်းပုံစံဟာ ဘယ်လောက်တောင် ကြာသွားသလဲတော့မသိ။ သူ့နာမည်ခေါ်သံကြားမှသာ လှည့်ကြည့် ဖြစ်တော့သည်။

ခေတ်ပုံ ...။ ဒူးအတိဂျင်းပန်အပြာလေးကို ခပ်ပွပွ တီရှပ်လေးနှင့် ဝတ်ထားကာ ဆံပင်ရှည်တွေကို ကပိုကရို ထုံးချည် ကာ စည်းထားပေသည်။ အိမ်နေရင်း အဝတ်အစားအတိုင်းပဲ ထွက်လာတာဖြစ်မည်။ ငိုထားတာထင်သည်။ ခေတ်ပုံရဲ့ မျက်နှာ လေးဟာ ဖူးအစ်မို့မို့လေး ဖြစ်နေသည်။

သူဟာ ခပ်ခွမ်းခွမ်း အပြုံးတစ်ခုဖြင့် ခေတ်ပုံကို ဆီးကြိုလိုက်လေသည်။

“ခေတ်ပုံ ... နင် အဆင်ပြေပါတယ်နော်”

အဲဒီမေးခွန်းကြောင့် သူ့ကို အရောင်လဲ့နေသော မျက်ဝန်းတွေဖြင့် စိုက်ကြည့်ကာ မာကြပ်ကြပ်ပုံစံကို တမင်သက် သက် လုပ်ယူ၍ ...

“ဘာမပြောစရာရှိလို့လဲ ဩမံရဲ့၊ အေးဆေးပါဟာ၊ နင် ကော”

ငါကတော့ ရင်ကွဲနေတာပေါ့ဟာ။

အဲဒီစကားကို သူ့စိတ်ထဲကသာ ပြောလိုက်ပေမယ့် တကယ်တမ်းမှာတော့ မာနတစ်ခုရဲ့ ဗီတ်ဆိုမှုကြောင့် ထွက်မလာ ခဲ့ပါ။ ပြီးတော့ ခေတ်ပုံလိုပင် သူကလည်း ဟန်ဆောင်အပြုံးတစ်ခု ကိုပြုံး၍ ...

“ငါလည်း အဆင်ပြေပါတယ်”

“ဟုတ်လား ... နင့်ကို ဖေဖေနဲ့ မေမေကော ငါ့အသိုင်း အဝိုင်းကကော အရမ်းစိတ်ဆိုးနေတယ်၊ ဖေဖေဆိုရင် နင့် ကို သတ်ပစ်မယ်တောင် လုပ်တာ၊ ဒါပေမဲ့ နင်စိတ်မပူ ပါနဲ့၊ နင် ဘာမှမထိခိုက်စေရပါဘူး၊ ငါ ကာကွယ်ပေး ထားပါ့မယ်၊ ဒါနဲ့ နင့်အိမ်ကကော”

“အဖေကတော့ အရမ်းဒေါသထွက်နေတယ်၊ ငါ ခဏရှောင်
နေရတယ်”

“အင်း ... နင် အဆင်ပြေရင် ပြီးတာပါပဲ”

သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ ဘာမှပြောစရာမရှိတော့သူလို
နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။ သူတို့အတွက် ဆက်ဆံရေး
တွေဟာ အဲဒီလောက်ထိတောင် အေးဆေးငြိမ်တိတ်သွားခဲ့ပြီလား။
အဲဒါဆိုလည်း ဒီတိုင်းသာ ထားလိုက်ပါတော့လေ။ သူက လေပူ
တစ်ချက်ကို မှုတ်ထုတ်လိုက်ကာ မျက်ဝန်းတွေကို မှေးစင်းလိုက်
ရင်းကမှ စိတ်ကိုငြိမ်သွားအောင် လုပ်ယူလိုက်ကာ ခေတ်ပုံရဲ့
မျက်နှာလေးကို ဘေးတိုက်အနေအထားကနေ ဝေးကြည့်ရင်းမှ
သွားသင့်ပြီဆိုတာကို သဘောပေါက်၍ ...

“ငါ သွားတော့မယ် ခေတ်ပုံ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဂရုစိုက်နော်”

ပြောပြီးတာနှင့် ချာခနဲ ကျောခိုင်းကာ လှည့်ထွက်
လာခဲ့တော့သည်။ သူ့ရင်ဘတ်တစ်ခုလုံးဟာ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ
မွှမွှကြေနေတာ ဘယ်သူက သိမှာလဲ။ သူဟာ ခပ်နာနာဒဏ်ရာ

ကို တောင့်ခံကာ အေးစက်စက်ခြေလှမ်းတို့ဖြင့် တစ်လှမ်းချင်း
လျှောက်လာခဲ့တော့သည်။

တစ်လှမ်း ... သုံးလှမ်း ... လေးလှမ်း။

ငါးလှမ်းမြောက်မှာတော့ “သြမ်” ဆိုတဲ့ ခပ်ပျော့ပျော့
ခေါ်သံကြောင့် သူ့ခန္ဓာကိုယ်တစ်ခုလုံးဟာ တောင့်ခနဲအေးစက်
သွားကာ အံတိုင်းသား ရပ်နေမိသည်။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ ခေတ်ပုံ
ဘက်ကိုတော့ လှည့်မကြည့်သေးပါ။ ကျောခိုင်းထားဆဲဖြစ်သည်။

ခေတ်ပုံရဲ့နှုတ်ဖျားက ထွက်လာသောစကားဟာ
သူ့အတွက်တော့ သေလိုရသည့် အမေးစကားမျိုးဖြစ်ပါသည်။
ဒါပေမဲ့ အဲဒီမေးခွန်းမေးတဲ့အချိန်မှာ ခေတ်ပုံရဲ့အသံဟာ မသိ
မသာ လှုပ်ခတ်နေတာ သူ့သိပါသည်။

“နင် ငါ့ကိုမချစ်တော့လို့ပေါ့နော်”

သူဟာ ခေတ်ပုံကို တစ်ခုခုပြောဖို့ရာအတွက် ကျော
ခိုင်းထားမြဲဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ သူမ ကြားလောက်အောင် ပြန်
ဖြေလိုက်တော့သည်။

“နင့်ရဲ့ဆန္ဒတစ်ခုကိုပဲ ငါဦးစားပေးခဲ့တာပါ ခေတ်ပုံ၊
ငါ့ရဲ့စိတ်ဆန္ဒကို ဥပေက္ခာပြုထားပြီးသားပါ”

“ငါ့ဆန္ဒဆိုပေမယ့်လည်း နင် အဲလိုလုပ်ခဲ့လို့ ငါ နင့်ကို
မုန်းသင့်ပြီထင်တယ် ဩမံ၊ ငါ မုန်းရတော့မယ်၊ မမုန်းမ
ဖြစ်ပေါ့”

အမုန်း ...။ အဲဒီအမုန်းဒဏ်ကို သူ ခံနိုင်ရည်ရှိပါ
မလား။ ဒါပေမဲ့ အားလုံးဟာ လွန်ကုန်ပြီဖြစ်သည်။ ဆက်ဟန်
ဆောင်ပြီးဖို့ပဲ ရှိတော့သည်။ အဲဒီအတွက် အမြီးတစ်ခုနှင့်အတူ
သူဟာ ခေတ်ပုံဘက်ကိုလှည့်ကာ ...

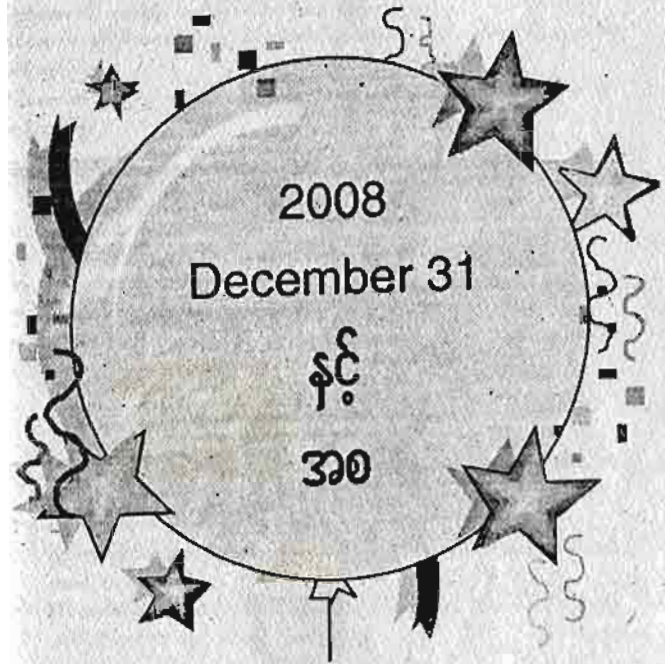
“နင့်သဘောပါ ခေတ်ပုံ၊ ငါ လိုက်လျောပေးမှာပါ။ နင်
သာ စိတ်မကောက်ဘူးဆို ငါ ကျေနပ်ပါပြီ ခေတ်ရယ်”

ခေတ်ပုံဟာ အဲဒီစကားကြောင့် မျက်ရည်တွေကျ
လာကာ သူ့ရှေ့ကနေ တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားခဲ့တော့သည်။
ကြည့်ရတာ ငါတို့နှစ်ယောက်က ဖူးစာမပါဘူးနဲ့တူတယ် ခေတ်ပုံ
ရယ်။ အသည်းကွဲတယ်လို့ ခပ်ရိုးရိုး အမည်တပ်လိုက်ရင်တောင်
မှ သူဟာ လူသိရှင်ကြား အသည်းကွဲခွင့်ရမှာ မဟုတ်ပါ။

မျက်ရည်ကျခဲ့မိရင်တောင် အပိုတွေလို့ အပြောခံရမှာ
ဖြစ်တဲ့အတွက် နာကျင်မှုကို အန်တုကာ သူတစ်ယောက်တည်းဆက်
လျှောက်ရတော့မည်။ သူ့အတွက် ဘာမှဖြေသိမ့်စရာ မရှိတော့ဟာ
ကြောင့် သူတို့ဇာတ်လမ်းဟာ အဲဒီမှာတင် တစ်ခန်းရပ်သွားခဲ့ပြီ
ဖြစ်သည်။

“နင်နဲ့ငါ ဇာတ်လမ်းပြီးပြီလို့ပြောတာ ဘယ်နှခါရှိပြီလဲ၊
နင် လာမရစ်စမ်းနဲ့ မိုးနေချို့”

သူသည် ကိုယ့်ရဲ့အနောက်ဘက်ကနေ ကြားနေရတဲ့
စကားလုံးတွေကို နားမထောင်ချင်လည်း ကြားနေရတာကြောင့်
စိတ်ညစ်ညစ်နှင့် မျက်နှာကို တစ်ဖက်လွှဲထားလိုက်တော့သည်။
မန္တလေးညရဲ့ New Year ဟာ အဲဒီစကားသံတွေကြောင့် သိပ်
အထာမကျလှပါ။ ဖွင့်ထားသော တီးလုံးသံတွေကြားက တစ်ချက်
တစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသော ခပ်ရင့်ရင့်စကားသံတွေဟာ တော်
တော်ကို နားဝင်ဆိုးစေပါသည်။

“ဟဲ့ ... သွားတော့လို့ ပြောနေတာ မကြားဘူးလား၊ နင့်
မှာ မာနမရှိဘူးလား အရူးရဲ့”

“ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ် မျိုးရယ်၊ ကိုယ်အနူးအညွတ် ဒီလောက်တောင်းပန်နေတာတောင် မကျေနပ်နိုင်သေးဘူးလား။”

ဟား ... ဘာကြီးတွေလဲ။ တောင်းပန်တဲ့သူကလည်း သေအောင် တောင်းပန်တယ်။ ကောတဲ့သူကလည်း မိုင်ကုန်နင်းပြီး စွတ်ကောရုံသာမက ရင့်ရင့်သီးသီး စကားတွေပါ သုံးလာပြီ။ သူဟာ အဲဒီအသံတွေကြောင့် လှည့်မကြည့်ဘဲနှင့်ကို မနေနိုင်တော့ဘဲ တစ်ချက်လှည့်ကြည့်လိုက်မိသည်။

အင်း ... လှချက်ကတော့ စက်စက်ဖိုဖိုပါဘိ။ ကောင်မလေးဟာ ချောရဲ့သားနဲ့ ဘာလို့များ ရင့်ရင့်သီးသီးစကားတွေ ပြောနေတာပါလိမ့်။

တော်ပါပြီကွာ ... သူများကိစ္စ စိတ်မဝင်စားတာ အကောင်းဆုံးပါ။

“ဟေ့ကောင် ... ဘယ်လိုလဲ ပျင်းနေပြီလား”
လွင်ကိုက သူ့ပန်းကိုပုတ်ကာ လှမ်းမေးလိုက်လျှင် သူက အပြုံးတစ်ချက်နှင့်အတူ “ရပါတယ်” လို့သာ ပြန်ဖြေလိုက်

သည်။ သူ့သူငယ်ချင်း လွင်ကိုက မန္တလေးသားဖြစ်တာကြောင့် သူ့အိမ်ရှိရာ မန္တလေးကိုပြန်တုန်း သူ့ကိုပါ အလည်ခေါ်လာတာမို့ သူဟာ မန္တလေးကို ရောက်လာတာဖြစ်သည်။ မန္တလေးရောက်တုန်း New year ပါ တစ်ခါတည်း ဝင်ခွဲနေတာဖြစ်၏။

“၁၂ နာရီထိုးတော့မယ်၊ လာ ... ဩမံ၊ HAPPY NEW YEAR သွားအော်ကြရအောင်”

လွင်ကိုနှင့်အတူ သူဟာ လူတွေစုနေကြသည့် မြက်ခင်းပြင်ကို သွားလိုက်စဉ်မှာပဲ ဟိုစုံတွဲကလည်း သူတို့နောက်က လိုက်လာကာ နှစ်သစ်ကိုကြိုဆိုဖို့ အသင့်ပြင်နေတာဖြစ်သည်။ ကောင်မလေးက တက်ကြွနေပုံရပေမယ့် ကောင်လေးခမျာမှာတော့ နည်းနည်းညစ်နေပုံရပါသည်။ ဩမံသည် ကိုယ့်ဘေးက အဲဒီစုံတွဲကို တစ်ချက်ငဲ့ကြည့်လိုက်ပြီးနောက် အသာဖြိုးလိုက်မိသည်။ ဘာအတွက်ဆိုတာ နားမလည်ခဲ့ပါ။

“ကဲ ... ရယ်ဒီနော် ... 5 ... 4 ... 3 ... 2 ... 1 ... HAPPY NEW YEAR ”

“ဟ ... ဘာလုပ်တာလဲ ... ရော့ ဟယ်”

HAPPY NEW YEAR အော်သံနှင့်အတူ ရော့ ...
ဟယ်ဆိုတဲ့အသံဟာ တစ်ပြိုင်တည်းလိုလို ထွက်လာတာဖြစ်သည်။
ဟယ် ... ဆိုတဲ့အသံအဆုံးမှာပဲ သူ့ဘေး ကောင်လေးရဲ့မျက်နှာ
မှာ ရေတွေရွှဲစိုသွားခဲ့သည်။

“မင်း ... တောက် ... မျိုးခေတ်ပုံ ... အေး ... မင်းက
အဲဒီလောက်ထိ ပြတ်သားနေမှတော့ ငါကလည်း ဘာမှ
တောင်းပန်နေစရာ မလိုတော့ဘူး၊ တောက် ... မင်း ငါ
အကြောင်း ကောင်းကောင်းသိမယ်”

ကောင်လေးက လူတွေကြားထဲမှာ မျက်နှာကိုရေနဲ့
ပက်ခံလိုက်ရသဖြင့် ရှက်ရမ်း၊ ရမ်း ဒေါသတွေထွက်ကာ တောက်
ခေါက်၍ ထွက်သွားလေတော့သည်။ ကျန်နေခဲ့တဲ့ ကောင်မလေး
ကတော့ သူမကို ဝိုင်းလိုကြည့်နေသည့် မျက်ဝန်းတွေကို လုံးဝ
ဂရုမစိုက်ဘဲ အပြီးတစ်ချက်ဖြင့် အားလုံးကို မာကြွပ်ကြွပ်ကြည့်
ကာ ခပ်တည်တည်ပင် ထွက်သွားလေတော့သည်။

မျိုးခေတ်ပုံတဲ့။ မင်းက ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးလဲ။

2009 ကို ကြိုဆိုတဲ့ မန္တလေးနှစ်သစ်မှာ အဲဒီကောင်
မလေးဟာ မှတ်မှတ်ထင်ထင်ရှိအောင် စတန်ဘဲ ထွင်တာလား။
တကယ်ပဲ ဂျစ်တိုက်တာလား။

မန္တလေးသူလေးတွေဟာ အဲဒီလို ဂျစ်တစ်တစ်လေး
တွေလားလို့ သွားတွေးမိသည့်အခါ ချက်ချင်း ရန်ကုန်ပြန်ပြေးချင်
စိတ် ပေါက်သွားပါတော့သည်။

“ဟား ... တို့ King ကတော့ ဘယ်တော့ကြည့်ကြည့် သန်းတယ်ဟေ့”

ပိုးယုစကားကြောင့် ခေတ်ပုံသည် ဖြစ်ရတယ်ဆိုတဲ့ မျက်နှာပေးဖြင့် မျက်စောင်းထိုးလိုက်သည်။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ပိုးယုနှင့် ရွှေလုံးတို့ရဲ့စကားထဲမှာ ဒီ King မပါရင် မပြီးဘူး။

“ခေတ် ... မြန်မြန်စားဟာ ... ပြီးရင် အတန်းသွားရအောင်”

ခေတ်ပုံသည် စားတာကို မြန်မြန်လက်စသတ်လိုက် ကာ ပိုးယုတို့နှင့်အတူ class ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့တော့သည်။ ဂျပန်

စာသင်တန်းတက်နေသော ခေတ်ပုံဟာ ပြီးခဲ့တဲ့ ကာလတွေကို မေ့ထားကာ ရန်ကုန်မှာပဲ အေးအေးဆေးဆေး သင်တန်းတွေလာ တက်နေတာဖြစ်သည်။

“ခေတ်ပုံ ... အဲဒါလေ အဲဒါပေါ့ ဂျပန် King လေး”

ရွှေလုံးက ခေတ်ပုံရဲ့လက်မောင်းကို တဖျပ်ဖျပ်ရိုက် ကာ သူတို့ပြောပြနေသည့် ဂျပန် King ကို ခေတ်ပုံကိုပြလေ သည်။ ခေတ်ပုံသည် အတန်းထဲကို တည်တည်တင်းတင်းမျက်နှာ ထားဖြင့်ဝင်လာသော ထိမထင်မျက်နှာထားနှင့် ကောင်လေးကို လှမ်းကြည့်လိုက်မိလေသည်။ အဝါရောင်တောက်တောက်တီရှပ် ကို အဖြူရောင်ကွာတားဘောင်းဘီဖြင့် အလန်းစားဒီဇိုင်းသူဟာ ခေတ်ပုံရဲ့မျက်လုံးထဲမှာတော့ တစ်စက်ကလေးမှ ထောင့်မကျိုးပေ။ ကျားလျားလျားလျား တောင့်တောင့်တင်းတင်း မရှိတဲ့ လမ်းလျှောက် တဲ့ပုံဟာ နွဲ့တီနွဲ့ဖတ်နဲ့ ကိုရီးယားဒီဇိုင်းတွေ စွတ်ဖမ်းထားတဲ့ အခြောက် ... ဟွန်း။ ခေတ်ပုံက အဲဒီတစ်ယောက်ကို ပျစ်ပျစ်နှစ် နှစ်ဝေဖန်ကာ ဝေဖန်မှုကို အသံထွက်ပြောလိုက်တော့သည်။

“ဟွန်း ... အဲဒါလား King ကြည့်ဦးဟယ်၊ ပုံစံကိုလည်း လူက ဖြူဆုပ်ဆုပ်နဲ့ ဝါးခြမ်းပြားကို အဝတ်ပတ်ပေးထား သလား အောက်မေ့ရတယ်၊ ဒီခိုင်းက နဲ့တိနဲ့ဖတ်နဲ့ အခြောက်ကျနေတာပဲ”

ခေတ်ပုံရဲ့စကားကို ကြားရသောအခါ မိုးယုနှင့်ရွှေလုံး ဟာ ဆတ်ဆတ်ခါ နာသွားကာ ...

“အမယ်လေး ... ရက်စက်ပါပေ မိခေတ်ရယ်၊ ပြောရက် လိုက်တာဟယ် ... ကြည့်ပါဦး ဒီလောက်ချောတဲ့ ကောင်လေး ကို နင်မို့ အခြောက်လို့ ပြောရက်တယ်ဟယ်”

“ဟဲ့ ... ပိုးယု၊ အဲဒီလောက် အရူးထမနေစမ်းပါနဲ့၊ ဒီ ကောင်ပုံစံကိုလည်း ကြည့်ဦး၊ တော်ပါပြီဟယ်၊ ဟိုမှာ ဆရာ ဝင်လာပြီ၊ ရှုး ... တိတ်တော့”

ခေတ်ပုံက အနိုင်နဲ့ပိုင်းကာ စကားစဖြတ်၍ ဆရာ လက်ချာတွေကို လိုက်နားထောင်လိုက်သည်။ ပိုးယုနှင့် ရွှေလုံး ကတော့ သူတို့ King ကို အပီအပြင် ဖဲထားတာကြောင့် ခေတ်ပုံ ကို ဘုရိုးရှိုးနေလိုက်သည်။ Class ပြီးသွားသောအခါမှာတော့ ပိုးယုက ခေတ်ပုံကို စကားစလာ၏။

“ဟဲ့ ... King နာမည်က လင်းသြမံတဲ့ ... သူက(.....) Center မှာ ဖုန်းဆိုင်လေး ဖွင့်ထားတာဟ၊ YUFL မှာ E မေဂျာနဲ့ ကျောင်းပြီးသွားပြီတဲ့”

“ဘာတွေ လာရောင်းနေတာလဲ ဒေါ်ပိုးယု၊ မဝယ်သေးဘူး”

“ကြည့်စမ်း ... ယုတ်မာတယ်၊ ငါ့ကို ဖဲတယ်ပေါ့ ဟုတ် လား၊ အေး ... နေပါ၊ ငါတို့ King ဘယ်လောက် mature ဖြစ်ပြီး ချစ်ဖို့ကောင်းတယ်ဆိုတာ နင် မသိသေးလို့ပါ”

သူ့ချီးမွမ်းခန်းတွေသာ ထိုင်ဖွင့်နေလျှင် ခေတ်ပုံက စိတ်မရှည်တော့တာနှင့် ထပြီးချဲ့လင်းလုပ်လိုက်တော့သည်။

“သူ့ကို ငါ ရည်းစားတော်လိုက်မယ်လေ၊ ငါ့ကိုတမ်းတမ်း စွဲ ဖြစ်သွားစေရမယ်”

“ဟေ့ ... လာလုပ်မနေနဲ့၊ သူက လုံးဝအငြိမ်လေး၊ နင့်လို ဖလန်း ဖလန်းမကြီးကို စိတ်နဲ့တောင် ပြစ်မှားမှာမဟုတ် ဘူး။ အသာနေစမ်းပါ ခေတ်ပုံရယ်၊ နင် ရှုံးသွားဦးမယ်”

“ဟာ ... ဒါဘလိုင်းကြီး လာခွပ်တာနော်၊ အေး ... စောင့် ကြည့်လိုက်၊ မှူးခေတ်ပုံတဲ့ ... ဒီဘဲလောက်တော့ တစ်ပတ်

ထက်ပိုမတွဲဘူး၊ ဪ ... လင်းသြမံဆိုတဲ့ ချွတ်တားလေးကို ဘဲတော်ရတော့မှာပေါ့ဟယ်”

ခေတ်ပုံရဲ့စကားကြောင့် ရွှေလုံးက မျက်စောင်းကြီးခဲလျက် ပါးစပ်ကလည်း ဆီမန်း၊မန်းသလို ပေါက်ပေါက်ထိုင်ဖောက်နေလေသည်။

“အေး ... ပြောတာ ဟုတ်ချင်ဟုတ်ပေါ့ဟယ်၊ မဟုတ်လို့ကတော့ နင် သေပြီပဲ”

“စောင့်ကြည့်လိုက်လေ၊ မနက်ဖြန် ငါ သူ့ကိုဝင်လုံးမယ်၊ နင်တို့ကြည့်ထား၊ အဲလို ခြောက်တောက်တောက်ဘဲကို ငါ ရည်းစားတော်ပြမယ်”

ခေတ်ပုံက ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယုံကြည်မှုပြင်းထန်စွာဖြင့် စိန်ခေါ်ခဲ့ပြီးနောက် ကြော့ကြော့၊ ကြော့ကြော့နှင့် အိမ်သို့ပြန်လာခဲ့တော့သည်။ ဟင်္ဂ ဟင်း ... မျိုးခေတ်ပုံကို အချဉ်လေးထင်ပြီး ပိုးယုတို့က ရယ်နေတာပေါ့။ ခေတ်ပုံဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အားမနာတုမ်း သုံးသပ်ကြည့်မယ် ဆိုရင်တော့ ယောက်ျားတွေရဲ့ အထာကို နပ်တယ်ပဲ ဆိုပါစို့။ ရှစ်တန်းလောက်ကတည်းက

အိမ်ကလီဆိုသော စကားကို တုံးချပြီး ဘဲတွေထည်လဲတွဲခဲ့တာ ဒီအရွယ်ထိပဲဖြစ်သည်။

ခေတ်ပုံကို တချို့တွေကတော့ ရှုပ်တယ်တွေ ဘာတွေ ဝေဖန်ကြပေမယ့် ခေတ်ပုံကတော့ လုံးဝကို don't care ပဲဖြစ်သည်။ ပြီးခဲ့တဲ့ တစ်လလောက်ကတောင် ခေတ်ပုံက မန္တလေးက အဘွားအိမ်သွားလည်ရင်း မန္တလေးသားလေးနှင့် ရည်းစားဖြစ်ခဲ့ပြီး ရန်ကုန်ပြန်ခါနီးပြီမို့ New year ညမှာပဲ အဲဒီဘဲနှင့် တစ်ခါတည်း အပြတ်ဖြတ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ အခုတော့ ခေတ်ပုံက အေးဆေးဖြစ်နေတုန်းမှာ ကိုယ့်မျက်စိထဲ စပါးမွေးလာစူးသော ကင်းစုတ်ကို ကင်းဗရုတ်ဖြစ်အောင် လုပ်မလားလို့။

ခေတ်ပုံသည် သင်တန်းက အဲဒီ “လင်းသြမံ” ဆိုသည့် ကောင်လေးအကြောင်း တွေးနေတုန်းမှာပဲ ခေတ်ပုံရဲ့ဖုန်းလေးက ထမြည်လို့ လာလေသည်။ ခေတ်ပုံသည် ဘယ်သူလဲလဲချင်စိတ်ဖြင့် ဖုန်းနံပါတ်ကို ကြည့်လိုက်လျှင်တော့ နံပါတ်အစိမ်းပဲဖြစ်သည်။

ဘယ်သူများပါလိမ့်။

“ဟယ်လို”

“မှူးခေတ်ပုံနဲ့ ပြောချင်လို့ပါ”

ဟင်း ... အသံကတော့ ဖလားပဲ။ ခေတ်ပုံဟာ သံမှိုဆို သူ့ဆွဲငင်အားမှာ အသေအကြေကို ကပ်ငြိသွားနိုင်လောက် သည့် ပါရမီရှင်အသံမျိုးပဲ။

“ပြောနေပါတယ်၊ ဘယ်သူပါလိမ့်”

“ကိုယ့်နာမည် လင်းသြမံလို့ ခေါ်တယ် ... မင်း သိလား”

လင်းသြမံ။ ဒီနာမည် ကြားဖူးသလိုပဲ။ ခေတ်ပုံသည် ပြုန်းခနဲဆိုတော့ ဘယ်သူမှန်းမသိသေးဘဲ တွေးလိုက်စဉ်မှာ ချက်ချင်းပင် ဦးနှောက်ရဲ့အချက်ပေးခေါင်းလောင်းသံတွေ မြည်လာကာ ဟိုကင်းရဲ့နာမည်ကို သွားသတိရသွားသည်။ ဟင်း ... သူများလား။ ခေတ်ပုံက ဘာမှမပြောရသေးခင်မှာပင် သူက အတည်ပြုပေးသွား ခဲ့သည်။

“ဟုတ်တယ် ... မင်း ထင်ထားသလိုပဲ ကိုယ်က သင်တန်း က လင်းသြမံပါ”

ဘုရားရေ ... ဒါဆို သူပေါ့။ သူက ခေတ်ပုံကို ဘယ်လိုသိသွားတာလဲ။ ခေတ်ပုံရဲ့ဖုန်းနံပါတ်ကို ဘယ်ကရတာ လဲ။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ၊ ပြီးတော့ တို့ဖုန်းနံပါတ်ကို ယူ ဘယ်က ရတာလဲ”

“ဪ ... မှူးခေတ်ပုံရယ်၊ ဖုန်းနံပါတ်လေးတစ်ခုရဖို့ကို စုံစမ်းရတာ ခက်ခဲလို့လားကွ၊ ကဲပါ ... အဲဒါထားလိုက်ပါ တော့၊ ကျွန်တော် အခု ခင်ဗျားဆီဆက်တာ နှစ်ဦးနှစ်ဖက် အကျိုးရှိမယ့် ကိစ္စတစ်ခုကို ခင်ဗျားနဲ့ပူးပေါင်းလုပ်ကိုင် မလို့ လှမ်းညှိတာ။ ဘယ်လိုလဲ စိတ်ဝင်စားလား”

ဟ ... ဘာတွေတုံး။ သူ ပြောနေပုံတွေကို နားထောင်ရင်း ခေတ်ပုံဟာ ဟိုးဘိုးတော်ဘုရားလက်ထက်မှာ ကျန်နေခဲ့သလိုကို ခံစားခဲ့ရတော့သည်။ ဘာတွေလဲ။ သူနှင့် ခေတ်ပုံဟာ သိလည်းမသိဘဲနှင့်။ ခေတ်ပုံကသာ ဒီနေ့မှ ပထမဆုံးသင်တန်း လာတက်တာမို့ ပိုးယုနှင့် ရွှေလုံးက သူ့ကိုပြ၍ သိခဲ့တာ။ သူက တော့ ခေတ်ပုံအကြောင်းကို သိစရာကို မရှိပါ။

“ဟေး ... မင်း ဘာလို့ ဒီလောက်အံ့သြနေတာလဲ။
ကျွန်တော် မင်းကို ဖုန်းဆက်တာ အဲဒီလောက် ရှောင်လဲ
ရဖို့ လိုလို့လား။”

ဪ ... မေးတတ်တယ်။

ဒီလောက်အံ့သြဖို့ကောင်းတဲ့ ကိစ္စကို ဘယ်သူက
မတုန်လှုပ်ဘဲ နေပါ့မလဲ။

“ဒီမှာ ... ရှင် လင်းသြမံဆိုတာကို ဘယ်လိုသက်သေပြနိုင်
လဲ၊ တို့က ယူဘတ်တိုင်းရမယ့်လူမျိုး မဟုတ်ဘူးနော်၊
ပြီးတော့ ယူက တို့ကိုသိလို့လား။”

“အဟော် ... မင်းကလည်း ကျွန်ုပ်တို့။ ကျွန်တော်က ကျွန်တော်
ဖြစ်ကြောင်း ဘယ်လိုသက်သေပြလို့ရမှာလဲ၊ မင်းယုံချင်ယုံ
မယုံလည်းနေ၊ ကျွန်တော် ခုနကပြောတဲ့ကိစ္စကို သာ စိတ်ဝင်
စားလား၊ မဝင်စားဘူးလား၊ ဒါပဲပြော”

ခေတ်ပုံသည် ဟိုမိန်းမနစ်ယောက်နဲ့လည်း စိန်ခေါ်
ထားတာကြောင့် သူ့ကို ပတ်သက်လိုက်ရင် ကောင်းမယ်ဆိုတဲ့
အတွေး ဝင်လာကာ သူပြောတာကိုပဲ လက်ခံလိုက်တော့သည်။

“မဆိုးပါဘူး ... ပြောကြည့်လေ၊ ဘာကိစ္စလဲဆိုတာ”

“အဟား ... အိုခေ၊ ကျွန်တော်ပြောပြမယ်နော်၊ ခင်ဗျားရဲ့
သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ခင်ဗျားက စိန်ခေါ်ထားသလို ကျွန်တော်
ကလည်း ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စိန်ခေါ်ထားတယ်ဗျ၊
ခင်ဗျားကို ကျွန်တော့်ရည်းစားအဖြစ် တွဲပြမယ်လို့လေ”

ဟင် ...။ ခေတ်ပုံသည် အံ့သြလွန်း၍ ဘာပြောရ
မှန်းတောင် မသိတော့ပေ။ ဟုတ်ကော့ ဟုတ်ရဲ့လား။ သူဟာ
ခေတ်ပုံတို့ သူငယ်ချင်းတွေကြားက တိုးတိုးတိတ်တိတ် စိန်ခေါ်ပွဲ
အကြောင်းကိုတောင် သိနေတယ်။ သူက ခေတ်ပုံရဲ့အံ့အားသင့်မှု
ကို လုံးဝဂရုမစိုက်ဘဲ သူပြောချင်ရာကို ဆက်ပြောလေသည်။

“ဆိုတော့ကွာ ... ကျွန်တော်နဲ့ ခင်ဗျားသာ peace ဆိုရင်
it's ok ဖြစ်သွားပြီ။ ဘယ်လိုလဲ ... မင်းသာ နားမဝေးဘူး
ဆိုရင် ကျွန်တော် ဘာဆိုလိုတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်မှာ
ပါ”

အောင်မာ ... သူကပဲ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်။ ပြီးတော့
အဲဒီတစ်ယောက်ဟာ ဘာလဲတော့မသိ။ စကားပြောရင် ခေတ်ပုံ

ကို "မင်း" သုံးလိုက်၊ "ခင်ဗျား" သုံးလိုက်နဲ့ အပြောအဆိုကို မညက်ဘူး။ ခေတ်ပုံသည် သူ့ကို တိတ်တဆိတ် ဝေဖန်လိုက်ပြီးမှ သူ့ရဲ့ညှိနှိုင်းမှုကို လက်ခံသင့်ရဲ့လားဆိုတာ တွေးလိုက်မိသည်။ သူ ညှိသလိုမျိုး ခေတ်ပုံနှင့်သူဟာ နားလည်မှုနှင့် ဟန်ဆောင်တွဲ လိုက်ကြမယ်ဆို အားလုံးအိုကေ ဖြစ်သွားနိုင်သည်။

"ဟေ့ ... ဘယ်လိုလဲ၊ တစ်ခုခု ပြောဦးလေ"

"ဘာကိုပြောရမှာလဲ လင်းဩမ"

"ဪ ... ကျွန်တော့်ရဲ့ညှိနှိုင်းမှုကို လက်ခံလား၊ လက်မခံ ဘူးလား ဆိုတာကို ပြောလေ"

"ဟိတ် ... ဟိတ် ဒီမှာ တို့ရဲ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ပြောခဲ့ တဲ့ကိစ္စကိုတောင် ယူက အတိအကျ သိနေတာကတော့ အရမ်းဆန်းလွန်းအားကြီးနေတယ်၊ အဲဒီလိုဆန်းတဲ့လူကို ဘိုက ဘာအာမခံချက်တွေနဲ့ ဆက်ပြောရမှာလဲ၊ ယူပဲ စဉ်းစားကြည့်ဦးလေ"

ခေတ်ပုံရဲ့အဲဒီအပြောကြောင့် သူက အမြင်ကတိ ကောင်းစွာ ခပ်တိုးတိုးရယ်မော၍ ...

"အဟော် ... များခေတ်ပုံရယ်။ မင်းကလည်း ကျွန်တော့်ကို အဲလောက် ယုံကြည်မှုမရှိစမ်းပါနဲ့၊ ဒီမှာ အဲဒါ ဘာမှဆန်း ကြယ်တဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့ထိုင်နေတဲ့ခုံရဲ့ ရှေ့တန်း မှာထိုင်နေတာ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်း၊ သူက မင်းတို့ပြော နေတဲ့ topic ကို record လုပ်ပြီး ကျွန်တော့်ကို လာဖွင့်ပြ တယ်လေ ..."

သင်တန်း မဆင်းခင်ကတည်းက ကျွန်တော်နဲ့ ကျွန်တော့်ဘေးမှာထိုင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေက ခင်ဗျားနဲ့ ပတ်သက်ပြီး စိန်ခေါ်ထားကြတာလေ၊ ကဲ ... နားလည်သင့် နေပြီနော်"

သူက ရဲရဲတောက် ပြတ်သားစွာ ပြောလေလျှင် ခေတ်ပုံက ရင်ထဲမှာ ထိတ်ခနဲတောင် ဖြစ်သွားရလေသည်။ ဘုရားရေ ... ခေတ်ပုံတို့ရှေ့လိုင်းမှာထိုင်နေတဲ့ ငတိက ကျေးဇူး တရားကြီးမားစွာသော အတွေးတို့ဖြင့် recording လုပ်ပြီး သွား တောင်ဖွင့်ပြသေးတယ်။ ကျေးဇူးကြီးပါ ငတိစုတ်ရဲ့။

ခေတ်ပုံသည် ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါမှန်းမသိသောလူကို
မေတ္တာတွေ စွတ်ပို့နေလိုက်တော့သည်။

“ကဲ ... ဘယ်လိုလဲ မျိုးခေတ်ပုံ။ ကျွန်တော်က သူများ
တွေထင်မထားတဲ့ အကွက်မျိုးနဲ့ ဟာခနဲ၊ ဟင်ခနဲ ဖြစ်
သွားအောင် လုပ်ပြရတာကို ဝါသနာသိပ်ပါတယ်။ မင်းနဲ့
ကျွန်တော် peace ဆိုရင် အားလုံး ရှောင်ရသွားနိုင်တဲ့
အံ့ဩမှုမျိုးတွေ ဖြစ်သွားနိုင်တယ်နော်”

သူက မက်လောက်စရာ အကွက်တွေဖြင့် ခေတ်ပုံကို
နားချနေလျှင် ခေတ်ပုံက သူ့ရဲ့စကားပြောကျွမ်းကျင်လိမ္မော်မှုကို
နည်းနည်းမျက်ခုံးပင့်မိသွားသည်။ ကဲ ... ခေတ်ပုံ သူ့ကမ်းလှမ်း
ချက်ကို လက်သင့်ခံရမလား။

“အေးပါ ... ထားပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ ယူရဲ့ဝါသနာအရ
အဲလို ဟာခနဲ ဟင်ခနဲ ဖြစ်အောင် လုပ်ပြချင်တယ်ဆိုလည်း
ကိုယ်စွမ်းကိုယ်စနဲ့ ကြိုးစားပါလား၊ ဘာလို့ လူမသိအောင်
လာညှိနေတာလဲ”

ခေတ်ပုံက သူ့ကိုဖဲလိုက်လျှင် သူကလည်း သူ့အဖဲ
ခံလိုက်ရတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်စွာဖြင့် ရှက်ရယ်၊ ရယ်လိုက်
ပြီး ...

“မင်းကလည်း ဒါအချောင်လိုက်တယ်လို့ ပြောလို့မရဘူး
ကွ၊ ဦးနှောက်သုံးပြီး ဖြတ်လမ်းနည်းနဲ့ ပန်းတိုင်ကိုသွား
တာ။ မင်းလည်း ကျွန်တော့်အစီအစဉ်ကို လက်ခံချင်နေပါ
တယ်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် မညာနဲ့နော်၊ အဲဒါ တော်တော်ခက်
တဲ့ကိစ္စနော်”

ခေတ်ပုံက သူ့အပြောကို သဘောကျစွာဖြင့် မဲ့ပြီး
တစ်ချက် ပြုံးလိုက်မိတော့သည်။ သူဟာ ထင်ထားတာထက် ပို
စိတ်ဝင်စားဖို့ ကောင်းနေပါလား။ ခေတ်ပုံသည် သိပ်အထာမကိုင်
တော့ဘဲ လက်ခံလိုက်တော့သည်။

“အိုခေလေ ... ယူပြောတာကို တို့လက်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့
ယူနဲ့တို့က တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခုမှသိကြတာနော်၊
သူတို့က ယုံနိုင်ပါ့မလား”

“အချစ်ဆိုတာသာ ဖြစ်ဖို့ခက်ချင် ခက်လိမ့်မယ်၊ ဒါ ငါ့ ရည်းစားပါလို့ မိတ်ဆက်ပေးရတာ ခက်လို့လား။ မယုံလည်း ငါ့ရည်းစားဆိုတဲ့ definition ကို သူတို့ဖွင့်ပိုင်ခွင့်မှ မရှိတာ”

စကားပြောကတော့ ညက်ပါပေ့ ကိုရွှေကင်းရယ်။
ခေတ်ပုံသည် အမှတ်တမဲ့တစ်ခုကို အိတ်ထဲကောက်ထည့်ဖို့ပဲတွေးကာ ဆုံးဖြတ်ချက် ချလိုက်ကာ ...

“ကောင်းပြီလေ၊ ဒါဆိုရင် မနက်ဖြန်ပဲ သူတို့ကို မိတ်ဆက်ပေးလိုက်မယ်လေ၊ ဟေ့ ... အဲဒါ လုပ်ဇာတ်ခင်းတာနော်”

“အိုခေ ... ကျွန်တော်နဲ့ မင်းနဲ့ မနက်ဖြန် သင်တန်းတူတူ သွားရအောင်၊ ဘယ်မှာ ကျွန်တော် စောင့်ရမလဲ”

“အင်း ... မနက်ဖြန်(၁၁)နာရီ Cafe 47 က စောင့်နေ၊ လာခဲ့မယ်”

“အိုခေ ... စောင့်နေပါ့မယ်၊ မနက်ဖြန် တွေ့မယ်နော်”

“ဒါပဲနော်”

ခေတ်ပုံက သူ့ထက် အရင်ဖုန်းချလိုက်ပြီးနောက်မှာတော့ ဟူးခနဲ လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်လိုက်တော့သည်။
ပြီးတော့မှ ခုနကအကြောင်းကို သေချာပြန်တွေးကြည့်လိုက်ရင်းက ခေတ်ပုံဟာ တဖြည်းဖြည်း ပြီးယောင်သမ်းလာတော့သည်။

ကဲ ... ခေတ်ပုံကို လက်တစ်ဖက်ကမ်းလို့ လှမ်းတယ်တဲ့လား။

ခေတ်ပုံသည် ကိုယ့်ရှေ့တည့်တည့်မှာ ထိုင်နေသော
ကောင်ချောလေးကို တစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီး မျက်နှာကို မသိမသာ
မဲ့မိသွားသည်။ ကြည့်ဦး ... ကျားကျားလျားလျားကို မရှိဘူး။
ယောက်ျားဖြစ်ပြီး ဒီလောက်နုဖပ်ပြီး မွတ်နေအောင်ချောတာ
ဘယ်လာအသုံးကျတော့မှာလဲ။ အင်း ... သူ့ကြည့်ရတာ အဲလို
မိန်းကလေးဆန်တဲ့ အရောင်လေးတွေ ကြိုက်တယ်ထင်ပါရဲ့။

ဒီကနေ့မှာလည်း ပန်းရောင်ဖျော့ဖျော့ တီရှပ်ကို
Skinney အောက်ရှူးဂျင်းဝတ်လို့။ အင်း ... ခေတ်ပုံတော့ သူ့ကို
သိပ်မထင်ပါဘူး။

“မင်း ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတွေရှေ့ရောက်ရင် ယူနဲ့ တို့
ပြောတာကို ဖျောက်ရင်ကောင်းမယ်နော်၊ ရည်းစားတွေက
အဲလိုခေါ်လို့လား။”

“အိုခေ ... တို့ အဆင်ပြေတာ တစ်ခုခု ခေါ်လိုက်ပါမယ်”

သူက သူ့နားဆွဲလေးတစ်ဖက် လှုပ်ခါယမ်းသွား
အောင် ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်ပြီးမှ cappuccino တစ်ခွက်သောက်လိုက်
သည်။ ခေတ်ပုံသည် သူ့ရဲ့ပြုမူနေထိုင်ပုံတွေ အားလုံးကို တစ်ခုမှ
အချိုးမကျဘူးလို့ဘဲ ထင်မိသည်။

ဒီခေတ်ကာလမှာ Korean wave တွေရဲ့ လှုပ်ခတ်
မှုတွေကြောင့် ကောင်လေးချောချောတိုင်းက အရင်ကထက် ပိုလှ
ချင်ကြတယ်ဆိုတာ ခေတ်ပုံ သဘောပေါက်ပြီးသား။ ဒါပေမဲ့
ခုဟာက သိပ်အလုပ်မဟုတ်ပါဘူး။ စပါယ်ရှယ် hair designer
ရဲ့ အထူးဖန်တီးပေးမှုကြောင့် အလန်းလွန် အလွန်လန်းဖြစ်နေတဲ့
သူ့ဆံပင်တွေကို ကျွန်းညှိရောင် ဆိုးထားတာဖြစ်ပြီး နားတစ်ဖက်
မှာတော့ ပလက်တီနမ်နားဆွဲလေးတစ်ဖက် ဆွဲထားပေသည်။
သူ့မျက်နှာလေးကတော့ လူချောတို့ရဲ့ထုံးစံအတိုင်း ချောမွေ့နုပုပ်

နေကာ ပန်းနုရောင်သမ်း အသားအရေမျိုးဖြစ်၏။ ပြောရရင်တော့ မိန်းမချော့ချော့တဲ့ ကောင်လေးဟာ ခပ်နွဲ့နွဲ့ဒီဇိုင်းမျိုးပဲ ဖြစ်ပါသည်။

“ကဲ ... လင်းသြဗ်၊ ယူ သောက်ပြီးရင်လည်း သွားရအောင်၊ တို့ သင်တန်းနောက်ကျနေလိမ့်မယ်”

“ကောင်းပါပြီ သွားတာပေါ့၊ ဟိုရောက်ရင်သာ ညိုထားတဲ့ တိုင်း ညီစေနေ”

“မရှည်နဲ့ ... တို့ သိတယ်”

“သိရင်လည်း ပြီးတာပဲ၊ ကဲ ... အကြိုအောင်ပွဲခံတဲ့အနေနဲ့ ... ရော”

သူက ခေတ်ပုံကို လက်ဝါးတစ်ဖက်ထောင်ပြလျှင် ခေတ်ပုံက ရုတ်တရက်မို့ ကြောင်သွားကာ ဘာလဲဆိုသော သဘောဖြင့် မေးဆတ်ပြလျှင် သူက သံပရာသီးကိုက်ထားရတဲ့ နတ်သားလေးလို မျက်နှာတစ်ခုလုံး (ချစ်ဖို့ကောင်းစွာ)ရှုံ့မဲ့၍ ...

“အိုး ... ပိန်းလိုက်တာဟယ်၊ အောင်မြင်ခြင်း အထိမ်းအမှတ် အကြိုလက်ဝါးချင်းရိုက်တာလေ”

အဲ ... ဧွေ့လား ဧွေ့လား။ စကားပြောတဲ့ပုံစံကို က ဟယ်၊ဧွေ၊ ဟင်၊ဧွေနှင့်။ ဟုတ်သေးပါဘူး။ ခေတ်ပုံသည် ကိုယ့်ရဲ့အလိုမကျစိတ်ကို တော်တော်လျှော့လိုက်ကာ သူ့လက်ဝါးကို ဖြန်းခနဲမြည်အောင်ရိုက်ကာ အောင်ဓာတ်ယူလိုက်တော့သည်။

“ဟုတ်ပြီ ... ကဲ ... သွားကြစို့”

ခေတ်ပုံနှင့်သူဟာ ကားတစ်ယောက်တစ်စီးစီဖြင့် သင်တန်းတည်ရှိရာကို လာခဲ့ကြတော့သည်။ ကားပါကင်မှာလည်း ဘေးချင်းကပ်ပါကင်ထိုးကာ အတန်းထဲသို့ တူတူပဲဝင်လာကြတာ ဖြစ်သည်။ ခေတ်ပုံတို့နှစ်ယောက် အတူတူ အတန်းထဲဝင်လာတာ ကိုပဲ ရွှေလုံးနှင့် ပိုးယုက သင်္ကာမကင်းမျက်လုံးတို့ဖြင့် ပြူးကြည့်ကာ ...

“ဟဲ့ ... နင် ဒီနေ့ ကန်တင်းလည်း မလာဘူး၊ ခုကျတော့လည်း King နဲ့ အတန်းတူတူဝင်တယ်၊ ဘာလဲ”

ရွှေလုံးရဲ့သင်္ကာမကင်း မေးခွန်းကို ခေတ်ပုံက အောင်နိုင်သူအပြုံးမျိုး ပြုံးထားလျက် ဝံ့ကြွားစွာ ဖြေလိုက်တော့သည်။

“အင်း ... ဘာသဘောလဲ ဆိုတာကို အတိုချုပ်ရှင်းပြလိုက်ရရင်တော့ သူနဲ့ငါ ရည်းစားတွေ ဖြစ်သွားကြပြီ”

“ဘာ ... ဘာဖြစ်တယ်”

“ရည်းစားတွေ ဖြစ်သွားကြပြီ၊ နင်တို့ကို ဒီနေ့ အတန်းပြီးရင် သူနဲ့မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ ခုတော့ ဆရာလာနေပြီ။ ပါးစပ်ပိတ်တော့”

ခေတ်ပုံက ဆရာဝင်လာတာကို အကြောင်းပြကာ အမြန်စကားစပြတ်ရသည်။ အင်း ... အတန်းပြီးရင် နွေလုံးနှင့် ပိုးယုကို ဟိုတစ်ယောက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရမှာပဲ။ ခေတ်ပုံသည် သိပ်ကြည့်မရသည့် နွဲ့သလိုလို ခြောက်သလိုလို ကင်းစုတ်နှင့် ရည်းစားတော်ပါတယ်လို့ လိမ်ပြောရမှာတောင် နည်းနည်းစိတ်ညစ်ပါသေးသည်။ အဲဒီလိုနှင့် ခေတ်ပုံသည် စာထဲမှာ အာရုံရလိုက်မရလိုက်နှင့်ပဲ အတန်းပြီးသွားသောအချိန်ကို ရောက်လာသောအခါမှာတော့ ခေတ်ပုံဟာ ဟိုတစ်ယောက်နှင့် သူတို့ကိုဆုံကာ မိတ်ဆက်ပေးလိုက်တော့သည်။ လင်းဩမံကလည်း သူ့သူငယ်ချင်းသုံးယောက်ကိုခေါ်ကာ မိတ်ဆက်ပေးပါသည်။

“ကဲ ... ကဲ ... အားလုံးပဲ မိတ်ဆက်ပေးမယ်၊ ဒါငါ့ရဲ့ ရည်းစား များခေတ်ပုံတဲ့၊ ခေတ်ပုံ ဒါ သူငယ်ချင်းတွေပဲ နော်”

“ဟုတ် ... ဩမံ၊ ဒါ ငါ့သူငယ်ချင်းတွေ ... ပိုးယုစန်းနဲ့ ရွှေယမင်းတဲ့”

ခေတ်ပုံက သူ နာမ်စားသုံးခိုင်းတာကြောင့် “နင်” တွေ “ငါ” တွေပဲ ပြောဖို့ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။ ခေတ်ပုံရဲ့ ပီပြင်ပိုင်နိုင်သော သရုပ်ဆောင်ချက်တွေရယ်။ သူ့ရဲ့ညို့ရီရီအကြည့်တွေကြောင့် ဟိုမိန်းမနှစ်ယောက်ကတော့ လုံးဝကို ယုံကြည်သွားပဲ ဟန်ရှိသည်။ ခေတ်ပုံကလည်း အဲဒီယုံကြည်မှုအတွက် တိတ်တဆိတ် ဂုဏ်ယူရသလို စိတ်ထဲမှာလည်း ဘာကိုအလိုမကျ ဖြစ်နေမှန်း မသိပါချေ။

“ကဲ ... အဲဒါဆို ငါတို့တွေ ပြန်လိုက်ဦးမယ်၊ အလိုက်သိတတ်ပါတယ် ... ဟဲ ဟဲ၊ တာ့တာ ... ခေတ်ပုံ စိတ်ချမယ်နော်”

ခေတ်ပုံရဲ့ သူငယ်ချင်းတွေကော၊ သူ့သူငယ်ချင်းတွေ
ကော အားလုံး ပြန်သွားပြီးသည့်နောက်မှာတော့ ခေတ်ပုံနှင့် သူ
နှစ်ယောက်တည်း ကျန်ခဲ့တော့သည်။ သူက ဘာမှမဖြစ်သည့်
အထာဖြင့် လေတချွန်ချွန်လုပ်ပြီးမှ ...

“ကဲ ... မင်းနဲ့ ကျွန်တော် အဲ ... ဆောရီး ... နင်နဲ့ငါ
အောင်မြင်သွားပြီ။ အောင်မြင်တဲ့ အထိမ်းအမှတ်နဲ့ အင်း”

သူ့ရဲ့အင်းဟာ တစ်ခုခုကို ဆက်ပြောချင်လို့ အာ
မေ့ဝိတ်သဘော ဆောင်နေတာဖြစ်သည်။ သူက ဘာပြောချင်တာ
လဲ။ ပြီးတော့ သူ့အကြည့်တွေက ပီပြင်ပိုင်နိုင်သလို ဒီဇိုင်းကြီး။
အဲဒါ ... အဲဒါဟာ။ ခေတ်ပုံသည် ကိုယ့်ကို အဲဒီလို ပိုင်စိုးပိုင်နင်း
စေစေကြည့်နေသော လင်းသြဇာဆိုတဲ့ အကောင်ကို နဂိုကတည်းက
လည်း အမြင်ကတ်ပုဒ်မနှင့် ကောပစ်လိုက်တော့သည်။

“ဒီမှာ လင်းသြဇာ၊ နင်နဲ့ ငါနဲ့ကြားမှာ ဘာအကန့်မှမရှိ
တော့ဘူးနော်၊ ဘာမှဆက်ရန်တွေ ဘာတွေ လာလုပ်မနေနဲ့
မရဘူး”

“ဝိုး ... အံ့သြစရာကြီးပါလား။ ငါကလည်း ဆက်ပါရစေ
လို့ မပြောသေးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ မင်းသူငယ်ချင်းတွေကော
ငါ့သူငယ်ချင်းတွေကပါ ငါတို့နှစ်ယောက်ကို ရည်းစားလို့
သတ်မှတ်လိုက်ကြပြီ။ အဲဒီအတွေးကို အရောင်ဖျောပေးမ
လို့လား”

“တောက် ... သူတို့ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် ယုံယုံမယုံယုံ ငါ
နဲ့မဆိုင်ဘူး၊ နင် ငါ့ကို အဲဒီစကားလုံးမျိုးနဲ့ လာမချုပ်နဲ့”

ခေတ်ပုံက ဆတ်ခနဲထလိုက်ကာ အိတ်ကိုဟန်ပါပါ
ကောက်လွယ်ကာ ထထွက်ဖို့ပြင်လျှင် သူက အမြင်ကတ်ဖွယ်
ကောင်းသော ခြောက်ကပ်ကပ် ရယ်သံဖြင့်ရယ်လျက် ...

“ဟင်း ဟင်း ... မင်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သိပ်အထင်ကြီး
လွန်းတယ် မှူးခေတ်ပုံ၊ မင်း သိထားဖို့က ငါဆိုတဲ့ကောင်
ဟာ မန္တလေးက မင်းဘဲလိုမျိုး ငြိမ်ခံနေမယ့်ကောင်
မဟုတ်ဘူးနော်”

ဘုရားရေ ...။ မန္တလေးကကိစ္စကို သူသိတယ်၊
နေချိန်နဲ့ သူ ဘယ်လိုပတ်သက်နေလို့များလဲ။ ခေတ်ပုံသည်

နေချို့ကို အပြစ်မရှိဘဲ တမင်အစိမ်းဖြတ်၊ ဖြတ်ခဲ့တာကြောင့် သူ
ပြန်ချိုးလာမှာကို မသိစိတ်က ရွံ့သလိုလိုဖြစ်နေချိန်မှာ လင်းသြဇာ
က သူ သိပါတယ်လို့ ပြောလိုက်တဲ့အခါမှာတော့ ခေတ်ပုံဟာ
မျက်နှာတစ်ချက်ပျက်သွားပြီးမှ ဟန်မပျက်ဆက်နေရင်း ...

“နင် ဒါတွေဘယ်လိုသိတာလဲ၊ နင်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲ”

“New Year ညက မင်းဘေးနားမှာ ငါရှိနေတယ်၊ မင်း
ကောင်လေးကို ရေနဲ့ပက်လိုက်တာကိုလည်း ငါမြင်လိုက်
တယ်၊ မင်းကို ဒီမှာမမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်တွေ့တာ၊ ဒါပေမဲ့
ငါ မင်းကို မြင်မြင်ချင်းပဲ မှတ်မိတယ်၊ အဲဒါ အရမ်းထူး
ဆန်းတယ် မျိုးခေတ်ပုံ”

ဪ ... သူက ခေတ်ပုံရဲ့ပွဲကြည့် ပရိသတ် ဖြစ်
နေခဲ့တာကိုး။ ဒါကလည်း သူ့အပြောပါ။ ဟုတ်တယ် မဟုတ်ဘူး
ယုံလို့မရသေးပါဘူး။

“ဟိတ် ... မင်းနဲ့ ငါ ဘော်ဒါဖွဲ့လို့ ရနိုင်မလား”

သူ့ရဲ့အပြောကို ခေတ်ပုံက ပန်းတစ်ချက်တွန့်လိုက်
ပြီးမှ ...

“No ... မရနိုင်ဘူး၊ ဘာလို့လဲဆိုတော့ နင်က ငါနဲ့ type
ချင်း တူနေလို့ပဲ”

“ဟား ... အဆန်းပါလား ခေတ်ပုံ၊ အသွင်တူမှ အိမ်သူ
ဖြစ်ဆိုသလိုပဲ စိတ်ဓာတ်ချင်းတူမှ ပေါင်းလို့ရတာကိုး ...
မင်းက”

“တို့က အဲဒီလိုပဲ လင်းသြဇာ၊ တစ်ဖက်စွန်းရောက်တယ်၊
တို့အပေါင်းအသင်းက တို့စိတ်ကို မဖတ်တတ်နိုင်ဘူးဆို
ရင် သူ့ကို တို့ခင်လို့ရတယ်”

“ဒါဆို တို့က မင်းစိတ်ကို ဖတ်တတ်တယ်ဆိုတဲ့ သဘော
လား”

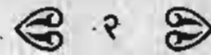
ခေတ်ပုံသည် နှုတ်ခမ်းကို အနည်းငယ်မျှ တွန့်ကျွေး
လိုက်ကာ သူ့မျက်နှာကို တစ်ချက်အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။
စကားပြောနပ်ရုံလောက်နဲ့ ခေတ်ပုံကို လာပတ်သက်ရင် သူ့ရူး
သွားနိုင်ပါသည်။ ထားပါလေ ... ဒါတွေက။

“တို့စိတ်ထဲမှာရှိတဲ့ အရာကို တိတိကျကျ ခန့်မှန်းနိုင်တဲ့
သူ မရှိသေးဘူး လင်းသြဇာ၊ နင်လည်း ခန့်မှန်းနိုင်မှာ

မဟုတ်ဘူး၊ အဲဒီတော့ နင့်ကို ခင်လို့ရနိုင်ပေမယ့် ဘော်ဒါ
တော့ မလုပ်ဘူး၊ သွားမယ်”

ခေတ်ပုံက သူ့ကို နားရှုပ်အောင် လုပ်ထားခဲ့ပြီး
ထွက်လာခဲ့လေသည်။ လင်းသြဗ်ဟာ ဘယ်လိုကောင်လေးမျိုးလဲ
ဆိုရင် မိန်းမဆန်တဲ့ ဂျစ်ကန်ကန် ကောင်ချောလေးလို့ပဲ လော
လောဆယ် ဆိုကြပါစို့။

သြဗ်ဟာ Coke ဘူးကို ဖောက်ခနဲ ဖွင့်ဖောက်ကာ
ရေခဲခွက်ထဲသို့ လောင်းထည့်လိုက်ပြီးမှ 5-Movies က လာနေတဲ့
အင်္ဂလိပ်ကားတစ်ကားကို အဆက်အစပ်မရှိ ထိုင်ဖွင့်ကြည့်နေလိုက်
သည်။ သူ့ရဲ့အကြည့်တွေက TV ဖန်သားပြင်ကို တမင်တကာ
ပို့လွှတ်ထားတာကိုသိတဲ့ စည်သူက သူ့ပန်းကို ဆတ်ခနဲပုတ်၍...

“ဟေ့ကောင် ... စိတ်မပါတာကို အတင်းစွတ်ကြည့်မနေနဲ့
ငါ မင်းကို ခေတ်ပုံအကြောင်း မေးမှာစိုးတာနဲ့ပဲ ရုပ်ရှင်
ထဲ mood တွေ စွတ်ထည့်ထားတယ်”

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ မင်းကလည်း ငါက ဒီလိုပဲ ဘာရယ်
မဟုတ် ကြည့်နေတာပါ။ ကဲ ... ပြော၊ ဘာလဲ”

သူက စည်သူ့ဘက်ကို မျက်နှာလှည့်ကာ ဘာလဲ
ဆိုပြီး မေးဆတ်ပြလိုက်ပေမယ့် စိတ်ထဲမှာတော့ နည်းနည်းပူနေ
ပါသည်။ မျိုးခေတ်ပုံနှင့် ပတ်သက်ပြီး အခုချိန်မှာ သူဟာ ဘာ
ဖြောင့်ချက်မှ မပေးချင်သေးပါ။

“မင်းတို့အခြေအနေကဘာလဲ၊ ဘာကိုရည်ရွယ်ချင်တာလဲ
သိမ”

“ငါ့ဘက်ကတော့ ရှင်းပါတယ်၊ ငါ့ကို ဟာသလုပ်တဲ့
မိန်းမကို ငါကလည်း ဟာသပြန်လုပ်ချင်တဲ့ သဘောပဲ၊
ဒါကြောင့် သူ့ idea အတိုင်း ငါက တန်ပြန်တိုက်စစ်ဆင်
လိုက်တာပဲ၊ just for fun ပါကွာ”

သူ့စကားအဆုံးမှာ စည်သူ့က ဟုတ်လားဟု ခပ်
ငေါ့ငေါ့ပြောကာ တဟားဟား ရယ်မောနေပေသည်။ အဲဒါကိုပဲ
သူက မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသောကြောင့် မှန်ကုပ်ကုပ်မျက်နှာထား
ဖြင့် စည်သူ့ကိုကြည့်ကာ ...

“ဪ .. ဟေ့ကောင်၊ တကယ်ပြောတာကွ၊ ငါက သူ့
ကို မာန်စွယ်ချိုးချင်လို့ ငါ့ရည်းစားဆိုပြီး မိတ်ဆက်ခွင့်
ရအောင် တမင် သူ့နည်းအတိုင်း ချောင်ပိတ်လိုက်တာ၊
ဒီအကန့်လောက်ပါပဲ၊ မင်း မသင်္ကာမဖြစ်စမ်းပါနဲ့။”

သူက အဲဒီစကားကို အပြုသဘောမျိုးဖြင့် ပြောလိုက်
တာဖြစ်ပြီး စိတ်ထဲမှာတော့ အဲဒီစကားအတွက် ခေတ်ပုံကို အား
နာမိသလိုရှိသွားသည်။ သူ့ဘဝတစ်သက်တာလုံးမှာ သွားလေရာ
လာလေရာ သူ့ကြံ့ခဲဆုံးသမ္မု ပတ်ဝန်းကျင်တိုင်း၌ သူ့ကိုဆို
ချောတယ်၊ တော်တယ်၊ လိမ္မာတယ် စသည်ဖြင့် ဂုဏ်ပုဒ်ကောင်း
တွေဖြင့် တင့်တယ်ခဲ့တာချည်းပင်။

သူ့ရဲ့အရည်အချင်း၊ ရုပ်ရည် ဒါတွေကြောင့် သူ့ကို
မသိမသာတစ်မျိုး၊ သိသိသာသာတစ်ဖုံ သူ့ဆီကအချစ်ကိုရဖို့
မျှော်လင့်နေသော အလန်းစားမဒီလေးတွေ အပုံအပင်ကို သူက
လုံးဝစိတ်မဝင်စားခဲ့ပေ။ အခု ဒီတစ်ခါမှာတော့။ အင်း ... အချစ်
ဆိုတာ မထင်မှတ်တဲ့နေရာမှာ ငြိမ်းခနဲ ပေါ်လာတတ်တယ်ဆိုတဲ့
စကားကို သူ ထောက်ခံပေးရတော့မယ် ထင်ပါရဲ့။

www.burmeseclassic.com

“လာလုပ်မနေစမ်းပါနဲ့၊ သြကြီးရာ၊ ဘာဖြစ်လဲ မျိုးခေတ်ပုံ
ကိုကြွေရင် ကြွေတယ်ပေါ့၊ မင်း ဘာလို့ဝန်မခံတာလဲဆို
တာကိုလည်း ငါသိပါတယ်ကွာ။ မင်းက အမှန်တရားကို
မင်းကိုယ်တိုင် လက်မခံချင်သေးတာ နောက်တစ်မျိုးပြော
ရရင် အမှန်တရားကို မင်း လက်မခံနိုင်တာ”

သြမံသည် သိနိုင်လွန်းသော မောင်စည်သူ့စကား
တွေကို ဘာမှခွန်းတုံ့မဆိုနိုင်ဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေလိုက်ရသည်။
အဲဒါဟာ ဝန်ခံခြင်းဆိုတာ ဒီကောင် သဘောပေါက်မှာပါ။ သူ
ဟာလည်း တကယ်ပဲ စည်သူ ဝေဖန်သလိုဖြစ်နေတာဖြစ်သည်။
မျိုးခေတ်ပုံဆိုတဲ့ ဘဲများသော ကောင်မလေးကို သူ ချစ်နေတယ်
ဆိုတာ သူ့ဘာသာ လက်မခံနိုင်သေးပေ။ ဒီကောင်မလေးကိုချစ်
တယ်ဆိုတာ သေကော သေချာရဲ့လား။

သြမံသည် ကိုယ့်ကို Welcome လုပ်နေသော
ကောင်မလေးတွေကို တစက်ကလေးမှ စိတ်မဝင်စားဘဲ ကိုယ့်ကို
အတင်းအပျင်းစကားထဲထည့်၍ ရစရာမရှိအောင်ကို နစ်နစ်နာနာ

မဆင်မခြင်ပြောတဲ့ မိန်းကလေးကိုမှ သူက ချစ်နေတယ်ဆိုတာ
ဖြစ်နိုင်ရဲ့လားဆိုပြီး အခါခါ စဉ်းစားမိလေသည်။ သို့သော်လည်း
သူမ ဘာပဲလုပ်လုပ် အပြစ်မယူနိုင်လောက်အောင် ချစ်တဲ့သူက
သူဆိုတဲ့ကောင် ဖြစ်မှန်းမသိ ဖြစ်သွားခဲ့ပေပြီ။

ဘိုဂျိန် recording ဖမ်းလာခဲ့တဲ့ သူမနှင့် သူမဘော်ဒါ
နှစ်ယောက်ရဲ့ စကားပြောသံလေးတွေကို သူ့မှာ အခါခါနားထောင်
ရင်း ဒေါသထွက်မလာဘဲ ချစ်တာတွေသာ တိုးတိုးလာခဲ့တော့
သည်။ သူ့ကို အခြောက်ဆိုပြီး ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် စွပ်စွဲထားတာကို
အစက ဒေါသတော့ထွက်ပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာ အဲဒီလိုပြောတတ်
တယ်ဆိုပြီး ကြံဖန်ချစ်တတ်နေသည့် သူ့စိတ်ကိုပဲ အံ့သြမိလေ
သည်။ အခုလည်း သူမနှင့်ပတ်သက်ခွင့်ရအောင် သူ ဇာတ်လမ်း
ဆင်ချဉ်းကပ်ခဲ့ပြီးပြီ။ ဒါပေမဲ့ ခေတ်ပုံကတော့ အကြောမာသည့်
ဂျစ်မလေးပဲ ဖြစ်ပါသည်။

“စည်သူ ... မင်း ခေတ်ပုံအကြောင်းကို ဘာတွေသိထား
လဲ၊ ငါ့ကို ပြောပြစမ်းပါကွာ”

“သိထားတာတွေကတော့ အစုံပါပဲကွာ၊ သူက ဘဲများတယ် ပြီးတော့ အပျော့တွဲတယ်၊ အချိန်တန်ရင် သူပျင်းလာပြီဆိုရင် အပြီးဖြတ်ခဲ့ရော၊ လုံးဝကွာ အထာနပ်တဲ့ ဆရာမကြီး ...

သူက သင်တန်းလာတက်တာသာ နှစ်ရက်နဲ့တစ်ပိုင်း ရှိသေးတယ်နော်၊ ဒါပေမဲ့ သူ့ကို တော်တော်တော့ စိတ်ဝင်စားနေကြတာ၊ ရေကလည်း လုံးဝနီးပရော်ဗလမ်း၊ ရူပါကလည်း ဘူတာထိဂိတ်ဆုံးဆိုတော့ ဒီဆော်ကိုလိုက်တဲ့သူတွေ ပုံနေတာပေါ့ကွ”

အင်း ... ဒီကောင်မလေးဟာ ဟုတ်တော့ဟုတ်နေပါပြီ။ ဒါပေမဲ့ သူက သေချာသလောက် ရှိနေခဲ့ပြီပဲ။ အဲဒါကြောင့် မှီလည်း သူဟာ အဆန်းသစ်ဆုံးနည်းလမ်းသုံးကာ သူမအနီးအနားကို ချဉ်းကပ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

“ငါ သူ့ကို ဒီထက်ရင်းနှီးချင်တယ် စည်သူ၊ အဲဒါ ဘာလုပ်သင့်လဲ”

“ရင်းနှီးချင်တယ်ဆိုရင် မင်းနာမည်ဟာ သူ့နားထဲမှာ အမြဲလိုလို ကြားနေရမှ ဖြစ်မှာကွ၊ အဲဒီအတွက် မင်းဟန်ပန်ကို အကူအညီတောင်းရလိမ့်မယ်”

“ဟန်ပန် ... ဟုတ်လား စည်သူ”

“right ဟန်ပန်က မင်းအကြောင်းကိုသိတယ်၊ နားလည်နိုင်တယ်။ ဒီတော့ မင်းအချစ်ရေးကို ကူညီနိုင်တဲ့သူဟာ ဟန်ပန်ပဲ ဖြစ်လိမ့်မယ် ဩမံ၊ မင်း ငါပြောတာ နားလည်ပါတယ်နော်”

စည်သူပြောတာတော့ ဟုတ်သည်။ သူ့ကိစ္စအောင်မြင်ဖို့အတွက် ဟန်ပန်ဆီက အကူအညီကိုယူမှဖြစ်မည်။ အဲဒီအတွက် ဟန်ပန်နှင့် တွေ့ဆုံဖို့ လိုအပ်လို့လာပါသည်။

ဟန်ပန်သည် ဒီနေ့ သူ့လာမယ်ဆိုသောကြောင့် ခါတိုင်းနေ့တွေကထက် ပိုလှအောင် ပြင်ဆင်ခြယ်သန့်မိသည်။ ဟန်ပန်ကို အရေးကြီးတဲ့စကား ပြောစရာရှိလို့ ဆိုကတည်းက ဟန်ပန်ရင်တွေခုန်ကာ စိတ်တွေယောက်ယက်ခတ်ကုန်တာ ကိုယ့် ဘာသာကိုယ် အသိဆုံး။ ဟန်ပန်ဘဝရဲ့အစိတ်အပိုင်းတစ်ခုဖြစ်တဲ့ သူ့ဟာ ဒီနေ့မှာ ဟန်ပန် မျှော်လင့်စောင့်စားနေရသော စကားကို ပြောမှာလား။ အဲဒီလိုသာဆို ဟန်ပန်ရဲ့ပျော်ရွှင်မှုတွေဟာ အတိုင်း ထက်အလွန်တောင် ဖြစ်သွားနိုင်ပါသည်။

အများသူငှာက အထူးသဖြင့် ဟန်ပန်ဆိုက ဝန်ထမ်းတွေက ဟန်ပန်ကို သူ့ရဲ့ချစ်သူအဖြစ် သတ်မှတ်နေကြတာ ဖြစ်သည်။ သူနှင့် ဟန်ပန် ချစ်သူတွေလို့ ထင်နေကြတဲ့ ထင်မြင် ယူဆချက်ကို ဟန်ပန်ကလည်း မဟုတ်ပါဘူးဆိုပြီး ရှင်းတမ်းမ

ထုတ်ဘဲ ချော်လဲရောထိုင် ငြိမ်နေခဲ့တာဖြစ်သည်။ အခုတော့ ဟန်ပန်စိတ်ကူးအိပ်မက်တွေ အကောင်ထည်ပေါ်တော့မလား။

“မမ ... ကိုသြမံ ရောက်နေပါတယ်”

ဆိုက ကောင်မလေးက လာပြောတော့မှ ဟန်ပန်သည် စိတ်နှင့် ကိုယ်နှင့် ပြန်ကပ်ကာ ခပ်တည်တည်စတိုင်လ် ဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြ၍ ...

“သူ့ကို ဒီလွတ်လိုက်လေ၊ ပြီးတော့ Sunkit နှစ်ဘူးလာ ပို့ပေး”

ဟန်ပန်က ကောင်မလေး ထွက်သွားပြီးသည့်အခါ မှာတော့ ရင်ခုန်စွာဖြင့် သူ့အလာကို စောင့်နေလိုက်သည်။ ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် သူက တံခါးဖွင့်ဝင်လာလျှင် ဟန်ပန်က ဘာရယ် မဟုတ် သူ့ကို ငေးကြည့်မိသွားသည်။ ကြည့်စမ်းပါဦး ... အပြာ နုရောင် ဘော်ဒီဖစ်တီရှပ်ကို ကာကီရောင်ဘက်ဂီဘောင်းဘီပွပွ ဝတ်ဆင်ထားတဲ့သူဟာ ဘာမှမပြင်ဆင်လာပါဘဲနှင့်ကို တော်တော် လေး ဆွဲဆောင်မှုရှိနေပါသည်။

“ဟဲ့ ... ဒေါ်ဟန်ပန်၊ အသက်ကော ရှိသေးရဲ့လား”

သြမံက ပြောင်စပ်စပ်မျက်နှာဖြင့် သူ့မျက်နှာရှေ့မှာ လက်နှစ်ချောင်း လာထောင်ပြလျှင် ဟန်ပန်သည် သူ့ကိုမျက်စောင်းတစ်ချက် ထိုးလိုက်ကာ ...

“ဘာတုန်း ... ဘာကိစ္စတွေများ အရေးကြီးနေလို့ ကျုပ်ဆီ အသည်းအသန် လာတာလဲ”

“ဟာ ... ပြောမယ် ... ပြောမယ်၊ ပြောပြချင်လွန်းလို့ကို ဒီထိရောက်အောင် လာခဲ့တာ ... အဟဲ”

တက်ကြွရွှင်လန်းစွာ ပြောနေသော သြမံရဲ့ချစ်စရာမျက်နှာလေးနှင့် စကားပြောလိုက်တိုင်း လှုပ်လီလှုပ်လဲ့ဖြင့် ခါယမ်းနေသော သူ့နားဆွဲလေးဟာ တကယ့်ကို ဟာမိုနီဖြစ်လှပါသည်။ ချစ်တတ်ရင် အပြစ်လို့ကို မမြင်ရက်တော့ဘူးထင်တယ် သြမံ။

“ဆိုစမ်းပါဦး ... ဘာကိတ်”

သြမံက ပြောမယ်ဟန်ပြင်တုန်းမှာ အအေးဘူးလာချပေးတာကြောင့် သူက စကားစကို ခဏဖြတ်ကာ အသာငြိမ်နေလိုက်သည်။ ပြီးတော့မှ သူ့ရဲ့စကားကို ပြန်ပြောလေသည်။

“ဘာလဲဆိုတော့ ငါ နင့်ဆီက အကူအညီတစ်ခု တောင်းချင်လို့ ဟန်ပန်ရဲ့၊ ဘယ်လိုလဲ ကူညီမှာလား”

“ဘာလဲ ... ပိုက်ဆံချေးမလို့လား”

ဟန်ပန်က အဲဒီလိုနောက်လိုက်လျှင် သူက သူ့နဖူးသူ ဖြန်းခနဲ ပိတ်ရိုက်ကာ ...

“ဟိုက် ... သေရော ... သေရော၊ ငါ့ရုပ်က ပိုက်ဆံချေးမယ့်ရုပ် ပေါက်နေလို့လား ဟန်ပန်ရယ်၊ တွေးလိုက်ရင် ဖြင့် တလွဲချည်းပဲ”

“မသိဘူးလေ၊ နင်က အိုဗာတွေလုပ်ပြီး စကားပလ္လင်ခံနေတော့ ငါက ပိုက်ဆံချေးပြီး မှတ်တာပေါ့”

“အမယ်လေး ... မချေးဘူး၊ ငါပြောတာကိုပဲ နားထောင်စမ်းပါ၊ အဲဒါနဲ့ပဲ စကားက လိုရင်းကို မရောက်တော့ဘူး”

ဟန်ပန်က သူ့ကိုပြောဆိုသည့် သဘောဖြင့် မေးတစ်ချက်ဆတ်ပြလျှင် သူက ကျေနပ်နှစ်သက်သွားသည့် အပြုံးမျိုးဖြင့် စကားစလေသည်။

“ဒီလိုဟ ... ငါ ဂျပန်စာတက်နေတယ်ဆိုတာ နင်သိတယ်
မှလား။”

“အင်း ... သိတယ်လေ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“အေး ... အဲဒီသင်တန်းမှာ ငါ ကောင်မလေးတစ်ယောက်
ကိုတွေ့ပြီး ဟတ်ထိလာလို့၊ အဲဒါ နင့်ဆီက အကူအညီ
လာတောင်းတာ”

ဟင် ... ဟန်ပန်သည် အဲဒီစကားကို ကြားလိုက်ရ
တဲ့တစ်ခဏမှာတော့ နားထဲမှာ အပြင်းစားဗုံးတစ်လုံး ပေါက်ကွဲ
သွားသလိုကို ခံစားလိုက်ရလေသည်။ ဟန်ပန် ထင်ထားတာတွေ
အားလုံး လွဲကုန်ပြီလား။

“ဟန်ပန် ... ဟန်ပန် ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ရုတ်တရက်ကြီး ငြိမ်တိတ်သွားသော ဟန်ပန်ရဲ့ပုံစံ
ဟာ သူ့အတွက်တော့ အံ့အားသင့်စရာ ဖြစ်သွားနိုင်သည်။
ဒါပေမဲ့လည်း ဟန်ပန်က ဟန်မဆောင်နိုင်လောက်အောင်ပင်
မျက်နှာတစ်ခုလုံး ပျက်ယွင်းနေတာဖြစ်ပါသည်။ ဟန်ပန်သည်

ကိုယ့်ပုံစံကို အကဲထိုင်ခတ်နေသည့် သြမံရဲ့မျက်နှာကို ငေးခနဲ
စိုက်ကြည့်ပြီးမှ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ခပ်လေးလေးချလိုက်ကာ ...

“ပြော ... သြမံ ဘာဖြစ်သလဲ၊ အဲဒီတော့”

“နေစမ်းပါဦး၊ နင် ခုနက ဘာဖြစ်သွားတာလဲ”

“ဟို ... အလုပ်ကိစ္စတစ်ခု ခေါင်းထဲရောက်လာလို့ပါ၊
ဆက်ပြော သြမံ”

ဟန်ပန်က သူ့ကို ဘာမှမဖြစ်ဟန်ဖြင့် ပြုံးပြကာ
ဆက်ပြောခိုင်းလျှင် သူက လူကဲခတ်ည့်စွာ ဘာမှမသိနားမလည်
စွာဖြင့် သူပြောချင်ရာကို ဆက်ပြောလေ၏။

“အဟဲ ... ငါ အဲဒီကောင်မလေးကို ချစ်ကိုချစ်မိသွားတာဟ၊
သူ့ပုံစံလေးကဟာ အရမ်းလည်း စိတ်ဝင်စားဖို့ကောင်းတယ်၊
သူ့ရဲ့မာကြွပ်ကြွပ်နဲ့ ဂျစ်တိဂျစ်ကန်ပုံစံလေးက ငါ့ကို
အရမ်း အိမ့်ရှင်နယ်လ် ဖြစ်စေတယ်၊ သူ ငါ့ကို ဘယ်လိုပဲ
ပြောပြော ငါချစ်နေတာပဲ ဟန်ပန်၊ သူ ငါ့ကိုချစ်လာဖို့
အတွက် နင့်ကို အကူအညီ တောင်းချင်တာ”

ဘုရားရေ ... ဟန်ပန်ရဲ့အဖြစ်က ဆိုးလှချည်လား
ဟယ်။ ကိုယ်ချစ်နေတဲ့ကောင်လေးက သူချစ်နေတဲ့ ကောင်မလေး
နဲ့အဆင်ပြေအောင် ဟန်ပန်ကိုမှ အကူအညီတောင်းရသတဲ့။

“ဟန်ပန် ... ဟာ ... နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲ၊ စိတ်နဲ့ကိုယ်
နဲ့ကို မကပ်ဘူး၊ အလုပ်ရှိနေရင်လည်း ငါ့ကိုဘာလို့ချိန်းလဲ”

ဟန်ပန်က ဂူငိုငိုငိုငိုထိုင်ကာ ဩမံရဲ့မျက်နှာကို
ငေးကြည့်နေပြီးမှ ဘာပြောရမလဲဆိုတဲ့ စကားကို စဉ်းစားမိလေ
သည်။ ကိုယ့်အတွက် သူက No.1 ဖြစ်နေပေမယ့် သူ့အတွက်
တော့ ကိုယ်ဟာ ...။ နင့်အတွက် ငါဟာ ပေးဆပ်ရမယ့်သူလား
ဩမံရယ်။

“ဆောရီးပါဟာ ... ပြော ... ပြော၊ ငါ ဘာကူညီရမလဲ”

“အဲဒီလို လုပ်စမ်းပါ၊ အင်း ... တိုတိုနဲ့ လိုရင်းပြောရမယ်
ဆိုရင်တော့ နင်က ငါတို့သင်တန်းကိုလာတက်၊ ပြီးတော့
ငါ့ကောင်မလေးနဲ့ ခင်အောင်ပေါင်း၊ အောင်သွယ်ပေး၊
ဒါပဲ”

“ဩမံရယ် ... အဲဒီလောက် ကလေးမဆန်စမ်းပါနဲ့၊ အဲဒီ
နည်းမျိုးနဲ့ ဝင်တယ်ဆိုတာက နင့်ကောင်မလေးနဲ့ ငါက
အရမ်းခင်နေမှပေါ့၊ ငါက သင်တန်းတက်လို့ သူနဲ့ခင်သွား
တယ်ပဲထား၊ ဒီနေ့သိ ဒီနေ့အောင်သွယ် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ”

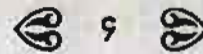
“ပိန်းတယ် ... နင်နဲ့သူ အရမ်းရင်းနှီးသွားအောင် ငါ့ဆီ
မှာ နည်းလမ်းတွေရှိပါတယ်၊ မှတ်ထား ဟန်ပန်၊ မိန်းက
လေးနှစ်ယောက်ဟာ အချိန်တိုလေးအတွင်းမှာ တအားချစ်၊
တအားခင်တဲ့ သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သွားနိုင်တဲ့နည်းက
အတင်းပြောခြင်းပဲ၊ ငါ့ကို ငါ့ကောင်မလေးက တစ်စက်
ကလေးမှ ကြည့်ရတာ မဟုတ်ဘူးဟ၊ အဲဒီတော့ နင်က
ငါ့ကို ငါ့ရဲ့မကောင်းတာတွေကိုရွေးပြီး သူနဲ့အတင်းသွား
ပြောလိုက်ရင် ပြီးပြီပေါ့ဟာ”

ဟန်ပန်သည် ကိုယ့်ရှေ့မှာ အားတက်သရော လာ
ပြောပြနေသည့် သူ့ကို ငေးကြည့်ရင်း ငိုချင်စိတ်တောင် ပေါက်
လာလေသည်။ ဒါပေမဲ့လည်း ကိုယ့်စိတ်တွေကို သူ မမြင်အောင်
လို့ ဟန်ဆောင်ပြီးတစ်ခုကို မချွတ်တမ်းပြူးကာ ကူညီပါမယ်လို့
သာ ဆုံးဖြတ်လိုက်၍ ...

“ကောင်းပြီ ဩမံ၊ နင်နဲ့ သူ အဆင်ပြေဖို့အတွက် ငါ
အစွမ်းကုန် ကြိုးစားပေးပါ့မယ်”

အဲဒီစကားက နင့်နင့်နဲ့ ခံစားပြီး ပြောလိုက်တာ
ဖြစ်သည့်အတွက် ဟန်ပန်ဟန် ကိုယ့်စကားအတိုင်း တည်အောင်
တော့ လုပ်ပေးရမှာဖြစ်သည်။ စိတ်ထဲမှာ ဖြေတွေး၊ တွေးထားတာ
တစ်ခုက ဩမံဟာ ပထမဆုံးချစ်တတ်ခဲ့တဲ့အတွက် အချစ်စစ်
ဟုတ်၊ မဟုတ် မသေချာဘူး ဆိုတာပဲဖြစ်သည်။

“ဟန်ပန်လား ... တို့ ခေတ်ပုံပါ၊ ဒီနေ့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့်
ရင် ကောင်းမလားလို့”

“အင်း ... ကောင်းသားပဲ ခေတ်ပုံ၊ သွားတာပေါ့၊ တို့
ဘယ်ကိုလာခဲ့ရမလဲ”

“ဟို ... ဟန်ပန်ဆိုင်ကိုပဲ လာခဲ့လိုက်မယ်၊ တို့နည်းနည်း
ရူပါလာဖွင့်မယ်လေ”

“အိုခေ ... လာခဲ့ ... လာခဲ့၊ တို့ စောင့်နေမယ်”

ဟန်ပန်က ခေတ်ပုံနှင့် ဖုန်းပြောပြီးနောက်မှာတော့
ကိုယ့်ဘေးနားမှာ ထိုင်နေတဲ့ ဩမံကို မေးတစ်ချက်ဆတ်ပြကာ ...

“ကဲ ... ကျေနပ်တယ်နော်၊ မကြာခင် သူ ဒီကိုရောက်လာ တော့မှာ”

“ကျေနပ်တယ်၊ ဒီတိုင်းဆို ငါ့အနာဂတ်မှာ အလန်းတွေ ချည်း ဖြစ်တော့မှာ၊ ကဲ ... ငါသွားပြီ ဟန်ပန်နီ၊ ခေတ်ပုံ ကို ရှယ် ရှိုင်းပေးလိုက်နော်”

“အေးပါ ... စိတ်ချ၊ သွားမှာသာသွား၊ ညနေကျရင် လာ ခို့သာမမေ့နဲ့”

ဩမံက လက်မတစ်ချက်ထောင်ပြကာ ထွက်သွား လေတော့သည်။

သိပ်မကြာခင်မှာ ဆိုင်ကို ခေတ်ပုံက လာမှာမို့လို့ ဩမံက ရှောင်သွားတာဖြစ်သည်။ ဒီတစ်လအတွင်းမှာပဲ ဟန်ပန် နှင့် ခေတ်ပုံဟာ အရင်းနှီးဆုံးသူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သွားခဲ့တယ်လို့ ပဲ အတိုချုပ်ကြပါစို့။

ဟန်ပန်က Beauty Saloon လေးတစ်ခု ဖွင့်ထား ကာ ကိုယ်ကိုယ်တိုင်ကလည်း အလှအပကို စိတ်ဝင်စားတာမို့ ဟန်ပန်ရဲ့ဆိုင်လေးက နည်းနည်းထင်ပေါ်ပါသည်။ ဟန်ပန်ရဲ့ဆိုင်

ကိုပါ အကြောင်းပြု၍ ခေတ်ပုံနှင့် ဟန်ပန်ဟာ အချိန်တိုလေး အတွင်းမှာပဲ အလှအပရေးရာ၊ အချစ်အကြောင်း၊ ကိုရီးယားကား အကြောင်း စသဖြင့် အမျိုးစုံကို တိုင်ပင်နှီးနှောဖလှယ်ကြသော သူငယ်ချင်းတွေ ဖြစ်သွားကြသည်။

ပြီးတော့ ဩမံရဲ့ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ဩမံက ဘယ်လိုဖြစ်တယ်၊ သူ့ကိုကြည့်မရဘူးဆိုပြီး ခေတ်ပုံသဘောအတိုင်း Follow လိုက်ပြောတာကလည်း ခင်မင်မှုကို တိုးပွားစေသည့် အချက်တစ်ချက်အဖြစ် ဟန်ပန်က လုပ်ဆောင်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

အစပိုင်းကတော့ ဟန်ပန်လည်း မျိုးခေတ်ပုံကိုကြည့် လို့ရခဲ့တာ မဟုတ်ပေ။ ဘဲများတယ်၊ ဂျစ်တီဂျစ်ကန်နဲ့ မိန်းမ၊မဆန် ဘူး စသဖြင့် သူမကို minus(-)sign တွေပဲပြကာ တစ်စက်ကလေး မှ နာလိုခဲ့တာ မဟုတ်ပါ။

နောက်ကြာတော့မှ ခေတ်ပုံရဲ့ ချစ်စရာကောင်းတဲ့ စိတ်ဓာတ်လေးတွေ၊ ပြုမူနေထိုင်ပုံလေးတွေကို မြင်တွေ့နေတာ များမှ သူ့ကိုရင်းနှီးလာခဲ့တာဖြစ်သည်။ အခုဆိုရင်တော့ ဟန်ပန် ဟာ ခေတ်ပုံကို ဩမံနဲ့ သဘောတူနိုင်ပါပြီ။ ဟန်ပန်ကတော့

ပေးဆပ်သူတို့ထုံးစံအတိုင်း သူတို့ကို ရပါစေဆိုတဲ့ စေတနာနဲ့ ပါရမီဝင်ဖြည့်နေတာဖြစ်သည်။

“ဟိတ် ... ဟန်ပန်၊ တို့ ရောက်ပြီ”

ဟန်ပန်ရဲ့ပခုံးလေးကို ဆတ်ခနဲ လှမ်းပုတ်၍ လှည့်ကြည့်လိုက်လျှင် ခေတ်ပုံ ဖြစ်လို့နေသည်။ ဟန်ပန်သည် ခေတ်ပုံကိုမြင်လျှင် မျက်နှာမှာ အပြုံးတစ်ခုကို ချက်ချင်းဖန်ဆင်းကာ ထရပ်လိုက်ပြီး ခေတ်ပုံလက်ကိုဆွဲကာ ...

“ရောက်လာပြီလား၊ မြန်သာပဲ၊ ကဲ ... ခေတ်ပုံ ဘာစားမလဲ ဘာသောက်မလဲ”

“တော်ပြီ ... စားလာခဲ့တယ်၊ ခေတ်ပုံ ဆံပင်စက်ဆွဲမလို့”

“ဪ ... အိုခေ၊ တို့ကိုယ်တိုင် လုပ်ပေးမှာပေါ့၊ ပြီးမှ ရုပ်ရှင်သွားကြမယ်လေ”

ခေတ်ပုံက ကျေနပ်သဘောတူစွာ ခေါင်းညိတ်ပြီး သည့်နောက်မှာတော့ ဟန်ပန်ဟာ ခေတ်ပုံရဲ့ဆံပင်ကို စိတ်ရှည် လက်ရှည် စက်ဆွဲပေးရင်းက ဩမ်အကြောင်းကို စကားစဖြစ်လေသည်။

“ခေတ်ပုံ ... ဒါနဲ့ တို့ သတင်းတစ်ခုကြားထားတယ်၊ ခေတ်ပုံနဲ့ လင်းဩမ်က ရည်းစားတွေဆို ဟုတ်လား”

“အယ် ... ဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီ ခြောက်သလိုလို နဲ့ သလိုလို ကောင်က ခေတ်ပုံရဲ့ရည်းစားဖြစ်စရာလား၊ ကြည့်ရတာ ဟိုတစ်ခါ ရှောင်လိမ့်က ဒီနေ့ထိ ဂယက်ထနေတုန်းထင်တယ်၊ ဟင်း ဟင်း ... လူတွေကလည်း တကယ်ရယ်ရတယ်နော်။ သူနဲ့တို့ ဘယ်တုန်းကများ တတွဲတွဲလုပ်ပြလို့လဲ၊ အဲဒါတောင် သူတို့တွေက Couple ထင်နေသေးတယ်၊ ဟန်ပန် ... ယူကကော တို့ရည်းစားလို့ ထင်နေလို့လား”

“ဪ ... မထင်ပါဘူး ခေတ်ပုံရယ်။ တို့က ကြားထားတဲ့သတင်းကို မေးကြည့်တာပါ၊ တို့လည်း သူ့ကိုကြည့်မရပါဘူး”

ဟန်ပန်က ခေတ်ပုံရဲ့စိတ်ကို ရိပ်စားသုံးသပ်မိသူ ပီပီ ခေတ်ပုံအကြိုက် ဆောင်ပေးလိုက်လျှင် ခေတ်ပုံက အကျေနပ်ကြီး ကျေနပ်ကာ ...

“တို့အဲဒါတွေကြောင့် ဟန်ပန်ကို ခင်တာသိလား၊ ဟန်ပန်က တို့နဲ့ အကြိုက်ချင်းလည်းတူတယ်၊ မကြိုက်တာချင်းလည်း တူတယ်၊ တို့သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ဆို အဲဒီကင်းကို ပြောရင် ဆတ်ဆတ်ခါနာကြတာ၊ ဟန်ပန်ကျတော့ တို့နဲ့ အမြင်တူတယ်”

တူမှာပေါ့ ခေတ်ပုံရယ်။ တို့က အဲဒီလိုမျိုးဖြစ်အောင် တမင်တကာကို လိုက်တူပေးနေတာကိုး။ ဟန်ပန်သည် ခေတ်ပုံရဲ့ ဆံပင်ရှည်တွေကို ဘီးဖြင့်ဖြီးသင်နေရင်းကမှ အဓိပ္ပာယ်ရှိသော အပြုံးတစ်ခုကိုပြုံးကာ ...

“တို့က လင်းသြမံနဲ့ ရင်းတော့ ရင်းနှီးပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ တို့လည်း ခေတ်ပုံလိုပဲ သူ့ကို အမြင်ကတ်တယ်”

“ဟင် ... သူနဲ့ ဟန်ပန် ခင်ကြတယ် ဟုတ်လား”

ဟန်ပန်က မှန်ထဲကနေတစ်ဆင့် သူမကို ခေါင်းညိတ်ပြကာ ...

“ဟုတ်တယ် ... တို့ ဖုန်းသွားပြရင်းနဲ့ မျက်မှန်းတန်းသိကြတဲ့ သဘောပါ၊ သိပ်တော့ အရေးမပါ၊ ပါဘူး”

“ဪ ... ဟုတ်လား”

“အင်း ... ကဲ ... ပြီးသွားပြီ ခေတ်ပုံ၊ သွားကြရအောင်လေ”

“ဟို ... ဘယ်လောက်”

“ပေးစရာမလိုပါဘူး ခေတ်ပုံရယ်၊ ခေတ်ပုံက တို့စက်ဆွဲပေးတဲ့အတွက် မှန်ပြန်ဝယ်ကျွေးလေ”

“အိုခေ ... Let's go”

ခေတ်ပုံက ဟန်ပန်နဲ့ရဲ့လက်ကိုချိတ်ကာ တွဲထွက်လာခဲ့လျှင် ဟန်ပန်ဟာ စိတ်ထဲမှာတော့ မသက်မသာ ဖြစ်ရပါသည်။ တမင်တကာကြီးကို ခေတ်ပုံနှင့် ဟန်ဆောင်လိမ့်ညာပတ်သက်နေရတာကိုက ဟန်ပန်မှာ အပြစ်ကြီးတစ်ခုလို ဖြစ်နေပါသည်။ ခေတ်ပုံရဲ့ဖြူဖြူစင်စင် ခင်မင်မှုကိုရဖို့အတွက် ဟန်ပန်ရဲ့ဖြူဖြူစင်စင် အချစ်တွေကို မျက်ကွယ်ပြုကာ အားလုံးဟာ သြမံအတွက် ပါဆိုတဲ့ စိတ်တစ်ခုသွင်း၍ ပတ်သက်နေရပါသည်။ အဲဒီအတွက်လည်း ဟန်ပန်ဟာ ခေတ်ပုံကို တကယ်ပဲ အားနာမိပါသည်။

ခေတ်ပုံနဲ့ ဟန်ပန်ဟာ ရုပ်ရှင်ကြည့်ပြီး အပြန်မှာ တော့ တော်ဝင်စင်တာမှာ ရှောင်ပင်ပတ်ပြီးသွားသည့်နောက် ဘယ် ကိုသွားရကောင်းမလဲ တိုင်ပင်ကြည့်ရင်တော့ ဟန်ပန်က ဩမံရှိ နေမည့်နေရာသို့ သူမကို ခေါ်သွားလေသည်။ ပလာဇာမှာ ဖွင့် ထားသော ဩမံရဲ့ဖုန်းဆိုင်ဆီကို သွားနေတယ်ဆိုတာ ရိပ်မိသွား သော ခေတ်ပုံက ...

“ဟန်ပန် ... အမြင်ကတိတယ်လည်း ပြောသေးတယ်၊ ပြီးတော့ သူ့ဆိုင်သွားမယ်ဆိုတော့ ဟင်း ... ဟင်း ... မဟုတ်သေးပါဘူးဟာ”

“ခေတ်ပုံရယ် ... တို့က ဖုန်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့ Accessories ဆိုရင်တောင် သူ့ဆိုင်ကဝယ်တာ၊ ခေတ်ပုံလည်း လိုက်ခဲ့ ပါ ခေတ်ပုံဖုန်းလည်း Fancy Art လုပ်ပေါ့”

“မလိုက်ချင်ပါဘူး”

အဲဒီလို ငြင်းနေပေမယ့်လည်း ဟန်ပန်ရဲ့အဆွယ် ကောင်းမှုကြောင့် စိတ်ကတော့ ခပ်ပါချင်ချင် ဖြစ်နေပါသည်။ အဲဒီလိုနဲ့ ခေတ်ပုံနှင့် ဟန်ပန်ဟာ သူ့ဆိုင်သို့ ရောက်သွားလေ

တော့သည်။ ဟန်ပန်ကတော့ သူ့ဖုန်းကို Ringtone ထည့်၊ Theme အသစ်တွေထည့်ဖို့ ဆိုင်ကတစ်ယောက်နှင့် ပြောနေစဉ်မှာ ခေတ်ပုံက ဆိုဖာမှာထိုင်ကာ မဂ္ဂဇင်းတစ်အုပ်ကို ကောက်ဖတ်နေ စဉ်မှာပဲ လေချွန်သံသဲ့သဲ့နှင့် ဖုန်းလိုလှည့်ပတ်ကစားကာ ဆိုင်ထဲ ဝင်လာသည့် တစ်ယောက်ကို တစ်ချက် မော့ကြည့်လိုက်မိ သည်။

ဟင် ... သူကိုး။

သူကလည်း ခေတ်ပုံကိုမြင်လျှင် မထိတရီမျက်နှာ ဖြင့် ပြုံးစေလုပ်ကာ လှမ်းနှုတ်ဆက်လေသည်။

“ဟယ်လို ... မှူးခေတ်ပုံ၊ ငါ့ဆိုင်ကို အခုလိုလာရောက် အားပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးပါ”

“မလိုပါဘူး၊ နင့်ဆိုင်ကို အားပေးဖို့လာတာလည်း မဟုတ် ဘူး၊ ဟန်ပန်က ဒီဆိုင်လာမယ်ဆိုလို့ လိုက်လာတာ”

“ဟုတ်လို့လား၊ ဘာလဲ ... မှူးခေတ်ပုံ၊ မင်းက ငါ့ရှိတဲ့ နေရာကိုလာပြီး ဇာတ်လမ်းလာလုပ်တာလား”

“ဘာ ... ဘာပြောလိုက်တယ်”

ခေတ်ပုံရဲ့ ဒေါသသွေးတို့ဟာ နားထင်သို့ အလုံးအရင်းနှင့် ဆောင့်တက်ကာ ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်ကာ သူ့ကို မျက်တောင်မခတ် စူးစိုက်ကြည့်နေလျှင် သူက နည်းနည်းလွန်သွားပြီဆိုတာ သတိထားမိသွားတာကြောင့် ဟဲခနဲလုပ်ကာ သွားအဖြဲသားမျက်နှာဖြင့် ခေတ်ပုံရဲ့ဒေါသတွေကို ရှောချပေးရသည်။

“အဟဲဟဲ ... နောက် ... နောက်တာပါ၊ အစ်မကလည်း စိတ်ချည်းပဲ”

“ဟဲ့ ... ဟဲ့ ... ခေတ်ပုံ ဘာဖြစ်ကြတာလဲ”

သူ တောင်းပန်နေသည့် အချိန်မှာပဲ ဟန်ပန်က ခေတ်ပုံဆီသို့ အပြေးတစ်ပိုင်း ရောက်လာပြီး မေးလိုက်လျှင် ခေတ်ပုံသည် ဟူးခနဲ လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ကာ ခေါင်းအသာယမ်း၍ ...

“ဘာမှမဖြစ်ဘူး ဟန်ပန်၊ ဟန်ပန်ကိစ္စ ငြိးသွားပြီဆို ပြန်ကြရအောင် ... လာ”

ခေတ်ပုံက ဟန်ပန်ရဲ့လက်ကိုဆွဲကာ ဆိုင်ထဲက ထွက်လာ၍ ကားပါကင်ဆီသို့ လျှောက်လာခဲ့တော့သည်။ ခေတ်ပုံတို့ ကားဆီရောက်သောအခါမှာတော့ နောက်မှ အပြေးအလွှားလိုက်လာသူကတော့ အဲဒီအစုတ်ပလုတ်ကောင်ပဲဖြစ်သည်။

“ခေတ်ပုံ ... ခဏလေးနေပါဦး၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ်၊ နင့်ကို ပျော်စေချင်လို့ ဘာရယ်မဟုတ် တမင်စလိုက်တာပါကွာ၊ စိတ်မဆိုးပါနဲ့”

ခေတ်ပုံရဲ့အနောက်ကို အသည်းအသန်လိုက် တောင်းပန်တယ်ဆိုတော့ ခေတ်ပုံဟာ အရှည်တွေလည်း ဆက်မဖြစ်ချင်တော့၍ သူ့ကို ဘာမှမပြောဘဲ ကားပေါ်သာတက်ကာ စက်နှိုးလိုက်သည်။ သူက ဟန်ပန်ပါ ကားပေါ်တက်ပြီးသွားလို့ မောင်းထွက်တော့မယ့် အနေအထားကို ခဏတန်ခိုင်းသည့်သဘောဖြင့် မှန်တံခါးကို လက်ဖြင့်လှမ်းခေါက်လိုက်လျှင် ခေတ်ပုံက မှန်ချကာ သူ့ကို မေးဆတ်ပြလိုက်လျှင် ...

“ခေတ်ပုံ ... ဆောရီးပါကွာ၊ ငါ့ကို ခွင့်လွှတ်နိုင်မယ်မှလားဟင်၊ ငါ ခုနကပြောလိုက်တဲ့စကားဟာ နောက်ဟဲ့သဘောနဲ့ ဘာရယ်မဟုတ် ပြောခဲ့တာပါ”

“ကဲ ... နင် ပြောလို့ပြီးပြီဆို ငါ သွားတော့မယ်၊ သွားလို့ ရပြီလား။”

“ငါ့ကို စိတ်မဆိုးဘူး ဆိုရင်တော့ သွားလို့ရပါပြီ ခေတ်ပုံ”

ခေတ်ပုံသည် အဲဒီအပြောလေးကြောင့် သူ့ကိုမျက်စောင်းမထိုးမိအောင် အထူးသတိထားရပါသည်။ ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့ သူနှင့် အခုလို စကားပြောနေရတဲ့ အချိန်ကာလလေးမှာ ဘာဆိုဘာမှ သတိမရနိုင်ဘဲ စိတ်ထဲမှာ တစ်မျိုးသော ခံစားမှုကို ခံစားရပါသည်။

ခေတ်ပုံသည် သူ့ကို မထိတရီ တစ်ချက်ကြည့်ကာ ကားမောင်းထွက်လာခဲ့ပါတော့သည်။ သူ နောက်မှာပြီးပြီး ကျန်နေခဲ့တယ်ဆိုတာ ခေတ်ပုံရဲ့စိတ်ထဲက အလိုလိုကို သိနေပါသည်။ ခေတ်ပုံက အဲ့ခဏမှာ ဘေးနား၌ ဟန်ပန်ရှိနေတာကို လုံးဝမေ့သွားပြီးတော့မှ ကိုယ့်ကို သူပြီးပြီးကြည့်နေတယ်ဆိုတာ သတိထားမိသွားမှ ပြီးစိမ့်မျက်နှာဖြင့် ...

“အဟဲ ... ဟန်ပန် ဘယ်သွားဦးမလဲ”

“မသွားတော့ပါဘူး ခေတ်ပုံရယ်၊ ခေတ်ပုံလည်း ဒေါသဖြစ်ရတာနဲ့ ပင်ပန်းရောပေါ့၊ အင်း ... ပြောသာပြောတယ်။ ခေတ်ပုံနဲ့ ဩမက လိုက်တယ်နော်”

အဲဒီအပြောကြောင့် ခေတ်ပုံရဲ့မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရှိန်ခနဲဖြစ်သွားရသည်။

“ဟန်ပန်နော် ... ဘာတွေပြောနေတာမှန်းလဲ မသိဘူး။ တကယ်ပါပဲ သွားမယ်”

ခေတ်ပုံက ကားကိုဆက်မောင်းထွက်လာကာ ဟန်ပန်ကို ပြန်ပို့ပေးလိုက်သည်။ ကားပေါ်က ဆင်းခါနီးမှာ ဟန်ပန်က နောက်ရွတ်ရွတ် မျက်နှာပေးဖြင့် ...

“ဟိတ် ... ခေတ်ပုံ၊ တို့ စကားလေးတစ်ခွန်း ကြားဖူးထားတယ်၊ အချစ်ဆုံးဖြစ်လာမယ့် သူတွေဟာ ရှေ့ပြေးနိမိတ်အနေနဲ့ ကြည့်မရတတ်ကြဘူးတဲ့။ ဟုတ်မဟုတ် တို့စောင့်ကြည့်မယ်နော်၊ သွားပြီ ... တာတာ”

ဟန်ပန်က ခေတ်ပုံကို လက်ပြနုတ်ဆက်ကာ ဆိုင်ထဲသို့ဝင်သွားလေတော့သည်။ ခေတ်ပုံသည် အဲဒီစကားကို တိုးတိုးလေးရေရွတ်ကြည့်ပြီး ပြုံးမိသွားသည်။

အဲဒီစကား မှန်မမှန် ခေတ်ပုံလည်း စောင့်ကြည့်
မိချင်ပါသည်။ နွဲ့နေတယ်လို့ ခေတ်ပုံက သတ်မှတ်ထားသော
အဲဒီ လင်းသြမံရဲ့မျက်ဝန်းထဲက ကာလာတွေကို ခေတ်ပုံမြင်နေရ
ပါသည်။

“ခေတ်ခေတ် ... ဒါက ဘယ်လဲ”

ကျွတ် ... သွားပါပြီကွာ။ ခေတ်ပုံသည် ဒီနေ့မှာ
DC သွားဖို့ ဘော်ဒါတွေနှင့် ချိန်းထားတာဖြစ်တာကြောင့် အိမ်
ကုမသိအောင် အသာလစ်ထွက်ပါတယ်ဆိုမှ ဖေဖေနှင့်တည့်တည့်
ကို လာတိုးတော့တာဖြစ်သည်။ ဖေဖေက ဒီအချိန်ဆို ကုမ္ပဏီ
သွားပါပြီ၊ ဒီနေ့ကျမှ ဘာဖြစ်လို့ ဒီအချိန်ထိရှိနေတာလဲ။ ခေတ်ပုံ
သည် ဖေဖေကို မျက်နှာချိုသွေးကာ ဖေဖေရှေ့သို့ လျှောက်လာခဲ့
ပြီး...

“ဟိုဟာ ... သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ဒီနေ့ သင်တန်းတစ်ခုသွား
စုံစမ်းမလို့ပါ ဖေဖေ၊ ဟို ... ဒီနေ့ ဖေဖေ ကုမ္ပဏီမသွား
ဘူးလား”

“မသွားသေးတာ၊ ညည်းကို ပြောချင်လို့ကို ထိုင်စောင့်နေတာ၊ ခဏထိုင်ပါဦး ခေတ်ခေတ်”

ခေတ်ပုံသည် ရှုံ့မဲ့တွန့်လိမ်နေသော မျက်နှာဖြင့် ဆိုဖာပေါ်မှာ အိမ်နဲ့ပစ်ထိုင်ချကာ ဖေဖေရဲ့ညှော်စီးရီးကို ဘယ်နှုန်းရိကြာ နားထောင်ရမလဲ မသိပါ။ မေမေကတော့ သူ့ဆိုင်သွားပြီထင်သည်။ မေမေသာ အိမ်မှာရှိရင် ခေတ်ပုံရှေ့ကရပ်တည်ပေးမယ့်သူ ရှိသေးသည်။ အခုတော့ အီး ... သေပါပြီ။

“ဒီမှာ ... ခေတ်ခေတ်၊ ညည်း ဘာလုပ်မယ် စဉ်းစားထားသလဲ”

“ဟို ... ဒီနေ့က သင်တန်းအသစ် သွားစုံစမ်း ...”

“တိတ်စမ်း”

ဖေဖေက ထည်ဝါသောအသံကြီးနှင့် ထအော်လိုက်လျှင် ခေတ်ပုံသည် ပါးစပ်ပိတ်ကာ ငြိမ်ကုတ်သွားရတော့သည်။ သွားပြီ ... ဒီနေ့တော့။ ဖေဖေဟာ ကိုယ့်သမီးလေးကို ဆူချင်လွန်းလို့ကို ကုမ္ပဏီမသွားဘဲ ထိုင်စောင့်နေတယ် ဆိုကတည်းက ခေတ်ပုံရဲ့အဖြစ်ဟာ စားသာမှာမဟုတ်ပါ။

“ညည်း တစ်နေ့ တစ်နေ့ ကားတစ်စီးနဲ့ တစ်မြို့လုံးကို လည်ပတ်စားသောက် ဟင် ... အပြင်ထွက်ကောင်းအောင် သင်တန်းအကြောင်းပြ ပြီးတော့ ပိုက်ဆံတွေလိမ်တောင်း၊ ဟိုသွား ဒီသွားနဲ့ နင့်မှာ ဒီလောက်တောင် အချိန်တွေ အားယားနေသလား မိခေတ် ... ဟင်”

“ဖေဖေရယ် ... သမီးက ငယ်သေးတာပဲ။ ပညာကို ပြည့်စုံအောင် ရှာပြီးမှ စီးပွားရေးလောကထဲကို ဒိုင်မင်ပစ်ဝင်ဖို့ စဉ်းစားထားပါတယ်၊ သမီးမှာ idea တွေအပြည့်”

“တော် ... တိတ်တော့ ထပ်မပြောနဲ့ ခေတ်ခေတ်။ ညည်း တစ်နေ့တစ်နေ့ ဒီလိုပေါက်ပန်းလေးဆယ် ကားဦးတည်ရာ လျှောက်သွားနေတာကိုရပ်တော့၊ ငါတို့ကတော့ နင့်ကို သမီးအငယ်ဆုံးလေးဆိုပြီး ပူးပူးမှုတ် ရွှေပေါ်မြတင်ထားတယ်၊ ညည်းအစ်ကိုနဲ့တောင် မတူဘူး၊ ညည်းကို မပြောချင်လို့ ကြည့်နေတာကြာပြီ၊ နည်းနည်းမပြောလိုက်နဲ့ စိတ်ကောက်ရတာနဲ့ မအေက ဝင်ကာရတာနဲ့၊ အေး ... ဒီနေ့ကစပြီး အဲဒီအချိုးတွေကိုပြင်၊ နင့်ကို Choice နှစ်ခုပေးမယ်၊ ကြိုက်တဲ့လမ်းကိုရွေး”

ဟာ: ... ဘာတွေလဲကွာ။ ဖေဖေက ခေတ်ပုံကို ဘာ choice တွေ ရွေးခိုင်းဦးမှာလဲ။ ခေတ်ပုံသည် ဖေဖေဆူတာ ကို ပါးစပ်ပိတ် ခေါင်းငုံ့ နားထောင်နေလိုက်တော့သည်။ ဖေဖေ က ခေတ်ပုံရဲ့ ရွေးချယ်စရာလမ်းကို ပြောပါသည်။

“ခေတ်ခေတ် ... ငါ အပြတ်ပြောထားမယ်နော်၊ နင် အင်္ဂလန်မှာ ကျောင်းသွားတက်ရင်တက်၊ အေး ... မတက် ဘူးဆိုရင်တော့ ငါ့ကုမ္ပဏီမှာ ဝင်လုပ်တော့၊ နင့်ကို စဉ်း စားချိန် သုံးရက်ပေးမယ်၊ သေချာစဉ်းစားထား၊ ကျောင်း တက်ချင်တယ်ဆိုရင်တော့ နှစ်လအတွင်း နင့်ကို ဟိုပို့မယ်၊ ဒီမှာပဲ အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုရင်တော့ တစ်ပတ်အတွင်း လုပ် ရမယ်၊ ဒါပဲ ... သွားတော့”

“ဟာ ... ဖေဖေကလည်း၊ သမီး နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းသွား မတက်ချင်ပါဘူး၊ အချိန်တွေအကြာကြီးလည်း မိသားစုနဲ့ ခွဲမနေချင်ဘူး၊ နိုင်ငံခြားဆို သမီးက Shopping လောက် ပဲ စိတ်ဝင်စားတာ”

“အဲဒါဆိုရင်တော့ ငါ့ကုမ္ပဏီမှာ အလုပ်ဝင်တော့”

“ဟာ ... ဖေဖေလုပ်ငန်းကို သမီးမှ စိတ်မဝင်စားတာ”

“တိတ်စမ်း ... အထွန့်မတက်နဲ့ စဉ်းစားထား၊ အင်္ဂါနေ့ breakfast ဝိုင်းမှာ ငါ့ကိုအဖြေပေး၊ ဒါပဲ”

ဖေဖေက စကားကို အပြတ်ပြောကာ ခေတ်ပုံရှေ့က ထွက်သွားကာ သူ့အလုပ်ရှိရာကို သွားလေတော့သည်။ ခေတ်ပုံ မှာသာ ခုနက လန်းနေတဲ့စိတ်တွေ အကုန်ငွမ်းကုန်ပါပြီ။ ဖေဖေ ကုမ္ပဏီမှာလည်း ခေတ်ပုံ မလုပ်ချင်ပါ။ ပြီးတော့ အင်္ဂလန်မှာ ကျောင်းတက်ဖို့ကိစ္စကတော့ ပိုလို့ ပိုလို့တောင် မဖြစ်နိုင်ပါ။

ခေတ်ပုံသည် မဖြစ်နိုင်တဲ့ choice တွေအတွက် ခေါင်းတွေကိုက်လာကာ DC သွားချင်စိတ်တောင် ပျောက်သွား တော့သည်။ ငှုတီဝိုင်တိုင်ပုံစံဖြင့် ဆိုဖာပေါ်မှာ ပျင်းတိပျင်းရွဲ ထိုင်နေရာမှ ခေတ်ပုံရဲ့ဖုန်းက မြည်လာသဖြင့် ကိုင်ရသေးသည်။

“ဟယ်လို”

“ခေတ်ပုံ မလာသေးဘူးလား၊ ငါတို့စောင့်နေတာ ကြာလှ ပြီ”

ရွှေလုံးက ဖုန်းဆက်တာဖြစ်တာကြောင့် ခေတ်ပုံဟာ သူတို့စောင့်နေတာကို အားနာသွားတာကြောင့် လာဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကာ ...

“အေး ... အေး ... လာနေပြီ၊ ငါ နည့်နည်းနောက်ကျနေလို့ စောင့်နေ စောင့်နေ၊ ငါ လာခဲ့မယ်”

ခေတ်ပုံသည် အိတ်ကိုစလွယ်သိုင်းကာ ကားသော့ဆွဲ၍ ရွှေလုံးတို့ရှိရာ DC (Day Club) ကို ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ခေတ်ပုံ အဲဒီကိုရောက်တဲ့အခါမှာတော့ ဟိုမိန်းမနှစ်ကောင်က အပီအပြင် စားနေသောက်နေကြနှင့်သည်။

“ဟိုင်း ... ခေတ်ပုံ၊ ရှင့်ရုပ်က အီးဗုံးထိလာတဲ့ရုပ်နဲ့ ဘာဖြစ်လာတာတုန်း”

ခေတ်ပုံသည် ရွှေလုံးက အသင့်ငဲ့ထားသောရေကို ယူသောက်လိုက်ပြီးမှ ...

“ဖားသားကြီးက ပွမ်းလွတ်လိုက်လို့ဟ၊ စိတ်ညစ်လာတာ၊ DC မှာ အပီကဲမယ့်စိတ်ကူးတောင် ပျောက်သွားပြီ ဟင်း”

ပိုးယုက ခေတ်ပုံရဲ့ပခုံးကို လာဖက်ကာ ...

“ဘာမှညစ်မနေနဲ့၊ လာ ... သွား dance လိုက်တာနဲ့ ပမ်းသမျှ လန်းသွားလိမ့်မယ်၊ let's dance ”

ပိုးယုနှင့် ရွှေလုံးက ခေတ်ပုံရဲ့လက်ကို တစ်ယောက်တစ်ဖက် ဆွဲလာကာ Dancing floor ထဲသို့ ခေါ်သွားလေသည်။ မီးရောင်စုံတွေ တဖျပ်ဖျပ်အောက်က ဆူညံပေါက်ကွဲစွာ လွင့်ထွက်လာသော ဂီတသံတွေကြားမှာ ဖျပ်ဖျပ်ခါ လန်းနေကြသော လူတွေထဲမှာ ရောယောင်ကာ ခေတ်ပုံရဲ့စိတ်တွေလည်း တဖြည်းဖြည်း တိမ်တွေပေါ်ကို မြောက်တက်လာကာ ခေတ်ပုံလည်း အဲဒီစည်းချက်တွေအတိုင်း စတင်ကလိုက်တော့သည်။

ခေတ်ပုံတို့သုံးယောက်ရဲ့ dancing ကွက်တွေကို လှမ်းချက်ခံနေသော ကောင်သုံးကောင်က လှုပ်ရှင်းကရင်းက တရွေ့ရွေ့နှင့် ခေတ်ပုံတို့နားသို့ ချဉ်းကပ်လာကာ ...

“ဟိုင်း ... လန်းလှချည်လား၊ နာမည်ဘယ်လိုခေါ်လဲ၊ အရမ်းလှတယ်ကွာ၊ ပလူလို ပျံ့ထနေတာပဲ”

ခေတ်ပုံရဲ့ အနားနားသို့ တိုးကပ်လာကာ အဲဒီအကြူဇယားစလျှင် ခေတ်ပုံက ဒီအထာတွေ ရှိုးနေသူပီပီ အဲဒီကောင်တွေကို ဂရုမစိုက်ဟန်ဖြင့် ကစရာရှိတာကို ဆက်ကနေတော့သည်။

ဘလက်လေဘယ်လ်ရဲ့ ဖွန်ထူနေသောအနံ့တွေ ရောထွေးနေကာ အမြင်ကတ်စရာ မျက်နှာကြီးက ခေတ်ပုံရဲ့မျက်နှာနားကို စွတ်တိုးလာ၍ ...

“ဟေ့ ... ဘဝင်မမြင့်စမ်းပါနဲ့ကွာ၊ ကိုယ့်တို့ အနားကိုတိုး၊ မင်းကိုပေးချင်လို့ အာ ... ဘွား ဟဲ ဟဲ”

“ဟာ”

Dancing floor ထဲဆင်းပြီး ဖွန်လာကြောင်နေသော အဲဒီအစုတ်အပြတ် အမူးသမားသုံးကောင်နှင့် ရန်မဖြစ်ချင်တာကြောင့် ခေတ်ပုံတို့က ရှောင်ထွက်လာကာ ဝိုင်းမှာပြန်ထိုင်နေလိုက်ကြသည်။ ဒါပေမဲ့လည်း အဲဒီကောင်တွေကလည်း ခေတ်ပုံတို့နားပဲ လိုက်ကပ်နေကာ အတင်းကာရော ဝင်လုံးနေလျှင် ခေတ်ပုံတို့က ပြန်ဖို့ပဲ ဆုံးဖြတ်လိုက်ကာ ကလပ်ထဲက ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ရွှေလုံးနှင့် ပိုးယုက ကားမပါတာကြောင့် ခေတ်ပုံနှင့်ပဲ အတူတူ လိုက်လာခဲ့တော့သည်။ ကလပ်က ဟိုသုံးကောင်ဟာ အမျှင်မပြတ်နိုင်စွာ ခေတ်ပုံတို့နောက်ကနေ ထက်ကြပ်မကွာ လိုက်လာကြတော့သည်။

ခေတ်ပုံတို့ထဲမှာ ကြောက်တတ်သည့် ပိုးယုက ငှက်ဖျားတက်ချင်သည့်အသံ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြင့် ...

“ခေတ် ... ခေတ်ပုံ၊ ဟိုကောင်တွေက မလွယ်ဘူးနော်၊ အနောက်ကနေ တောက်လျှောက်လိုက်လာကြတာ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲဟင်”

“ပိုးယု ... ဘာမှကြောက်မနေနဲ့၊ ရွှေလုံး ရှုပ်တယ်ဟာ၊ အဲကောင်တွေနှင့် တဲ့ရှင်းတာကောင်းတယ်၊ ပိုးယု ... နင်ကားထဲမှာထိုင်နေ”

ခေတ်ပုံက ကားကိုဆောင်ခနဲရပ်ကာ ကားထဲမှာ အမြဲထည့်ထားသော ဘေ့စ်ဘောရိုက်တဲ့ သံတုတ်ကိုကိုင်ကာ ကားပေါ်က ဆင်းချလာခဲ့တော့သည်။ ခေတ်ပုံနှင့် ရွှေလုံးရဲ့မိုက်တီမိုက်ကန်းပုံစံတွေကို သဘောတကျဖြင့် ဆင်းလာသူကတော့ အဲဒီ ချေးထုပ်ငမူးသုံးကောင်ပဲဖြစ်သည်။ အာလေးလျှာလေးဖြင့် နေ့ခင်းကြီးတောင် ဖွန်ကြောင်နေသည့် ငနဲတွေကို ဒီလိုပညာပေးမှ ရလိမ့်မည်။

“ပြော ... နင်တို့ ငါတို့ ကားနောက်က တောက်လျှောက်
လိုက်နေတာ ဘာသဘောလဲ၊ မူးနေရင်လည်း အေးဆေးနေ၊
လာနှောင့်ယှက်မယ် မကြံနဲ့၊ ခေါင်းကွဲသွားမယ်”

“အဟား ... ညလေးကလည်း ဒေါသချည်းပဲ။ ကိုကြီးတို့
က ကြင်နာချင်လွန်းလို့ အကြင်နာတွေကို လာ deliver
လုပ်တာပါ ... အဟဲ ဟဲ”

“တောက် ... နင်တို့ သေတော့မယ်”

“ဟေ့ ... ဘာဖြစ်နေကြတာလဲ”

ခေတ်ပုံက ဒေါသတွေထွက်ကာ ဟိုကောင်တွေကို
ကြိမ်းမောင်းနေချိန်မှာ အနောက်က ကြားလိုက်ရတဲ့အသံကြောင့်
ခေတ်ပုံကော အဲဒီကောင်တွေကော အသံလာရာကို လှည့်ကြည့်
လိုက်မိသည်။ ဟင် ... သူ။

ခဲရောင်တီရှုပ်အကျပ်လေးကို ဂျင်းဘောင်းဘီတစ်
ထည်ဖြင့် ခပ်ရိုးရိုး ဝတ်ဆင်ထားသော်လည်း သူ့ပုံစံဟာ ဘယ်
နေရာက ဘယ်လိုထွက်လို့လာမှန်းမသိတဲ့ ထင်းလင်းနေသည့်ဒီဇိုင်း
ကို ခေတ်ပုံက တစ်စက်ကလေးမှ ကြည့်ရတာမဟုတ်ပါ။ သူက

ဘာကိစ္စ ဒီရောက်လာတာလဲ။ ခေတ်ပုံသည် လင်းသြမံကို ငေး
ကြည့်ရင်းက စိတ်ထဲမှာ ဘာကိုအလိုမကျမှန်းကို မသိပါ။ ကြည့်
စမ်းပါဦး ... သူ့မျက်နှာဟာ ဒီနေ့မှ ပန်းရောင်ဘက်ကို ပိုသမ်း
နေကာ ဆံပင် hair design ကိုလည်း နည်းနည်းပုံပြောင်းထား
သေးသည်။ ဟွန်း ... ပဲချည်းပဲ။

“သြမံ ... ကျွန်မတို့ကို ကူပါဦး”

ရွှေလုံးက အားကိုးတကြီး လှမ်းခေါ်သံကို သူက
လည်း ကျေနပ်ဂုဏ်ယူဟန်ဖြင့် တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာကာ
ခေတ်ပုံရဲ့ရှေ့ကနေ ကာရပ်ကာ ...

“မင်းတို့ ဘာလို့ လိုက်နှောင့်ယှက်တာလဲ၊ ကိုယ့်လမ်းကို
အေးဆေးသွားစမ်းပါ”

“ဟ ... မင်းက ဘာလိုင်းကြီး လာခွပ်နေပါလား။ မင်းက
ဘာကောင်မို့လို့လဲ”

သူတို့သုံးယောက်ထဲက လက်ဆလက်နက်ရှိသော
ကောင်တစ်ကောင်က သြမံကို ဆောင့်တွန်းလိုက်ရာ ရုတ်တရက်
မို့ နောက်ပြန်လန်ကာ ဟန်ချက်ပျက်သွားလေသည်။ အဲဒီအချိန်

မှာပဲ စနစ်တကျကို လွှဲချော်သွားစွာဖြင့် ခေတ်ပုံကလည်း သူ့ကို ထိလို့ အံ့ပုန်းဒေါသတွေက တိုးထွက်လာကာ ဟိုအမှူးသမားရဲ့ ခေါင်းကို မျက်စိစုံမှိတ်၍ အရိုက်မှာ ခေတ်ပုံရဲ့ base-ball ရိုက် တံအောက်ကို ဝင်ချလာသူက လင်းသြဗ်ပင် ဖြစ်သည်။ အားခန့် အော်သံကြောင့် ခေတ်ပုံဟာ မှားပြီဆိုတာ သိလိုက်သော်လည်း ခေတ်ပုံ လူမှားရိုက်မိမယ်လို့တော့ ထင်ကိုမထင်ခဲ့ပေ။

“ဟယ် ... သြဗ်”

ခေတ်ပုံတို့ရဲ့ ရုန်းရင်းဆန်ခတ်ပုံစံတွေကြောင့် ဟို အမှူးသမားသုံးယောက်က လစ်ကုန်ကြ၏။ ခေတ်ပုံနှင့် ရွှေလုံး၊ ပိုးယု ဂိုဟာ ခေါင်းကွဲသွားသော သြဗ်ကို ဆေးခန်းပို့ဖို့ လုပ်ရ တော့သည်။

“နင်ကတော့ ကျွဲပဲဟာ၊ သေတော့မှာပဲ၊ ကိုယ့်ရည်းစား ကိုမှ တုတ်နဲ့ဆော်လိုက်ရတယ်လို့”

“အင် ... ဟုတ်လား”

“ဟဲ့ ... ဘာတွေ အူကြောင်ကြောင် လုပ်နေတာလဲ၊ ကင်း က နင့်ဘဲမှလား”

“ဪ ... အင်း ... ဟုတ်တယ်”

ဟူး ... ဒီနေ့ကတော့ Super ပြဿဒါးပဲဟေ့။ ဟုတ်တာပေါ့။ ရွှေလုံးနဲ့ ပိုးယုကို ခေတ်ပုံက ဒါ ငါ့ရည်းစားပါ ဆိုပြီး မိတ်ဆက်ပေးထားခဲ့တာပဲ။ ခေတ်ပုံသည် ကားနောက်ခန်း မှာ သူ့ကိုပွေ့ကာ ခေတ်ပုံရဲ့ပန်းမှာ မှီစေပြီး သူ့ခေါင်းကသွေး တွေကို စနိုးတာဝါနှင့် ဖိထားပေးရပါသည်။ ရွှေလုံးက ခေတ်ပုံရဲ့ ကားကို မောင်းနေတာဖြစ်ပြီး ပိုးယုကိုတော့ သူ့ကားကိုမောင်းယူ လာခိုင်းထားတာဖြစ်သည်။

“သြဗ် ... နင် ဘာမှမဖြစ်ပါနဲ့နော်”

သတိလစ်နေသောသူဟာ အပူပင်ကင်းစွာ ခဏတိုက် ဆိတ်သွားပေမယ့် ခေတ်ပုံကတော့ သူ့အတွက် သေမတတ် ရတက်မအေးစွာ စိတ်တွေပူနေရတာဖြစ်သည်။ သူ မသေနိုင်ဘူး ဆိုတာ သိပေမယ့်လည်း ခေတ်ပုံဟာ သူ့အတွက် အရမ်းကိုခံစား နေရတာဖြစ်သည်။

ဆေးရုံရောက်တော့ ဆရာဝန်က စိုးရိမ်စရာမရှိပါ။ ခဏနေ သတိပြန်လည်လာမယ် ဆိုတော့မှပဲ ခေတ်ပုံဟာ ရဲရဲ

အသက်ရှူနိုင်တာဖြစ်သည်။ ခေါင်းမှာ ပတ်တီးအဖွေးသားနှင့် ခုတင်ပေါ်မှာ လဲလျောင်းအိပ်ပျော်နေသော သြမံရဲ့မျက်နှာကို ငေးကြည့်နေရင်းကမှ သူ့ကို အရမ်းအားနာမိသွားပါသည်။ နင့်ကို ငါ မရည်ရွယ်ပါဘူး သြမံရယ်။

ခေတ်ပုံသည် သူ့သတိမရလာသေးသရွေ့ ဘယ်သူ့ကိုမှ စကားမပြောနိုင်သေးဘဲ သြမံရဲ့ဘေးနားမှာ ထိုင်စောင့်နေမိသည်။ နင် အမြန်ဆုံး သတိရနိုင်ဖို့ကသာ ငါ့အတွက် အရေးကြီးဆုံးပါ သြမံ။

“ခေတ်ပုံရယ် ... နင် ခဏနားလိုက်ဦး၊ သူက မကြာခင် သတိရလာတော့မှာပါ”

“နင် သူ့ကို သိပ်ချစ်တာပဲနော်၊ ခေတ်ပုံ ချစ်တတ်တယ်ဆိုတာ ငါတို့ အခုမှပဲ မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ တွေ့ရတော့တယ်”

ရွှေလုံးတို့က ခေတ်ပုံရဲ့စိုးရိမ်ပူပန်မှုကို အမှတ်တွေစွတ်ပေးနေလျှင် ခေတ်ပုံသည် ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်တောင် အံ့အားသင့်ရပေသည်။ ခေတ်ပုံဟာ သူ့ကို လိုအပ်တာထက်ပိုပြီး စိုးရိမ်

ပူပန်နေခဲ့တယ် ဆိုတာတော့ ဝန်ခံပါရစေ။ သူ့ကို ဂရုစိုက်တာဟာ နည်းနည်းအိုဗာဖြစ်သွားမိပြီလား။

အဲဒါ ... အဲဒါဟာ ဘာလို့လဲ။

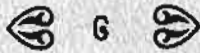
“ဟယ် ... ခေတ်ပုံ၊ သြမံ သတိရလာပြီ”

ခေတ်ပုံသည် သြမံကို စိုးရိမ်တကြီး ငေးကြည့်နေမိလေသည်။ သြမံသည် မျက်စွဲတွေကို တဖြည်းဖြည်းချင်းဖွင့်ကာ ခေတ်ပုံကို ငေးကြည့်ရင်းက အပြုံးယုံယုံတစ်ခုဖြင့် ပြုံးပြ၍ ...

“ငါ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ခေတ်ရယ်၊ စိတ်မပူပါနဲ့နော်”

အဲဒီစကားအဆုံးမှာ ခေတ်ပုံဟာ သူ့ရဲ့နှစ်တစ်သန်းစာ သံယောဇဉ်တွေကို မူပိုင်ခွင့်ရထားသူ တကယ်ပဲ ဖြစ်ချင်သွားခဲ့ပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲ ဩမ်၊ ဒီနေ့ကော နင် သက်သာလို့ ရပြီလား။”

ဟန်ပန်က ရှုံ့ရှုံ့မဲ့မျက်နှာဖြင့် သူ့ကိုလှမ်းနောက်လျှင် သူက ပန်းနဲ့ပေါက်သည့်အလား တဟားဟားရယ်မောလျက် သူ့ခေါင်းက ပတ်တီးစည်းထားတာ သပ်ရပ်ရဲ့လားဆိုတာ မှန်ကြည့်မပျက်ဘဲ ...

“နည်းနည်းလိုသေးတယ်ဟ၊ ဒီလိုအခွင့်အရေးမျိုးက နှစ်ခါ မရဘူး၊ ဒီကိစ္စကို အခြေခံပြီး ငါ့အသည်းလေးနဲ့ အိုကော အောင် ဖန်ရမယ်”

ဩမ်သည် ခေတ်ပုံရဲ့အချစ်ကို ရဖို့အတွက် အထူးတလည် ခွင်ဆင်ဖန်တီးနေစရာ မလိုဘဲ ကံကြမ္မာကပေးတဲ့ ဖန်တီးမှုအောက်မှာ သူက ခေါင်းတစ်လုံးရင်းလိုက်သည့်အတွက် ခေတ်ပုံရဲ့သနားမှုကို ရယူနိုင်ခဲ့ပေသည်။ သနားရာကတစ်ဆင့် ကြင်နာတာတွေ ချစ်တာတွေပါ ယှက်သန်းလာစေဖို့ သူက ဒဏ်ရာသက်သာသွားတာတောင် ခေတ်ပုံရှေ့မှာ ဖောစိန်လုပ်ကာ အိုဗာတင်း လုပ်ပြနေသေးသည်။

“မေမေ ... ကျွန်တော့်ကို ခေတ်ပုံမေးရင် ပန်းခြံထဲမှာရှိ တယ်လို့ ပြောပေးနော်။ အဟဲ”

သူက သူ့အတွေးနှင့်သူ ပျော်ရွှင်မိန်းမောလျက် ပန်းခြံထဲက ကျောက်သားခုံလေးမှာ သွားထိုင်နေလေသည်။ ဩမ်သည် ခေါင်းကစည်းနှောင်းထားသော ပတ်တီးအဖြူလေးကို ကိုင်ကြည့်ရင်းက တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ပြီးမိသွားသည်။

“ဟိတ် ... ဒဏ်ရာတွေ သက်သာနေပြီမှလား ဩမ်”

အဲဒီအသံကြောင့် သူက ready သဘောမျိုးဖြင့် သတိဆွဲကာ “ကျွန်... ကျွတ်” ဆိုသည့် ညည်းသံနှင့်အတူ သူက မတ်တတ်ထရပ်လိုက်လေသည်။

“ဪ ... ခေတ်ပုံ၊ ရောက်လာပြီလား”

“အင်း ... ရောက်လို့ တွေ့နေရတာပေါ့၊ ထိုင်လေ”

သူမက သူ့ဘေးသို့ ရောက်လာကာ ကျောက်သား ခုံလေးမှာ ဝင်ထိုင်ရင်း သူ့ကိုပါ ထိုင်ခိုင်းစေ၏။ ဩမံသည် သူမနှင့် ဘေးချင်းကပ်ထိုင်နေရတာကိုက ရင်တွေ တဖျပ်ဖျပ်ခုန် စေအောင် အစွမ်းသတ္တိပေးစေနိုင်ပါ့မလားဆိုပြီး ကျိတ်တွေးနေမိ သည်။

“ဘယ်လိုလဲ ... သက်သာရဲ့လား”

“အင်း ... သက်သာသလောက်တော့ ရှိနေပါပြီ ခေတ်ပုံ၊ ဒါပေမဲ့ တစ်ချက် တစ်ချက် ခေါင်းထဲက ဆစ်ခနဲ ဆစ် ခနဲ ထိုးကိုက်တယ်”

“ဟင် ... ဟုတ်လား၊ အခုကော ဘယ်လိုနေသေးလဲ”

အရမ်းစိုးရိမ်သံတွေ ရောနှောပါဝင်နေသည့် ခေတ် ပုံလေးရဲ့ထိတ်လန့်သွားဟန်ကို သူက အရသာခံကာ ငေးမောကြည့် နေပြီးမှ ပြုံးပြီးခေါင်းခါပြကာ ...

“အခုတော့ ကောင်းပါတယ် ခေတ်ပုံရယ်”

“ဟူး ... တော်သေးတာပေါ့”

“ခေတ်”

သူ့ရဲ့ခပ်တိုးတိုးခေါ်သံအဆုံးမှာ သူမက အံ့အား သင့်သွားဟန်ဖြင့် သူ့ဘက်ကို မျက်နှာစောင်းငဲ့ကာ မျက်လုံးအပြူး သား ကြည့်နေပါသည်။ ပြီးတော့ ...

“နင် ငါ့ကို ဘယ်လိုခေါ်လိုက်တယ်”

“ခေတ်လို့ ခေါ်တာလေ၊ ခေတ်ဆိုတဲ့နာမည်လေးကို ငါ အစကတည်းက ခေါ်ချင်နေခဲ့တာ၊ ခေါ်ခွင့်ပြုမယ်မှလား ဟင်”

“မပြုပါဘူး၊ မခေါ်နဲ့ မကြိုက်ဘူး”

“မကြိုက်ဘူးဆိုလည်း မခေါ်တော့ပါဘူး၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့ရင် တဲမှာ အခု ဘာတွေရှိနေတယ်ဆိုတာ နင် မမြင်ဘူးလား ခေတ်ပုံရယ်”

သူက ဖိလင်အပြည့်နဲ့ ပြောနေလျှင် ခေတ်ပုံက သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးလိုက်ပြီး ...

“ဟဲ့ ... ထမင်းဖိတ်ကျွေးပြီး ရည်းစားစကား လာပြော နေတာလား။ သတိလေး ဘာလေးလဲ ထားဦး ...

ခေါင်းထိတဲ့ ဒဏ်ရာက အခန့်မသင့်ရင် ရူးသွား
တတ်တယ်၊ နင် ရူးနေမှာစိုးလို့”

ခေတ်ပုံက ခပ်ပြတ်ပြတ် ဘုရားလိုက်သဖြင့် သူက
ဘာပြန်ပြောလို့ ပြောရမှန်းတောင်မသိ ဖြစ်သွားသည်။ သူက
စကားခဏတိတ်သွားချိန်မှာ ခေတ်ပုံရဲ့လက်ကိုင်ဖုန်းလေးက ထ
မြည်လာလျှင် သူမက နံပါတ်ကိုကြည့်လိုက်ပြီး သူ့ကိုတစ်ချက်
ငဲ့ကြည့်၍ ဖုန်းကိုင်လိုက်လေသည်။

“ပြော ... ကျော်ကျော်၊ ဘာကိစ္စလဲ”

“.....”

“ကျစ် ... နင့်ကို ငါ မနေ့က အောင်ဇော်မိုးနဲ့တစ်ဆင့်
ပြတ်ပြီဆိုတာ ပြောခိုင်းလိုက်တယ်လေ၊ တာလာရောနေ
တာလဲ”

ဟိုက် ...။ သူဟာ ကြားနေရတဲ့ စကားသံတွေကြောင့်
မျက်ခုံးတစ်ချက် မြင့်တက်သွားသည်။ ရည်းစားစကား ဒီမှာပြော
မလို့လုပ်တုန်း ရှိသေးတယ်၊ မင်းက တခြားတစ်ယောက်ကို
အေးဆေးဖြတ်ပြနေပါလား။

“ဒီမှာ ... နင်နဲ့ ငါ့ကိစ္စကို နင့်မိဘသိသွားတာနဲ့ပဲ ငါက
နင့်ကိုတစ်ဦးတည်းသောသူဆိုပြီး တွဲပြနေမှာလား၊ အရူး
ကွက်နဲ့ သွေးရူးသွေးတမ်း လာပြောမနေနဲ့ ကျော်ကျော်၊
ငါ နင့်ကို မေ့လိုက်တာ (၃၆)နာရီရှိသွားပြီ၊ လာလွမ်း
ပြမနေနဲ့၊ မခံစားတတ်ဘူး၊ နင့်ဘာသာ သေသေရူးရူး
I don't care ပဲ။ ငါ့ဆီ ထပ်မဆက်နဲ့ ဒါပဲ”

ခေတ်ပုံက ရည်းစားနဲ့ဖြတ်တာကို ငှက်ပျောသီးအခွံ
နွာသလို easy လုပ်သွားတာကတော့ ရက်စက်လွန်းပါသည်။
ဒါပေမဲ့ သူမရဲ့ပြောတဲ့စကားကို ကြားချင်တာကြောင့် သူက
မသိကျိုးကျွန်ပြုကာ ...

“သူငယ်ချင်းဆီက ဖုန်းလား”

အဲဒီမေးခွန်းကြောင့် ခေတ်ပုံက သူ့ကို ပေစောင်း
စောင်း ဒီဇိုင်းဖြင့် မျက်လုံးတစ်ချက် လှန်ကြည့်လိုက်လေသည်။
သူကလည်း အဲဒီပုံစံလေးကိုပဲ အတိုင်းအဆမရှိ ဖြတ်နိုးသွားရပါ
သည်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီဖြတ်နိုးမှုကို နင်သွားစေတာကတော့ ခေတ်ပုံ
ရဲ့အဖြေစကားကြောင့်ပဲဖြစ်သည်။

“မနေ့ကထိတော့ အဲကောင်က ငါ့ရည်းစား၊ ငါ့ဖြတ်လိုက်
လို့ မူလကျီရပ်နဲ့ duty လုပ်ပြီး ငါ့ကို လာရှင်းပြနေတာ”
“ခေတ်ပုံ ... နင် အချစ်ဆိုတာကို ဘယ်လိုလက်ခံထား
သလဲ”

တကယ်တော့ သူ မေးချင်တာက ရည်းစားတွေကို
မင်းက ချစ်လို့တွဲတာလားဆိုပြီး အားမနာတမ်း မေးချင်တာဖြစ်
သည်။ ဒါပေမဲ့လည်း ဘယ်လိုပဲ သွယ်ဝိုက်မေးမေး ပွင့်လင်းလွန်း
သည့် သူမကတော့ သူမေးတာကို အေးအေးဆေးဆေးနှင့် အမြင်
သာဆုံး ပြောပြသွားပါသည်။

“ယပင်းနဲ့ပဲချစ်ချစ်၊ ရရစ်နဲ့ပဲချစ်ချစ် ခြစ်ရာတို့ ဖျက်ရာတို့
ဆိုတာ ဘယ်နေရာကိုမှ ကောင်းစေတာမျိုး မဟုတ်ဘူး
လေ၊ အဲဒီတော့ ကိုယ့်ကို ကောင်းကျိုးမပေးနိုင်တဲ့အရာ
မျိုးကို ကိုယ်က ကနဦးကတည်းက ဦးချိုးထားမှ သင်းက
ပြားပြားဝပ်မှာ။ အဲလို ဦးချိုးထားလို့လည်း အချစ်နဲ့ပတ်
သက်ပြီး အသည်းကွဲတာတို့၊ ဖိလ်ဖြစ်တာတို့ ဘာမှမရှိ
တော့ဘူး၊ အချစ်ကို ဉာဏ်ရှိရှိနဲ့ အသုံးချသွားတာပေါ့ဟယ်

နင်လည်း မှတ်ထားလိုက်၊ Love is a good
servant but a bad master တဲ့၊ အချစ်က သခင်ဆိုးလည်း
ဖြစ်သွားနိုင်သလို ကျေးကျွန်ကောင်းလည်း ဖြစ်လာနိုင်တာ
ပဲ၊ အားလုံး ကိုယ့်အပေါ်ပဲ မူတည်တယ်”

“ခေတ်ပုံ ... ငါ နင့်ကိုချစ်တယ်ဆိုတာ သိလောက်မှာပါ၊
ငါ့ကိုကော အတည်စဉ်းစားပေးလို့ မရဘူးလား၊ ငါကတော့
အချစ်အတွက်ဆို good servant ဖြစ်ခဲ့လည်း နင်ဆိုတဲ့
မျှော်လင့်ချက်ကြောင့် ကျေနပ်နေမှာပါဟာ”

သူက သူ့ရင်ထဲမှာ ရှိနေတဲ့ တိုးတိုးတိတ်တိတ်
တမ်းတမှုတစ်ခုကို တရားဝင် ကြေညာခွင့် မမျှော်လင့်ဘဲ ရလိုက်
သည့်အတွက် အရမ်း ရင်ထဲမှာ ပေါ့သွားပါသည်။ ခေတ်ပုံက
တော့ သူ့ဆီကရည်းစားစကား ကြားရတဲ့အခါမှာ အပြောခံရတာ
များနေသူပီပီ ဘယ်လိုမှလဲ မနေပါ။ ရင်တုန်ပမ်းတုန်မဖြစ်ဘဲ
ရင်တုန်ကင်းဝေး ဆိမ့်သက်လေး ဖြစ်နေတာကြောင့် ခေတ်ပုံက
မျက်ခုံးတစ်ချက်ပင့်ကာ အသာပြီးလိုက်ရင်း ...

“ဟဲ့ ... ရည်းစားစကား ပြောတယ်ဆိုတာလည်း အချိန်နဲ့
နေရာ လိုသေးတယ်လေ၊ လင်းသြမံကို အဲဒီလောက်ပိန်း
လိမ့်မယ်လို့ကို ထင်မထားဘူး၊ တကယ်ပါပဲ”

သူဟာ ခေတ်ပုံရဲ့အပြောကြောင့် ရုတ်တရက်မို့
ဘာပြောရမှန်းမသိစွာ အိုးတိုးအမ်းတမ်း ဖြစ်တောင်သွား၏။
တကယ်ကို ပွင့်လင်းပြတ်သားလွန်းသည့် အဲ့ကောင်မလေးကို
ချစ်ရတာဟာ လူမောစိတ်မော ဖြစ်ရပါ၏။

“ချစ်တာပဲ ခေတ်ရယ်၊ ရည်းစားစကားကို အချိန်ဆွဲပြီး
စောင့်ပြောနေရမှာလား”

“ကဲ ... တော်ပါပြီ လင်းသြမံရယ်၊ နင့်မလည်း ဒီစကား
လေးပြောဖို့အတွက်များ သက်သာနေတာကိုတောင် ပတ်တီး
ကြီးစည်းပြီး ဖိန့်လုပ်နေသေးတယ်”

“ဗျာ”

သူ တကယ်ပဲ အဲ့သြသွားရပါသည်။ ပြီးတော့
နည်းနည်းလည်း ရှက်သွားပါသည်။ ဒီအရွယ်ကြီး ရောက်နေတာ
တောင် ပီပီရီရီ ဟန်မဆောင်တတ်သေးတာတော့ သူ့ရဲ့အညံ့ဆုံး

အားနည်းချက်ဖြစ်ပါသည်။ သူ ဖိန့်နေတယ်ဆိုတာ ခေတ်ပုံဘယ်
လိုလုပ်သိသွားတာလဲ။

“ဟား ဟား ... အဲဒီလောက်ကြီး တုန်လှုပ်မနေစမ်းပါနဲ့၊
သြမံရဲ့၊ နင့်ကို ငါက နောက်တာပါဟာ၊ တကယ်တော့ ဖြစ်
သွားတဲ့ပုံစံကိုက ရေရေလည်လည် လန့်ဖျပ်သွားတဲ့ပုံစံမျိုး
ကြီးနဲ့၊ မှတ်ထား ... သြမံ၊ အဲဒီလောက် ကြောက်တတ်
နေရင် ရည်းစားစကား မပြောရဘူးဟဲ့”

ဟူး ... တကယ်ကို မလွယ်ကြောင်းလေးပဲ ဖြစ်ပါ
သည်။ သူဟာ ခေတ်ပုံကို ငေးကြည့်နေရင်းကမှ နှမ်းဆွေးဆွေး
ခံစားမှုတစ်ခုကို ခံစားလိုက်ရလေသည်။ နင် ငါ့ကို အပျော်သဘော
ထားနေတာလား ခေတ်ပုံရယ်။

သူ့ရဲ့ခံစားချက်ကို ရိပ်မိသွားဟန်ရှိသော ခေတ်ပုံက
ဆတ်ခနဲ ငြိမ်သွားပြီးမှ ...

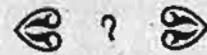
“နင်ကလည်း ဘာတွေဖြစ်သွားရပြန်တာလဲ၊ လာ ...
ထမင်းသွားစားကြမယ်၊ ထ ... ထ ... ဘာမှမှိုင်တွေသွား
မနေနဲ့၊ လာ ... သွားမယ်”

သူမက ပြောချင်တာပြောကာ ရှေ့မှဦးဆောင်၍
ထထွက်သွားလေသည်။ သူ ဘာလုပ်သင့်ပါလဲ။ ရည်းစားစကား
အပြောခံရတာကိုတောင် အေးဆေးလုပ်ပြီး အသာရှောင်ထွက်သွား
နိုင်သော မှု။ ခေတ်ပုံ ဆိုတဲ့ ကောင်မလေးဟာ သူ့အချစ်ဦးအဖြစ်
သူ့က တစ်သမတ်တည်း မှတ်ယူခဲ့ပါသည်။

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ စိတ်ဆက်စာများ ဖော်ပြလိုပါလျှင်
မယ်မင်းဘုံ
အမှတ်-၃၉၊ (မြေညီ) ဓမ္မစိန္တာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊
သို့လိပ်မူ၍ ရေးသားဖော်ပြနိုင်ပါသည်။

ခေတ်ပုံသည် ကိုယ့်ရှေ့မှာထိုင်ကာ တေမိလုပ်နေ
သော ကိုယ်တော့်ကိုကြည့်ကာ ဒေါသတွေ တလိုမိုလိုမိုထွက်လာ
မိတော့သည်။ ဟွန့် ... ဘယ်လိုလူလဲ။ ချစ်တယ်လည်း ပြောထား
သေးတယ်၊ ပြီးတော့ အူတိအူကြောင်နဲ့။ ကြောက်သလိုလို ရွံ့
သလိုလိုပုံစံနဲ့ ခေတ်ပုံကပဲ သူ့ကို အစိမ်းလိုက် စားတော့ဝါးတော့
မယ့်ဒီမိုင်းနဲ့။ စိတ်ညစ်ပါတယ်။ ခေတ်ပုံသည် စိတ်ညစ်တာကို
သူသိအောင် သောက်နေသည့် အအေးခွက်ကို တစ်ချက်ဆောင့်
လိုက်လျှင် သူက ခေတ်ပုံရဲ့မျက်နှာကိုကြည့်လျက် ...

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ခေတ်ပုံ”

ခေတ်ပုံက သူ့ကို မျက်စောင်းတစ်ချက်ထိုးကာ
ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် စွတ်ကောပစ်လိုက်တော့သည်။

“ဒီမှာ ... နင် ခေါင်းထိပြီး ဂေါက်သွားပလား ... ဟင်”

“ဘာ ... ဘာဖြစ်လို့လဲ ခေတ်ပုံရယ်၊ ငါ ဘာအမှားလုပ်
မိလို့လဲ”

ကြည့် ...။ တကယ်ပါပဲ။ ခေတ်ပုံသည် ဘာကို
အလိုမကျလို့ အလိုမကျမှန်း မသိစွာ သူ့ကိုပဲ ဒေါသတွေစွတ်
ထွက်နေမိတော့သည်။ တကယ်တမ်း ခေတ်ပုံ မျှော်လင့်ထားတာ
ဟာ အဲဒီလို အခြေအနေမျိုး မဟုတ်ပေ။

သူနှင့်ခေတ်ပုံဟာ ချိန်းပြီး ဆိုင်တစ်ဆိုင်မှာ စားရင်း
သောက်ရင်း အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောမည်။ ခေတ်ပုံကို
ချစ်တယ်လည်း ပြောထားသေး ဘာအဖြေတစ်ခုမှလဲ မတောင်းဘဲ
ဒီတိုင်း ငုတ်တုတ်ထိုင်နေသော သူ့ကို ခေတ်ပုံက ကြည့်လို့ကို
မရတော့ပါ။

ဘယ်လိုကောင်မှန်းကို မသိပါ။ အခြောက်လို့အပြော
ခံရတာတောင် နည်းသေး။ မထုံတက်တေး မပွင့်မလင်းနဲ့ မိန်းမ

တစ်ယောက်ရဲ့ချစ်သူ ဘယ်လိုလုပ် ဖြစ်ထိုက်မှာလဲ။ ခေတ်ပုံက
အမြင်ကတ်ပုဒ်မနှင့် သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးလျှင် သူက ရယ်ကျဲကျဲ
မျက်နှာပေးဖြင့် ...

“ခေတ်ပုံ ဘာလို့ မကျေနပ်ဖြစ်နေတယ် ဆိုတာကို အတိ
အကျ မသိပေမယ့် ခေတ်ပုံကို စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်
စေတဲ့သူက ငါ ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ သိပါတယ်၊ ဟို ...
ဒါပေမဲ့ ခေတ်ပုံရယ်၊ အချစ်နဲ့ နှာချေတာကို အောင်ထား
လို့မှမရတာ၊ ငါ့ကို ချစ်ခွင့်လေးတော့ ပေးပါဟာ ... နော်”

အေး ... အဲဒီနေရာမှာတင် လဲသာသေလိုက်တော့
ဟေ့။ ရည်းစားစကားကို ဌာန်ကရိုဏ်းကျအောင် မပြောတတ်ဘာ
ကို ခေတ်ပုံ နားလည်ပေးလို့ ရသေးသည်။ အခု သူ့ဟာကချစ်
မယ်နော်၊ ချစ်ခွင့်ပြုပါ၊ ဒါတွေပဲ ထပ်တလဲလဲ ပြောပြီးတော့
အဖြေတောင်းဖို့ကို ပါးစပ်ပိတ်နေသော သူ့ကို ခေတ်ပုံသည်
တော်တော်ကို ဒေါသထွက်ရတာဖြစ်သည်။

“လင်းသြမံ ... နင် စီးပွားရေးလုပ်တဲ့အခါမှာ နင့်ဟန်း
ဆက်တွေကို အရှုံးခံရောင်းနေသလားဟင်”

ခေတ်ပုံရဲ့မေးခွန်းကို သူက အံ့သြသွားဟန်ဖြင့် မျက်လုံးပြူးကြည့်ကာ အူကြောင်ကြောင် ဒီဇိုင်းနှင့်ခေါင်းခါပြဲကာ ...

“မရောင်းပါဘူး၊ စီးပွားရေးလုပ်တယ် ဆိုကတည်းက အမြတ်လိုချင်လို့ပဲပေါ့”

ဪ ... ဒါတော့ ပြောတတ်သေးသားပဲ။ ခေတ်ပုံသည် ဘာကိုအလိုမကျမှန်း မသိစွာဖြစ်နေတဲ့ စိတ်တို့နှင့်အတူ သူ့ကို ဆက်အငေါ့တူးလေသည်။

“နင့်ကိုလေ ငါ တစ်စက်ကလေးမှ ကြည့်မရဘူး သိလား”

အဲဒီစကားကြောင့် သူ့မျက်နှာဟာ မဲ့ရှုံ့သွားကာ စိတ်ပျက်သွားသည့်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ဖြစ်သွားသည်။ ခေတ်ပုံကလည်း အဲဒီပုံလေးကိုပဲ ဟာသ၊သဘောဖြင့် ကြည့်လို့နေနေလိုက်သည်။ အစတုန်းကတော့ သူ့ရဲ့မြှိုစိစိ မထုံတက်တေးပုံစံကို အခြောက်လို့ပါ နာမည်တပ်ပြီး စွပ်စွဲခဲ့ပေမယ့် အခုတော့ ခေတ်ပုံရဲ့မျက်စိထဲမှာ သူက role model တောင် ဖြစ်နေပြီလား မသိတော့ပါ။ အဲဒါဟာ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။

ခေတ်ပုံသည် အတွေးကမ္ဘာမှာ ချာချာလည်နေစဉ် မှာပင် သူက မထင်မှတ်တာတစ်ခုကို ဖြုန်းဆိုထလုပ်လေတော့သည်။ ခေတ်ပုံရဲ့ရှေ့က မပြောမဆို ပြေးထွက်သွားကာ ခဏနေတော့ လက်ထဲမှာ စံပယ်ပန်းတွေများစွာကို ကိုင်လာကာ ခေတ်ပုံဆီ ပြန်လာလေသည်။ ခေတ်ပုံက သူ့ရဲ့အူကြောင်ကြောင်လုပ်ရပ်ကိုကြည့်ကာ တွေးမရနိုင်စွာဖြင့် ...

“အဲဒါ ဘာလဲ၊ ဘာလုပ်တာလဲ”

“ဘာလဲဆိုတော့ ... ဒါ စံပယ်ပန်းတွေလေ၊ ဘာလုပ်ဖို့လဲ ဆိုတော့ နင့်ကို ပေးဖို့လေ၊ ခုလေးတင် ကားထဲမှာ စံပယ်တွေ သွားယူလာတာ”

ခေတ်ပုံသည် သူ့ရဲ့လုပ်ရပ်ကို ဘာပြောရမှန်းမသိစွာ ငြိမ်ပြီးကြည့်နေမိသွားသည်။ အဲဒါကိုက သူ့ကိုရှေ့ဆက်ဖို့ အခွင့်အရေးပေးသည့်အလား သူက သူ့ mood နှင့် သူဆက်ပြောလေသည်။

“ငါ့ရဲ့အချစ်က စံပယ်ပန်းတွေလိုပါပဲ ခေတ်ပုံ၊ ထာဝရဖြူစင်တယ်၊ မွေးဖျံ့နေမယ်၊ စံပယ်ပန်းဆိုတာမျိုးက

တန်ဖိုးကြီးပန်းမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် သူလည်း ပွဲလယ်တင့်
ပါသေးတယ် ...

ခေတ်ပုံရယ် ... ငါ့အချစ်တွေကို ကျေးဇူးပြုပြီး ပျက်
ရယ်မပြုပါနဲ့၊ ငါ နင့်ကိုစတွေ့တဲ့နေ့ကတည်းက ချစ်ခဲ့တာ
ပါဟာ၊ ငါ့အချစ်တွေကို အသိမှတ်ပြုတယ်ဆိုရင် ဒီပန်းတွေ
ကို လက်ခံပေးပါနော်”

ခေတ်ပုံသည် အံ့ဖွယ်သုတတွေ များစွာရှိသည့် သူ
ကို ငေးစိုက်ကြည့်ကာ ပန်းတစ်ချက် တွန့်မိသွားလေသည်။
ခေတ်ပုံကို လိုက်ခဲ့သမျှ ဘဲအားလုံးဟာ တစ်ယောက်တစ်မျိုးမရှိ
စေရ။ နှင်းဆီပန်းစည်းပေးရတာနှင့်၊ ကြယ်ပုလင်းပေးရတာနှင့်
စသဖြင့် romantic တွေကြားထဲမှာ သူကတော့ ထူးခြားချင်လို့ပဲ
လားတော့ မပြောတတ်။ ကားထဲမှာချိတ်ထားတဲ့ စံပယ်ပန်းတွေ
ကို ခေတ်ပုံအတွက် ပေးသတဲ့။

အဲဒီအတွက် ခေတ်ပုံသည် ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်
ကာ သူ့ပန်းတွေကို လက်ခံလိုက်လျှင် သူက ကျေနပ်သွားဟန်
ဖြင့် ...

“thank you ခေတ်ပုံ၊ ငါ့အချစ်တွေကို အသိအမှတ်ပြုတာ
လေးကိုပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ”

“သြဗ် ... ငါသာ အကယ်၍ နင့်ကိုအဖြေပေးခဲ့မယ်ဆိုရင်
ငါတို့နှစ်ယောက် ချစ်သူတွေဖြစ်သွားပြီပဲ ထားပါတော့ဟာ၊
အဲဒီလိုဆိုရင် ငါက နင့်ရဲ့ဘာဖြစ်မလဲ”

“အဲဒီလိုသာဆို နင်က ငါ့ရဲ့အချစ်ဆုံး အချစ်ဦး ပြီးတော့
ငါ့ရဲ့လက်တွဲဖော်ပေါ့”

သူက အားတက်သွားစွာ မျက်လုံးတွေ အရောင်လဲ့
လင်းဖြာကာ သွက်လက်မူအပြည့်နှင့် ဖြေလေသည်။ အဲဒါလေးကို
က သူများနဲ့မတူဘဲ ချစ်စရာကောင်းတာ။ ခေတ်ပုံသည် သူနှင့်
စကားပြောကြည့်ရင်းကမှ သူနှင့်တွဲကြည့်ချင်တဲ့စိတ်တွေ ပေါ်လာ
လေသည်။ ဒါပေမဲ့ ချစ်သေးတာတော့ မဟုတ်ပေ။

သူ ခေတ်ပုံကို တကယ်ချစ်တာကိုတော့ ခေတ်ပုံ
ခံစားပေးလို့ရသည်။ သူ့ချစ်ခြင်းကို ခေတ်ပုံက လက်မခံသေးပေ
မယ့် အသိအမှတ်ကတော့ ပြုပေးပြီးသားဖြစ်သည်။

“ငါ ရည်းစားတွေ အများကြီးထားခဲ့ဖူးတယ် ဆိုတာကို တော့ နင် သိပြီးဖြစ်မှာပါနော်၊ အဲဒီအပေါ် နင် ဘာဖီလင် ရှိလဲ”

ခေတ်ပုံရဲ့အမေးစကားကို သြမံက အပြုံးတစ်ခုနှင့် အေးအေးဆေးဆေး ဖြေပြသွားတာဖြစ်သည်။

“ရည်းစားထားတယ်ဆိုတာ ကိုယ့်ရဲ့လိုနေတဲ့ အစိတ်အပိုင်း တစ်ခုကို လိုက်ရှာတဲ့သဘောပဲလေ၊ ခေတ်ပုံကလည်း အဲဒီသဘောနဲ့ ရည်းစားထားတာမျိုးပါ။ အဲဒီအပေါ်မှာ ထူးထွေးပြီး ဘာဖီလင်မှ မလာဘူး၊ ဘာလို့လဲဆိုရင် ငါက နင့်ကို အပြစ်လို့ကို ဘာတစ်ခုမှမမြင်ဘဲ ချစ်နေခဲ့လို့ပေါ့ ခေတ်ပုံ”

သူ့ရဲ့အဲဒီအဖြေစကားကြောင့် ခေတ်ပုံက အတော် လေး ဟတ်ထိသွားတာဖြစ်သည်။ သူ့အပြောမှာ တော်တော်လေး မျောသွားတယ်ပဲ ဆိုပါစို့။ ခေတ်ပုံ ဘဲတွေထည်လဲတဲ့တာကို လည်း သူက လက်ခံပေးသတဲ့။ အဲဒါကိုမှ အချစ်စစ်လို့ ခေါ်တာ တဲ့လား။

ခေတ်ပုံသည် သူ့ကိုတော့ လက်တွဲဖော်အဖြစ် ရည်ရွယ်သင့်တယ် ထင်တာကြောင့် သူ့ကို အဖြေမပေးသေးခင် ကာလ တွဲကြည့်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားပါသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ နင့်ရဲ့ propose ကို ငါ စဉ်းစားပေးပါ မယ်၊ စဉ်းစားတယ်ဆိုတဲ့ နေရာမှာ နင့်ရဲ့လတ်တလော နေပုံထိုင်ပုံတွေကိုပါ လေ့လာမှာနော်။ ငါ့မျက်စိထဲမှာ တစ်ခုခု cross ဖြစ်လာလို့ကတော့ get out ပဲ၊ မှားတာ ရှိရင် တောင်းပန်ပါတယ်၊ လုပ်လို့မတော့ဘူးဆိုတာ သဘော ပေါက်လိုက် ... အိုခေ”

“စိတ်ချ ... ငါက လိမ္မာစွာနဲ့ကို နင့်အချစ်ကို မျှော်လင့် နေမှာ ... ဟဲ ဟဲ”

ခေတ်ပုံက သြမံဆိုသော ဂျပန်ကင်းလေးကိုတော့ ချုပ်လိုက်ပြီဖြစ်သည်။ အဲဒီ တည်တည်ကြည်ကြည် ဂျပန်ကင်း လေး ခေတ်ပုံရဲ့ဒဏ်ကို ခံနိုင်မလားဆိုတာကိုပဲ စောင့်ကြည့်ရမှာ ဖြစ်ပါသည်။

“ခေတ်ခေတ် ... ဒီနေ့ ဦးစိုးမြင့်ဆီ သွားလိုက်ဦးနော်၊
ဆယ်နာရီအရောက်သွား ... ကြားလား”

breakfast ဝိုင်းမှာ ဖေဖေ ပြောလိုက်သော စကား
ကြောင့် ခေတ်ပုံသည် စားနေတဲ့ ပေါင်မုန့်ထောပတ်သုတ်တောင်
နင်တင်တင် ဖြစ်သွားရသည်။ ဖေဖေရဲ့မန်နေဂျာဆီ သွားခိုင်းတယ်
ဆိုကတည်းက ခေတ်ပုံသည် ဟိုတစ်ခါ ဖေဖေ choice တွေကို
သွားသတိရမိသွားသည်။

ဟိုတစ်ပတ် အင်္ဂါနေ့ကတည်းက ခေတ်ပုံကို ကျောင်း
သွားတက်မှာလား၊ အလုပ်လုပ်မှာလားဆိုပြီး မေးနေတာဖြစ်သည်။
အဲဒါကို ခေတ်ပုံက ဟိုလိုလို ဒီလိုလိုလုပ်ပြီး ဖေဖေကို ဘတ်နေ
တာကြာပြီ၊ အိမ် ... ဒီနေ့တော့ လွှတ်လမ်းမမြင်တော့ပါ။

“ဟို ... ဖေဖေ၊ သမီး ဒီနေ့ သင်တန်းရှိတယ်၊ နောက်
ရက်မှ သွားမယ်လေ”

“နိုး ... မရဘူး ခေတ်ခေတ်၊ ညည်း ငါ့ကို တစ်ခါပဲဘတ်
လို့ရမယ်မှတ်၊ ဒီနေ့ ဦးစိုးမြင့်ဆီ သွားလိုက်၊ ပတ်စပို့သက်
တမ်းတိုးဖို့ကိစ္စ တစ်ခါတည်းလုပ်ခဲ့ ကြားလား။ ပြီးတော့
ညည်း အလုပ်ဝင်ချင်ရင် ဝင်လို့ရအောင်ပါ လေ့လာခဲ့”

“အာ ... ဖေဖေ၊ သမီးကို အုရမ်းရက်စက်တာပဲ၊ မေမေ
သမီးကို ပြောပေးဦးလေ”

“တော် ... တော် ... ခေတ်ခေတ်၊ သမီးဖေဖေ စီစဉ်တာ
လက်ခံလိုက်ပါဟယ်၊ နိုင်ငံခြားမသွားဘူးဆိုလည်း အလုပ်
ပဲ ဝင်လိုက်ပေါ့၊ မေမေကတော့ ခေတ်ခေတ်ကို ကျောင်း
သွားတက်ဖို့ထက် ကုမ္ပဏီမှာဝင်ဖို့ပဲ မျှော်လင့်တယ်”

သွားပြီ။ ဖေဖေကို ပြောလို့မရလို့ မေမေကို အား
ကိုးပါတယ်။ မေမေကလည်း ခေတ်ပုံဘက်က မပါတော့။ ခေတ်ပုံ
သည် ရှုံ့မဲ့နေသော မျက်နှာဖြင့် ...

“အား ... တကယ်ပါပဲ၊ စိတ်ညစ်တယ် သွားမယ်၊ သွားမယ်၊ ဒီသမီးလေးကိုပဲ ရက်စက်နေကြတယ် ... ဟင်း”

ခေတ်ပုံက ပွစိ ပွစိ ပြောကာ ဆောင့်ဆောင့်အောင် အောင်ဖြင့် အပေါ်ထပ်သို့ စိတ်ကောက်ပြီး တက်သွားလျှင် ဖေဖေနှင့် မေမေက ခေတ်ပုံအကျင့်ကိုသိစွာ ရယ်မောနေကြပေသည်။ ခေတ်ပုံကတော့ ထုံးစံအတိုင်း စိတ်ကောက်ကာ အခန်းတံခါးပိတ်ပြီး အိပ်ရာပေါ် မှောက်အိပ်နေလေသည်။

ခဏကြာတော့ မေမေက ခေတ်ပုံရဲ့အခန်းထဲကို ဝင်လာကာ ခေါင်းအုံးပေါ် မျက်နှာအပ်ကာ မှောက်အိပ်နေသော ခေတ်ပုံရဲ့ကျောပြင်လေးကို အသာပွတ်သပ်ပေးရင်း ...

“သမီး ... စိတ်ကောက်မလေး၊ ထ ... ဘရိတ်ဖတ်(စ်)လည်း ကုန်အောင်စားမသွားဘူး၊ မေမေသမီးလေး ဘာစားချင်သလဲ၊ ဘာလုပ်ချင်သလဲ ... ပြော”

“.....”

ခေတ်ပုံက ဘာမှပြန်မပြောလျှင် မေမေကအကြောင်းသိပ်စိ ခေတ်ပုံကို ဆွဲမထူကာ ဖက်ထားရင်းက ...

“သမီးလေးရယ် ... စိတ်ကောက်မနေပါနဲ့၊ ခေတ်ခေတ်ဒီနေ့ ဦးစိုးမြင့်ဆီသွားလိုက်၊ အလုပ်ဝင်ဖို့အတွက် စကားလေးဘာလေး ပြောပြီးရင် ပြန်လာလိုက်။ အလုပ်လုပ်မယ်ဆိုတဲ့ပုံစံ ပြပြီးရင် ပြီးပြီပေါ့ သမီးရယ်၊ လုပ်တာမလုပ်တာက သမီးအပိုင်းပါ၊ သမီးအဖေ သိသွားတော့လည်း ဘာအရေးလဲ၊ မေမေတစ်ယောက်လုံး ရှိတယ်”

“မေမေ တကယ်ပြောတာနော်”

“တကယ်ပေါ့ သမီးရယ်၊ ကဲ ... မျက်နှာလေးကို ပြုံးထားလိုက်၊ ပြင်ဆင်ရေမိုးချိုးတော့၊ ပြီးရင် ဦးစိုးမြင့်ဆီသွား၊ မေမေ မုန့်ဖိုးအပြည့် အိတ်ထဲထည့်ပေးထားမယ်၊ သွား ... ရေသွားချိုးတော့”

မေမေက ခေတ်ပုံကိုဆွဲထူမကာ ရေချိုးခန်းထဲသို့ တွန်းလွှတ်လိုက်လေသည်။ ခေတ်ပုံသည် ရေမိုးချိုး အဝတ်အစားလဲပြီးနောက် ပိုက်ဆံအိတ်ကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်ရင်တော့ မေမေထည့်ပေးတဲ့ ပိုက်ဆံတစ်ထပ်ကို မက်လောက်စရာ တွေ့လိုက်ရလေ

သည်။ ခေတ်ပုံသည် ဖေဖေ ကုမ္ပဏီသွားလောက်ပြီဆိုတာ သိနေတာကြောင့် ကားသော့ဆွဲကာ အောက်ထပ်ဆင်းလာခဲ့တော့သည်။

“မေမေ ... သမီး သွားပြီ၊ မေမေ ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်ခဲ့မယ်နော်”

“ဟုတ်ပြီ သမီးလေး၊ ကားကို ဂရုစိုက်မောင်းနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ ... မေမေ”

ခေတ်ပုံသည် မေမေရဲ့ပါးကို ရွတ်ခနဲ တစ်ချက်နမ်းကာ လက်ပြနုတ်ဆက်ပြီး ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ဒီနေ့အိတ်ထဲမှာ မုန့်ဖိုးကလည်းအပြည့်၊ ကားထဲမှာ Octane ကလည်းအပြည့်ဆိုတော့ အလန်းပဲပေါ့။ အခု ကိုးနာရီခွဲပြီ၊ ခေတ်ပုံက ဦးစိုးမြင့်ဆီမှာ ပတ်စိုက်ခွံနှင့် အလုပ်ကိစ္စ စကားနည်းနည်းပါးပါး ပြောပြီးတာနှင့် ခေတ်ပုံဟာ ဟန်ပန့်ဆီဖြစ်ဖြစ် ရွှေလုံးတို့ဆီဖြစ်ဖြစ် ဖုန်းဆက်ချိန်းပြီး တစ်နေရာရာကို ဒိုးမှာဖြစ်သည်။ အတွေးနှင့်တင် ခေတ်ပုံက ဖလန်းဖလန်း ထနေပြီဖြစ်၏။

“အမယ်လေး”

ခေတ်ပုံသည် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ကားမောင်းလာရင်း ကားရှေ့ကနေ ရုခံတရက် ထွက်ရပ်လိုက်သော တစ်စုံတစ်ယောက်ကြောင့် တိုက်မိသွားမှာစိုးသည့်အတွက် မျက်လုံးကို စုံမှိတ်ကာ ဘဲရိတ်ကို ဆောင့်နင်းချလိုက်မိသည်။ တိုက်များတိုက်မိသွားပြီလားဆိုတဲ့ အတွေးကြောင့် ခေတ်ပုံသည် မှိတ်ထားတဲ့မျက်စိကို ရဲရဲတောင် မဖွင့်ရဲသေးချိန်မှာ ခေတ်ပုံရဲ့ပခုံးတစ်ဖက်ကို နူးညံ့စွာ လှာရောက်ဆုပ်ကိုင်၍ ...

“ဘာဖြစ်သွားသေးလဲ ခေတ်ပုံ၊ ငါကတော့ ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

အဲဒီချိုသာနူးညံ့တဲ့ အသံတစ်ခုကြောင့် ခေတ်ပုံသည် ဘာလဲဆိုပြီး မော့ကြည့်လိုက်ရင်တော့ ကြည်လင်သောအပြုံးတစ်ခုကို တပ်ဆင်ကာ ခေတ်ပုံကို စူးစမ်းသောမျက်ဝန်းတွေဖြင့် ကြည့်နေသော သူ့ကိုတွေ့ရလေသည်။ ဟင် ... သူက ဘယ်ကဘယ်လို ဒီရောက်လာတာလဲ။

“နေစမ်းပါဦး ... နင် ... နင်က”

“အဟဲ ... ဒီလိုပေါ့။ ခေတ်ပုံ အရမ်းလန့်သွားသလားဟင်”

“လန့်တာပေါ့ဟဲ့၊ နေစမ်းပါဦး၊ နင်က ကားရှေ့ဖြတ်ပြေးတာ သေချင်နေလို့လား”

“ဟင်း ... ကြင်နာတယ်ကွာ၊ ဘာဖြစ်သွားလဲ မမေးဘဲ သေချင်နေလား မေးရတယ်လို့ကွာ”

ခေတ်ပုံက သူ့ကိုကြည့်လို့မရစွာ မျက်စောင်းတစ်ချက် ပိတ်ထိုးလိုက်တော့သည်။ တကယ်ပါပဲ ... အလိုက်ကန်းဆိုးမသိဆိုတာ အဲဒါမျိုးကိုပြောတာ။ ခေတ်ပုံ ဘာဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ မကြည့် ခေတ်ပုံကို တွေ့လိုက်တာနှင့် ရှိသမျှသွားအကုန်ဖီးပြ၍ ကျောက်ကျောဆီသုတ်မျက်နှာ လုပ်နေတဲ့သူ။ အမြင်ကတ်ဖို့ ကောင်းလိုက်တာ။

ခေတ်ပုံသည် ကိုယ့်မှာ သွားစရာက ရှိသေးတာကြောင့် ကားကိုစက်ပြန်နှိုးလိုက်လျှင်တော့ သူက ဆိုးခနဲ ဆတ်ခနဲဖြင့် အင်မတန်သွက်လက် လျင်မြန်စွာ ကားနောက်ခန်းတံခါးဖွင့်ကာ မိန့်မိန့်ကြီး တတ်ထိုင်လေသည်။ ခေတ်ပုံသည် သူ့ရဲ့ အဲဒီအပြုအမူကြောင့် ဒေါသတွေ ချောင်းချောင်းထွက်ကာ ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်ပြီး သူ့ကိုဆွဲထုတ်ဖို့ ဆိုင်းပြင်ကာ ခါးထောက်၍ ...

“ဟဲ့ ... ငါ့ကားပေါ်က ခုချက်ချင်း ဆင်းစမ်း၊ နင် အဲဒါဘာလုပ်တာလဲ”

ဩမံဆိုသော အကောင်သည် ခေတ်ပုံရဲ့ဒေါသထွက်မှုကို တစ်စက်လေးမှ ဂရုစိုက်ဟန်မပြဘဲ ဆောင့်ကြွားကြွားမျက်နှာထားဖြင့် လက်ကိုပိုက် ခြေထောက်ချိတ်ထိုင်ကာ ...

“ဒီနေ့ နင် ဘယ်သွားသွား လိုက်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပြီ၊ ကုတ်နဲ့ကော်ချတာတောင် ခေတ်အနားက မသွားဘူး၊ အဲဒါ အတည်ပြောတာနော်”

“တောက် ... လင်းဩမံ၊ နင် ငါ့ကို ဘာထင်နေသလဲ။ အဲဒီလို ဖြစ်ရောက်ရုံနဲ့ ကြောက်သွားမယ့် အစားထဲမှာ ငါမပါဘူး၊ ဆင်းစမ်း အခု ငါ့ကားပေါ်က”

အမြင်ကတ်ဖို့ ကောင်းလှပါသော သူဟာ ခေတ်ပုံကို ဂရုမစိုက်စွာဖြင့် သူ့နားဆွဲလေး လှုပ်ခါသွားသည်အထိ ခေါင်းကိုခါယမ်းပြကာ ဟန်ပါပါဖြင့် မျက်မှန်ကိုပါ ထုတ်တပ်လိုက်သေးသည်။ ကျစ် ... ဒီကောင်နဲ့တော့ သေတော့မှာပဲ။

“ခေတ်ပုံ ... ဘာမှ အပင်ပန်းခံမနေနဲ့။ သွားစရာရှိတာသာ သွား၊ ငါကတော့ တစ်ဖဝါးမခွာဘဲလိုက်မှာ ... ဟဲ ဟဲ”

“အေး ... သိပ်လိုက်ချင်တဲ့ကောင်၊ တွေ့မယ် လိုက်ခွဲ”

ခေတ်ပုံက ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ကားတံခါးကိုဆောင့်
ပိတ်ကာ ကိုယ်တိုင်လည်း ကားထဲဝင်ထိုင်၍ စက်နှိုးကာ မိုင်ကုန်
နှင်းလိုက်သော့သည်။ ခေတ်ပုံရဲ့ မထင်ရင်မထင်သလို လုပ်တတ်
သည့်စိတ်ကို အလိုလိုက်ကာ ခေတ်ပုံက ကားကိုအကြမ်းပတမ်း
မောင်းချလာလျှင် သူက မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးဖြင့် ရင်ဘတ်
ကို လက်နှင့်ဖိကာ ...

“ခေတ်ပုံ ... ရပ်၊ ကားကို အခုရပ်၊ နင် ဘာတွေလျှောက်
လုပ်နေတာလဲ၊ ငါ ကြောက်လာပြီ၊ ရပ် ... အခုချက်ချင်း
ရပ်”

ကြည့်စမ်းပါဦး ... ဒါလား ယောက်ျား။ ခေတ်ပုံက
ကားကို ဗရမ်းဗတာမောင်းတာကို သူက သေမတတ် ကြောက်
နေတဲ့ အသည်းငယ်သော ဆရာသမားအတွက် ခေတ်ပုံက
Lesson ပေးဖို့ အကွက်မြင်သွားလေတော့သည်။ ခေတ်ပုံသည်
ကားကို ချက်ချင်းပင် ဘေးထိုးရပ်ကာ သူ့ကိုလည်ပြန်လှည့်ကြည့်
၍ ချိုသာစွာပြုံးပြလိုက်ရင်း ...

“ဆောရီး ဩမရယ်၊ ငါ နည်းနည်းကြမ်းသွားတယ်၊ ငါ
ကို ခွင့်လွှတ်နော်”

အဲဒါတောင် သူက မသက်မသာ မချီသွားပြီ
မျက်နှာကြီးနှင့် ခေါင်းညိတ်ပြကာ ...

“ရပါတယ် ခေတ်ပုံရယ်၊ ငါက နင့်အတွက်ဆို အမြဲခွင့်
လွှတ်ပြီးသား”

ခေတ်ပုံသည် ကိုယ့်ရဲ့မဟာအကြံအစည်ကြီးကိုသာ
သူသိသွားရင် ဘာများဖြစ်မလဲ အလွန်သိချင်စွာဖြင့် သူ့ကို test
လုပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်တော့သည်။ အဲဒီအတွေးကြောင့် ခေတ်ပုံ
သည် ကားကို တစ်နေရာဆီသို့ မောင်းချလာခဲ့တော့သည်။

အဲဒီနေရာကို ရောက်သောအခါတွင်တော့ သူက
ခေတ်ပုံကို အံ့အားသင့်သလို အကြည့်မျိုးဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်ပြီး
မှ ကားပေါ်က ဆင်းလာကာ ...

“ခေတ်ပုံ ... ဒီကို ဘာလာလုပ်တာလဲလို့ မေးခွင့်ရှိမလား”

“ဪ ... ရှိပါတယ်၊ သိပ်ရှိပါတယ်၊ ငါ Happy World
လာတာ ကစားမလို့ လာတာပေါ့။ ငါက သူငယ်ချင်းတွေ
နဲ့ဆို ဒီကိုပဲ လာနေကြတာလေ”

“ဘာရယ် ... ဘာရယ် ... ကစားမလို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ အဲဒါ ထူးဆန်းလို့လား၊ ဩမံရဲ့၊ လာ
စမ်းပါ ... လာ”

ခေတ်ပုံက သူ့ရဲ့လက်ကို ဆွဲခေါ်လာကာ Happy
World ကစားရုံခန်းမကြီးထဲ ဝင်ချလာတော့သည်။ အူကြောင်
ကြောင် သူဟာ ဒီနေရာတွေလည်း ရောက်ဖူးလိမ့်မယ် မထင်ပါ။
ခေတ်ပုံကတော့ ရိုးနေပြီမို့ အေးဆေးဖြစ်၏။ ခေတ်ပုံသည် သူ့
လက်မောင်းကို ချိတ်ဆွဲလာကာ ကောင်တာလေးမှာ လက်မှတ်
နှစ်စောင် ဝယ်လိုက်လျှင် သူက ခေတ်ပုံကို အလန့်တကြားလေသံ
ဖြင့် မေးလာသည်မှာ ...

“ခေတ် ... ခေတ်ပုံ ... ဘာတွေလုပ်မလို့လဲဟင်၊ ငါ မပါ
ဘူးနော်”

“မပါလို့ မရဘူး၊ ရှိတာမှ နင်နဲ့ငါ နှစ်ယောက်တည်းရယ်၊
နင်နဲ့မဝင်လို့ ငါက ဘယ်သူနဲ့ သွားဝင်ရမှာလဲ”

“ဘယ်ဝင်မလို့လဲ”

သူ့ရဲ့အမေးကို ခေတ်ပုံက ရှေ့နားဆီသို့ မျက်စိ
တစ်ချက်ပစ်ပြကာ ...

“ဟိုမှာလေ ... သရဲခြောက်သော အိမ်ကြီးထဲ ဝင်မလို့၊
ပြီးရင် သရဲရထားစီးမလို့”

“ဘာ ... သရဲ ဟုတ်လား၊ ဟာ ... မဝင်ဘူး ခေတ်ပုံ၊
နင် ပြဿနာမရှာနဲ့၊ ငါ မဝင်ရဲဘူး၊ နင်လည်းမဝင်ရဘူး၊
ဒါပဲ”

သူက ခေတ်ပုံကို အပီကြီး အပိုင်ကြီး သဘောမျိုး
ဖြင့် ဟောက်စားလာလုပ်လျှင် ခေတ်ပုံက သူ့လက်မောင်းကို
ဖြန်းခနဲပိတ်ရိုက်၍ ...

“အောင်မယ် ... နင်ကများ ငါ့ကို လာတားနေသေးတယ်၊
သေလိုက်ပါလား။ စကားမရှည်နဲ့၊ နင်နဲ့ ငါနဲ့ပဲ လိုက်ဝင်
ရမယ်၊ ငါ ဘယ်ပဲသွားသွား နင် တစ်ဖဝါးမခွာ လိုက်မယ်
ဆို”

သူ့စကားနှင့်သူဆိုတော့ အတော်လေး ဘေးကျပ်
နံကျပ် ဖြစ်နေရှာသော ခမျာမှာ ခေတ်ပုံကို မျက်နှာငယ်လေးနှင့်

ထပ်တောင်းပန်ရှာသည်။ သူ တော်တော်ကြောက်နေပုံရပါသည်။
ခေတ်ပုံသည် နူးနူးညံ့ညံ့ အဲဒီယောက်ျားကိုတော့ ဆလံတောင်
တိုက်ချင်သွားသည်။

ဘယ့်နယ်ဟယ် ... ကိုယ် အဖြေတောင်းထားတဲ့
မိန်းကလေးရဲ့ဆန္ဒကို လိုက်လျောဖို့မပြောနဲ့ ဒီသရဲခြောက်သော
အိမ်ကြီးထဲကိုတောင် ဝင်ဖို့ခေါ်တာကို ကြောက်လို့ငြင်းဆန်နေ
တဲ့ ယောက်ျားဟာ အစစ်ကော ဟုတ်နိုင်ပါ့မလား။

ခေတ်ပုံသည် သူ့ကို သေချာကို လေ့တော့လေ့လာ
နေတာဖြစ်သည်။ သူ့ပုံစံက soft ဖြစ်လွန်းအားကြီးတဲ့ပုံစံမျိုး
မဟုတ်ပေမယ့် တစ်ချက် တစ်ချက်မှာ ဖြစ်ဖြစ်သွားတဲ့ သရဲဘော
ကြောင်တတ်သော နွဲ့တဲ့ဆန်သော စိတ်ဓာတ်ကိုတော့ ခေတ်ပုံ
က အရမ်းအမြင်ကတ်လှပါသည်။ အဲဒါကြောင့်မို့လည်း သူ့ကို
ဒုက္ခရောက်စေချင်သည့်ဆန္ဒဖြင့် သရဲခြောက်သော အိမ်ကြီးဆီကို
မရမက အတင်းဝင်စေတာဖြစ်၏။

“ခေတ်ပုံရယ် ... ငါ တောင်းပန်ပါတယ်ဟာ၊ မဝင်ပါရစေ
နဲ့နော်”

“မရဘူး ... ချစ်တယ်ဆို၊ နင် ငါ့ကို တကယ်ချစ်တယ်
ဆိုရင် ငါနဲ့အတူတူလိုက်ဝင်၊ မဝင်ရင်တော့ မချစ်လို့ပဲ”

ခေတ်ပုံက စကားကိုအပြတ်ပြောကာ ရှေ့ကနေ
ကြော့ကြော့၊ ကြော့ကြော့နှင့် ထွက်သွားလျှင် သူက တစ်ခဏတော့
တွေ့စေငြိမ်သက်နေပြီးမှ နောက်ကနေ ခေတ်ပုံရှိရာသို့ အသည်း
အသန် ပြေးလိုက်လာကာ ...

“ခေတ်ပုံ ... ခေတ်ပုံ၊ ခဏလေး နေပါဦး”

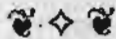
အင်း ... မဆိုးပါဘူး။ သူ ခေတ်ပုံကို ချစ်သားပဲ။
တွဲခဲ့သမျှ ဘဲတွေထဲမှာ ဒါလေးကတော့ အလိမ္မာအိမ်ပါလေး
ဖြစ်နိုင်လောက်မည်ဟု ခေတ်ပုံက ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ကျိတ်တွေး
ကာ သူ့ကို တစ်မှတ်ပေးလိုက်လေသည်။

“ဟို ... ဟို ... ငါက နင့်ကို အရမ်းချစ်လို့ နင်စိတ်
ကောက်သွားမှာကို မလိုလားလို့၊ နင်စိတ်တစ်ခုကြောင့်မို့
ငါ ဝင်တာနော် ခေတ်ပုံ”

ကြိုက်သွားပြီ၊ အဲဒီအပြောကိုတော့။ ခေတ်ပုံသည်
သူ့ကို မခိုးမခန့်ပြီးပြကာ သူ့အင်္ကျီကို အသာဆွဲ၍ ဝင်ပေါက်ဆို့

သို့ လျှောက်လာခဲ့တော့သည်။ ခေတ်ပုံအတွက်ဆို ဘာမဆိုဖြစ်
စေရမယ်ဆိုတဲ့ ကောင်လေးတွေကြားမှာ သူ့ရဲ့ ကြောက်ပေမယ့်
လည်း ခေတ်ပုံကိုချစ်တဲ့စိတ်နှင့် လိုက်ရုံပါတယ်ဆိုတဲ့ သူ့ရဲ့အူတူတူ
ပုံစံလေးကြောင့် ခေတ်ပုံက စိတ်နည်းနည်း လှုပ်ရှားသွားမိခဲ့ပါ
သည်။

“ဟိုမှာ ခေတ်ပုံ လာနေတယ်”

သူ့ရဲ့သူငယ်ချင်းဖြစ်သူ ဘိုရှိုန်က သူ့ကို တံတောင်
ဖြင့်တွတ်ကာ လှမ်းပြောလျှင် သူက စာအုပ်ဖတ်နေရာမှ မျက်လုံး
လှန်ကြည့်လိုက်လေသည်။ ချစ်စရာကောင်းသော ခြေလှမ်းအစုံဖြင့်
Class ထဲသို့ ဝင်လာသော ဒီဇိုင်းဟာ ရင်အေးစရာလေးပင်ဖြစ်
ပါသည်။ ‘အညိုရောင်ဂါဝန်တစ်ထည်ကို ခါးပတ်ကြီးကြီးတစ်ခု
ဖြင့် ခပ်မိုက်မိုက်ပတ်ထားကာ ဝတ်ဆင်ထားသော သူမရဲ့ပုံစံဟာ
အလန်းဇယားလေးပဲ ဖြစ်ပါသည်။’

သူ့ကိုဆို အေးဆေးရှော်လို့ရတဲ့ အကွက်လေးလို့ သဘောထားကာ ခိုင်းလို့ကောင်းတဲ့ အိမ်ကလီအဆင်လေးလို့ပဲ သတ်မှတ်ထားသော ခေတ်ပုံကို သူက အရမ်း အရမ်းချစ်နေမိတာ ကတော့ သူ့ရဲ့အားနည်းချက်တစ်ခုပင် ဖြစ်ပါသည်။

“ဟဲ့ ... Calss ပြီးသွားရင် ပျံကင်မှာ စောင့်နေမယ်၊ လာ ခဲ့”

သူ့စားပွဲခုံမှာ လက်နှစ်ဖက်ထောက်ကာ သူ့ကို ပေစောင်းစောင်းဒီဇိုင်းဖြင့်ကြည့်ကာ ပြောပြီးထွက်သွားသော သူမ ကို ဩမံသည် ခေါင်းတစ်ချက်ညှိတပြုကာ နေခဲ့လိုက်သည်။

“ဟေ့ကောင် ... ဘာအထာလဲ။ မင်းဆော် ကောက်သွား တာလား။”

သူ့ရည်းစားလို့ ထင်နေကြသော ခေတ်ပုံကို ဝေဖန် ချက်မလုပ်ခင်မှာဘဲ သူက ဘိုရှိနဲ့ပန်းကိုဖက်ကာ ဖောရှောလုပ် လိုက်ရသေးသည်။

“အဟဲ ... ဒီလိုပဲပေါ့ကွာ၊ အချစ်ဆိုတာ အမြဲတမ်းချည်း ချိုနေတော့လည်း ဘယ်ကောင်းနိုင်ပါ့မလဲ။ ဆီးချိုသွေးချို

တွေ ဖြစ်ကုန်မှာပေါ့ဟ၊ အဲဒါကြောင့်မလို့ ငါ့ချစ်ချစ်က အငန့်လေးတွေ အချဉ်လေးတွေ ကျွေးနေတာပါကွာ ... ဟဲ ဟဲ”

သူက တော်လိကီတွေ ပွားနေရပေမယ့်လည်း စိတ် ထဲမှာတော့ နည်းနည်းဘောင်ဘင်ခတ်နေရပါသေး၏။ သူ့ကို ဘုရား၊ ရှိုးသွားလေသော ခင်ပျိုမဒီဟာ ဘာအကြောင်းတော်ကြောင့် တင်းသွားရပါသလဲ။

အဖြေတောင် မရသေးဘဲနှင့် စိတ်ခဏခဏ ကောက် တတ်သော အဲကောင်မလေးဆီက ချစ်တယ်ဆိုတဲ့စကား တစ်ခွန်းရ ဖို့ကတော့ သူ အသေကြိုးစားရဦးမည်ဖြစ်သည်။

အခုလည်း သူ့ကို ဘာတွေတင်းနေတာပါလိမ့်။ ဒီကိစ္စကို ဟန်ပန်တော့ သိနိုင်ကောင်းရဲ့ဟုတွေးကာ ခေတ်ပုံသား မှာ ထိုင်နေသော ဟန်ပန်ဆီသို့ Empty message တစ်စောင် လှမ်းပို့လိုက်လေသည်။ အကယ်၍ ဟန်ပန်ဖုန်းကို ခေတ်ပုံ ကြည့်မိရင်လည်း ဒါ သူ့ပို့တယ်ဆိုတာ သိစရာမရှိပါ။ နေပြည်တော် ဖုန်းတစ်လုံး၊ ဂျီတစ်လုံးကိုိုင်သော သူဟာ ဟန်ပန်ကိုတော့

နေပြည်တော်ဖုန်းနှင့်ပဲ contact လုပ်တာဖြစ်၏။ ဂျီကိုတော့ my only lover ဖြစ်လာမည့် ခေတ်ပုံအတွက်ပဲ သီးသန့်ထားတာဖြစ်သည်။

သိပ်မကြာခင်မှာပဲ ဟန်ပန်ဆီက ဖုန်းဝင်လာပါသည်။ သူက ဟန်ပန်တို့ ခုံတန်းကို လှမ်းကြည့်လိုက်လျှင်တော့ ခေတ်ပုံနှင့် သူ့ဘော်ဒါနှစ်ယောက်ပဲ ထိုင်နေကြတာဖြစ်သည်။ ဒါဆိုရင်တော့ သူ့စပိုင်လေး ဟန်ပန်က တစ်စုံတစ်ရာအကြောင်း ပြပြီး ဖုန်းထွက်ပြောတာ ဖြစ်နိုင်သည်။ သူက စိတ်ချလက်ချဖြင့် ခေတ်ပုံကို ကျောခိုင်းကာ ဟန်ပန်ဖုန်းကို ကိုင်လိုက်ပါသည်။

“အေး ... ဟန်ပန် ပြော”

“ဟဲ့ ... နင့်မယ်တော်က တော်တော်ညစ်နေတယ်နော်၊ ပြီးတော့ နင့်ကိုလည်း အသားကုန်တင်းနေတယ်”

“ဗုဒ္ဓေါ ... ငါ ဘာမှလဲ မလုပ်ရသေးပါဘူးဟာ”

“အေး ... အဲဒါတော့ မသိဘူး။ မနေ့က နင်နဲ့အပြင်သွား လိုက်လို့ သူ့အဖေသွားခိုင်းတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုကို မေ့သွားလို့ သူ အိမ်ပြန်ရောက်တော့ ရေလည်အဆူခံရတယ်တဲ့၊ အဲဒါ

တွေထက် အရေးကြီးတာကတော့ ခေတ်ပုံ အင်္ဂလန်သွား ရတော့မယ်၊ သူ့အဖေက ဟိုမှာ ပညာသင်ခိုင်းနေပြီတဲ့”
“ဘာ”

အဲဒီသတင်းကြောင့် သူ့နှလုံးသား တစ်ခုလုံးဟာ ဖျင်းခနဲ ပူနွေးသွားရသည်။ ခေတ်ပုံ အင်္ဂလန်သွားရတော့မယ်တဲ့။ သူမှ ခေတ်ပုံကို မခွဲနိုင်တာ။

“ဟယ်လို ... ဟဲ့ ... သြမံ၊ ငါပြောတာ ကြားလား”

“ကြား ... ကြားပါတယ် ဟန်ပန်”

“အေး ... နင့်မလဲ အသံကို တိတ်နေတာလဲ” ငါပြောတာကို နားထောင်၊ နင် ဒီနေ့ ခေတ်ပုံနဲ့တွေ့ရင် သူ့ဆီက အဖြေ ရအောင်တောင်းတော့ဟာ။ သိလား ... အဲဒါမှ နင့်မှာ ပြောပိုင်ခွင့် ရှိလာမှာ၊ ခေတ်ပုံလည်း နိုင်ငံခြားသွားရမယ့် ကိစ္စကြောင့် အရမ်းစိတ်ညစ်နေတယ်။ သူလည်း လုံးဝသွား ချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ သူ့အတွက် မသွားဖို့အကောင်းဆုံး reason လို့နေပြီ၊ အဲဒီ reason ဟာ နင်ပဲဖြစ်စေချင်တယ် သြမံ။ အဖြေရအောင်တောင်းပါ ... ဒါပဲနော်”

ဟန်ပန်က ဖုန်းပိတ်သွားကာ အတန်းထဲတောင် ပြန်ဝင်လာချေပြီ။ သူဟာ ငှက်ပိတ်တိုင်ဖြင့် တွေးမိသည်က တစ်ခုခုကို သေချာဆုံးဖြတ်ရမည် ဆိုတာပဲဖြစ်သည်။ ခေတ်ပုံက သူ့ကို ချစ်နိုင်ရဲ့လား။ သူကတော့ သူ့အချစ်သူ အကြွင်းမရှိယုံကြည်ပြီးသား ဖြစ်ပါသည်။ အဲဒီလိုနှင့် သူဟာ ဆရာစာသင်နေတာကို တောင် စိတ်မဝင်စားနိုင်ဘဲ သင်တန်းဆင်းမည့် အချိန်ကိုသာ မျှော်ရမိပါသည်။

ဩမံသည် Class ပြီးသွားလျှင်တော့ ခေတ်ပုံရဲ့ကားနားမှာ စောစောစီးစီး သွားစောင့်နေလိုက်၏။ ခေတ်ပုံကတော့ သူစောင့်နေမှန်း သိသဖြင့် တမင်တကာ အိလေးဆွဲကာ ကြာနေမှန်း သူ ရိပ်မိပါသည်။

သူ့ဘက်က ခေတ်ပုံကို ချစ်ကြောင်းပြောရမည်။ ပြီးတော့ သူ့ကြောင့် အဆူခံလိုက်ရတဲ့ ခေတ်ပုံကို ချောရမည်။ ပြီးတော့ ဒီနေ့ အဖြေရအောင်တောင်းရမည်။ ပြီးတော့ ... ပြီးတော့ စသဖြင့်။ ပြီးတော့ပေါင်းများစွာဖြင့် ဩမံသည် သူမရဲ့ပရာဒိုကာ၊ ကြီးကိုမိုကာ စောင့်နေလိုက်သည်။ ခဏအကြာတွင် သူမက ဘောက်ဆတ်ဆတ်ခြေလှမ်းဖြင့် သူ့ဆီလျှောက်လာခဲ့သည်။

ဩမံသည် အမြဲတမ်း လန်းဆန်းနေသော ကောင်မလေးရဲ့စိတ်ညစ်မှိုင့်တွေနေသော ပုံစံလေးကိုမြင်ရသောအခါ ရင်ထဲမကောင်းတော့ပါ။ နင်လည်း စိတ်ညစ်နေတာလား ခေတ်ရယ်။

“အင်းလျားမှာ အကြော်သွားစားရအောင်နော် ခေတ်၊ အဲဒီရောက်မှ ပြောကြတာပေါ့”

ခေတ်ပုံက သူ့စကားကြောင့် ဆတ်ခနဲ မော့ကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြလေသည်။ ကြည့်စမ်း ... အခုမှ သတိထားမိတယ်။ ခေတ်ပုံနဲ့ သူက ဒီနေ့ အရောင်ဆင်တူပါလား။ သူကလည်း ဒီနေ့ အညိုရောင်တိရုပ်အကျပ်ကို TBV ဂျင်းဖြင့် တွဲဖက်ဝတ်ဆင်ထားတာဖြစ်သည်။

ဒီနေ့တော့ နင်နဲ့ငါ သမီးရည်းစား ဖြစ်စေရမယ် ခေတ်ပုံ။ ပြီးတော့ ခေတ်ပုံ နိုင်ငံခြားသွားရတော့မယ်ဆိုတဲ့ ကိစ္စအတွက် သူတို့သေချာဆွေးနွေးရမည်။ ခေတ်ပုံနှင့် သူသည် ကားတစ်ယောက်တစ်စီးစီဖြင့် အင်းလျားဘက်ကို ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ပူပူနွေးနွေး အကြော်တွေရယ်၊ ကော်ဖီတစ်ခွက်စီ
ရယ် အားလုံးကို မတို့မထိရသေးဘဲ ဒီတိုင်းထားထားရာက
သူကပဲ စကားစပြောလေသည်။

“ခေတ်ပုံ ... နင် ငါ့ကို ဘာမကျေနပ်တာ ရှိလို့လဲဟင်”

ဩမ်ရဲ့အမေးစကားအဆုံးမှာ ခေတ်ပုံက အကြည်
စိမ်းစိမ်းတို့ဖြင့် တစ်ချက်ကြည့်ကာ နှုတ်ခမ်းဖူးဖူးလေးတွေကို
မဲ့ပစ်လိုက်ပြီး ...

“နင့်ကြောင့် လင်းဩမ်။ ငါ နင့်ကို သိပ်မုန်းတာပဲ”

ဘုရားရေ ...။ သူက ဘာမှကြိုတင်ပြင်ဆင်မထား
ပါဘဲ အဲဒီစကားကို ကြားလိုက်ရတဲ့အတွက် ရုတ်တရက်တော့
ရှောခံလ်ရသွားတော့သည်။ ခေတ်ပုံဆီက အဖြေမရချင်နေပါ။
“မုန်းတယ်” ဆိုတဲ့ စကားကိုတော့ တကယ်မမျှော်လင့်ထားတာပဲ
ဖြစ်သည်။ သူ့ရဲ့အံ့အားသင့် မှင်သက်သွားပုံကို တစ်စက်ကလေး
မှ အရေးမစိုက်ဘဲ သူမက သူမခံစားချက်တွေ ဖွင့်အန်ချသွားပါ
သည်။

“မနေ့ကသာ နင် ငါ့ကို လာမတွေ့ဘူးဆိုရင် ငါလည်း
ဒီနေ့ စိတ်ညစ်စရာလည်း ရှိမှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါတော့ သေ
သာသေလိုက်ချင်တာပဲ၊ အဲဒါ နင့်ကြောင့်ဟဲ့ သိရဲ့လား
ဩမ်”

“ငါ တောင်းပန်ပါတယ် ခေတ်ပုံရယ်၊ ဘာဖြစ်တယ်ဆိုတာ
သေသေချာချာ ငါမသိပေမယ့် နင့်ကို အဲဒီလို စိတ်မညစ်
စေချင်ပါဘူး။ ငါ ဘာလုပ်ပေးရမလဲဟင်”

“မလိုတော့ဘူး လင်းဩမ်၊ ငါ နိုင်ငံခြားမှာ ကျောင်းသွား
တက်ရတော့မယ်။ ငါနေချင်တဲ့နိုင်ငံမှာ ငါချစ်တဲ့ငါ့ပတ်
ဝန်းကျင်တွေကို ထားခဲ့ပြီး ငါ ဟိုမှာကျောင်းတက်ရတော့
မှာ”

“မသွားရပါဘူး၊ ငါ နင့်ကို မခွဲနိုင်ဘူး ခေတ်ရယ်”

သူက ရင်ထဲကလာတဲ့ ဖိလင်အစစ်တွေကို ဖွင့်ချ
ကာ ခေတ်ပုံရဲ့လက်ကလေးတစ်ဖက်ကို အုပ်မိုးကိုင်ထားမိသွား
လျှင် သူမက ချက်ချင်းဆိုသလိုပင် ဆတ်ခနဲ ရုန်းထွက်သွားပါ
သည်။

“မခွဲနိုင်လည်း သေသာသေလိုက်တော့ ဩမံရေ၊ ငါ့ဘာသာတောင် စိတ်တွေညစ်နေလို့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေတာ။ နင့်ကိုလည်း အစက ငါက တင်းနေတာ၊ အခုတော့ ငါ့ဘာသာ ညစ်နေတာနဲ့ပဲ နင့်ကို ဒေါသဖြစ်နေတာတွေတောင် မေ့ကုန်ပြီ ... ဟွန်း”

ခေတ်ပုံက လေးလေးတွဲတွဲ သက်ပြင်းချလျှင် သူဟာ စိတ်မကောင်း ဖြစ်သွားရပါသည်။

နင့်ရဲ့စိတ်ညစ်မှုတွေကို ငါ ဘယ်လိုဖြေဖျောက်ပေးရမလဲ ခေတ်ပုံရယ်။

“ခေတ်ပုံ ... နင်က ဘာဖြစ်လို့ နိုင်ငံခြားမှာ စာသွားမသင်ချင်တာလဲ၊ အကြောင်းရှိလို့လား”

“ရှိတာပေါ့ဟ၊ သိပ်ရှိတာပေါ့၊ ငါ့ရဲ့အဖြစ်ချင်ဆုံး ဆန္ဒတစ်ခုကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့အတွက် ငါ ဒီနိုင်ငံမှာရှိကို ရှိနေရမှာ၊ ပြီးတော့ ငါ့မိသားစုကိုလည်း ဘယ်လိုမှမခွဲနိုင်ဘူး”

ငါ့ကိုကော ... ခေတ်ပုံရယ်။ သူက အဲဒီမေးခွန်းကို စိတ်ထဲကသာ အကြိမ်ကြိမ်မေးခဲ့ပေမယ့် တကယ်တမ်းမှာ ပါးစပ်ကထွက်မလာခဲ့ပါ။ သူဟာ ခေတ်ပုံရဲ့ အဖြစ်ချင်ဆုံးဆန္ဒ ဘာလဲဆိုတာ သိချင်စိတ်ဖြင့် မေးကြည့်လိုက်မိသည်။

“နင့်ရဲ့အဖြစ်ချင်ဆုံးဆန္ဒက ဘာလဲဟင် ခေတ်ပုံ”

သူ့ကို ခေတ်ပုံက မျက်စောင်းတစ်ချက် ပိတ်ထိုးကာ ...

“အိုး ... ဒါပြောစရာလား။ ပြောရအောင် နင်က ငါ့ရည်းစားမို့လို့လား။ ငါက အဲဒီဆန္ဒကို ဘယ်သူမှမသိအောင် ခိုင်ထားတာ”

“အဲဒါဆိုလည်း နင် ငါ့ကို အဖြေပေးလိုက်တော့ ခေတ်ပုံရ၊ ငါ နင့်ကို အရမ်းချစ်တယ်ဆိုတာ နင်လည်းသိရဲ့သားနဲ့ဟာ၊ ငါ့ကို အဖြေပေးပါနော်”

ခေတ်ပုံက သူ့အပြောကို ဘာမှတုံ့ပြန်မှုမပြုသေးဘဲ အေးစက်နေပြီဖြစ်သော ကော်ဖီခွက်ကို စကိုင်ကာ တစ်ဝိုက်လှိုက်သည်။

ပြီးတော့မှ သူ့ကို အဓိပ္ပာယ်ပါသော အကြည့်တစ်မျိုးဖြင့်ကြည့်ကာ ...

“ငါနဲ့ ချစ်သူ မဖြစ်ချင်ပါနဲ့၊ ဩမံရယ်၊ နင့်ရဲ့အချစ်ဦးက ငါ မဖြစ်သင့်ပါဘူး။ ငါက သိပ်မကြာခင်မှာ ဟိုးအဝေးကြီးကို သွားရမယ့်သူပါ။ နင့်ကို နင် ငါ့ကိုချစ်တဲ့အချစ်တွေကို အားလုံး အသိမှတ်ပြုပါတယ်၊ ဩမံ ... အဲဒါဆို နင် ကျေနပ်ပါနော်”

ခေတ်ပုံရယ်။ သူက ရင်ထဲမှာ ခပ်တိုးတိုး မြည်တမ်းကာ ခေတ်ပုံရဲ့မျက်နှာလေးကို တစ်မိမိမိမိ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ခေတ်ပုံရဲ့မျက်ဝန်းထဲမှာ သူ့ကို သံယောဇဉ်ယှက်သန်းပါဝင်နေသည့် အကြည့်တွေ အရိပ်အယောင်တွေကို မြင်နေရသည်။

သူ့ကို ခံစားရမှာစိုးလို့ အဖြေမပေးတာမျိုးကိုတော့ သူ မလိုလားပါ။

ဒီအချိန်မှာ သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ခံစားချက်တွေ ပွင့်လင်းဖို့ လိုအပ်လာပါသည်။

“ငါ နင့်ကိုချစ်တာကို တားဆီးလို့မရဘူး ခေတ်ပုံ၊ နင် နိုင်ငံခြားမှာ စာသွားမသင်ချင်ဘူးဆိုရင် ငါ့လက်ကိုသာ ယုံယုံကြည်ကြည် တွဲထားပါ ခေတ်ပုံ၊ နင် စိတ်ချမ်းသာစေရမယ်”

“တော်ပါဟယ် ... ငါ့ ရည်းစားတွေ ထားခဲ့တာများပြီ။ ယောက်ျားလေးတွေအကြောင်းကို ငါ အထာနပ်ပြီးသားပါ။ နင့်အကွက်တွေက မက်လောက်စရာမရှိပါဘူး။ ဩမံ ... ငါ နင့်ကို သူငယ်ချင်းလိုပဲ သဘောထားပါတယ်”

“ခေတ်ပုံ ... ငါ့ကို နင် နားမလည်ဘူးလားဟာ။ ငါ နင့်ကို လိုအပ်ပါတယ်၊ သိပ်ချစ်ပါတယ်ဆိုတာ နင်သိရက်နဲ့ ငါ့ကို နှိပ်စက်နေတာလားဟင်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး နင် ငါ့ကို ချစ်ပေးစမ်းပါ”

သူ့ရဲ့ရူးသွပ်စွာ တမ်းတမှုကို ခေတ်ပုံက အသိမှတ်ပြုစွာ မခေါင်းကို အသာယမ်းပြု၍ ပြန်ဖို့ဟန်ရေးပြင် ထလိုက်လျှင် သူက ခေတ်ပုံရဲ့လက်ကို အသာလှမ်းဆွဲကာ ...

“ခေတ်ပုံ ... ငါ့စကား မပြီးသေးဘူး”

“လက်ကိုလွှတ်လိုက် ဩမံ၊ နင် ဒီလိုနေရာမျိုးမှာ ရုတ်ရုတ် သဲသဲ အခြေအနေတစ်ခု ဖြစ်သွားအောင် ဖန်တီးချင်နေ တာလား။ ငါ နင့်ကို စကားကုန်ပြောပြီးပြီ၊ နင့်ကို ငါ့သူ ငယ်ချင်းအဖြစ် သတ်မှတ်နိုင်တယ်၊ အဲဒါ ငါ နင့်အပေါ်မှာ ထားတဲ့ သဘောထားအမှန်ပဲ ...

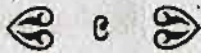
ငါ့ဘက်ကတော့ ပြီးပြတ်သွားပြီ၊ လက်ကိုလွှတ်လိုက် ဧတာ လင်းဩမံ။ ငါ ဒေါသမဖြစ်ချင်ဗူး”

ဩမံသည် ကျစ်ခနဲ စုတ်သပ်ကာ ခေတ်ပုံရဲ့လက် ကလေးကို လွှတ်ပေးလိုက်တော့သည်။ သူမက သူ့ကိုကျောခိုင်း လျှောက်သွားတာကို သူက တစ်စိတ်စိတ်ကြည့်ငေးရင်း နှလုံးသားထဲ မှာ အရမ်းကို ခံစားလာရပါသည်။ အဲဒီတော့ သူ ဘာလုပ်ရမှာလဲ။ ခေတ်ပုံကိုချစ်တာ သေချာနေပြီဆိုတဲ့ သူ့ကမ္ဘာထဲမှာ ခေတ်ပုံကို မျက်စိအောက်ကတောင် အပျောက်မခံချင်ပေ။ ခေတ်ပုံကလည်း သူ့ကိုတွယ်နေပြီဆိုတာ သူမဘာသာရိပ်မိလို့ အပြီးပြတ်ချခဲ့တဲ့ ဇာတ်တစ်ခုကို သူက ဒီအတိုင်းကြီး ရင်ကွဲပက်လက်မျောချမခံ နိုင်ပါ။

ခေတ်ပုံက သူ့နှင်မိုင်ပေါင်းများစွာ ဝေးကွာသော အင်္ဂလန်နိုင်ငံမှာ စာသွားသင်ကာ သူ့ကိုမေ့နေမှာထက်စာရင် ခေတ်ပုံမသွားချင်တဲ့ အဲဒီဆီကို မသွားဖြစ်အောင် သူကကြားဝင်၍ ခေတ်ပုံကို သူနဲ့အနီးဆုံးကို လှမ်းခေါ်ယူသင့်နေပြီဖြစ်သည့်အတွက် ဩမံသည် တစ်ခုခု ဖန်တီးရပါတော့မည်။

“ကျွန်တော် ပြောတာ တကယ်ပါ အန်ကယ်၊ ခေတ်ပုံနဲ့ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ ချစ်ခြင်းကို မခွဲပါနဲ့နော်၊ ကျွန်တော် အနူးအညွတ် တောင်းဆိုပါရစေ”

သူ့ရဲ့လေးနက်တည်ကြည်သော စကားသံကြောင့် အန်ကယ် နည်းနည်းတွေးနေပြီဆိုတာ သူ ရိပ်မိပါသည်။ သူ့မှာ လည်း လုပ်စရာက ဒီတစ်နည်းပဲရှိတော့တာမို့ အရဲစွန့်ကာ ဒီလို လုပ်ခဲ့ရခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

“အင်း ... မောင်သြဗ်က အန်ကယ်ကို အခုလိုလာပြီး တောင်းဆိုတယ်ဆိုတော့လည်း အန်ကယ်အနေနဲ့ စဉ်းစား ပေးရတော့မှာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခေတ်ခေတ်ကို အန်ကယ်

အများကြီး မျှော်လင့်ထားတယ်၊ သူ့ကို ဟိုမှာ Degree ရတဲ့အထိကို ပညာသင်ခိုင်းမှာ။ အဲဒီအတွက်လည်း အားလုံး စီစဉ်ထားပြီးသား ...

အန်ကယ်ကိုယ်တိုင် ခေတ်ခေတ်ကို chance ပေး တဲ့အနေနဲ့ choice ပေးခဲ့ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ သူက ပြန်မပြော နားမထောင်လေ၊ အန်ကယ် choice တွေကို သူ တစ်ခုမှမရွေးခဲ့ဘူး။ အဲ ... ရွေးပြန်တော့လည်း အဲဒီ သူ့ရွေးချယ်မှုအတိုင်း ကတိတည် အောင် မလုပ်ခဲ့ဘူး၊ အဲဒီတော့ အန်ကယ်ကိုယ်တိုင် သူ့ ကို ဟိုပိုဖို့ စီစဉ်ရတော့တာပဲ။ ခေတ်ခေတ်ကို nature (ရင့်ကျက်)ဖြစ်ပြီး sharp ဖြစ်တဲ့ သမီးမျိုး ဖြစ်စေချင်တယ် မောင်သြဗ်”

“ခေတ်ပုံကို မြန်မာနိုင်ငံမှာပဲထားပြီး အန်ကယ်အလုပ် ဒါမှမဟုတ်ရင် သူ ဝါသနာပါတဲ့ အလုပ်တစ်ခုခုကို လုပ် ပါစေလား အန်ကယ်ရယ်၊ ကျွန်တော့်အနေနဲ့လည်း ခေတ်ပုံ ကို ရေခြားမြေခြားမှာ အကြာကြီးမနေစေချင်ဘူး၊ ပြီးတော့

သူကိုယ်တိုင်လည်း အင်္ဂလန်ကိုသွားဖို့ ဆန္ဒမရှိပါဘူး
အန်ကယ် ...

လူဆိုတာ ကိုယ်ဝါသနာပါရာ၊ ကိုယ်ပျော်မွေ့ရာကို
အခြေခံပြီးတော့မှ ဘဝတိုးတက်မှုလမ်းစကို ရှာကြတာပါ။
ခေတ်ပုံ မပျော်နိုင်တဲ့ အရပ်ဒေသမှာ ထားပြီးနေခိုင်းတော့
ကော သူ့အတွက် ဘာများထူးခြားလာနိုင်မို့လို့လဲ ...

အန်ကယ် ... နောက်တစ်ခေါက်လောက် သေချာ
စဉ်းစားပေးစေချင်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

သူက ခေတ်ပုံရဲ့ ချစ်သူတစ်ယောက်အနေဖြင့် အန်
ကယ်ကို သိမြင်စေကာ ခေတ်ပုံ ဒီမှာနေနိုင်ဖို့အရေး ကြိုးစားပေး
နေတာဖြစ်သည်။ ခေတ်ပုံ စိတ်ချမ်းသာတာကိုပဲ သူ မြင်ချင်ပါ
သည်။ အဲဒီအတွက် သူဟာ အရဲစွန့်ခဲ့တာဖြစ်၏။

သူ ခေါင်းကွဲတုန်းကကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ခေတ်ပုံ
ရဲ့မိဘတွေနှင့် သူဟာ အတော်အသင့် ရင်းနှီးထားကြတာကြောင့်
သူက အန်ကယ်ကို လွယ်လွယ်ကူကူ တွေ့ခွင့်ရတာဖြစ်ပါသည်။
အဲဒီအတွက် ခေတ်ပုံကို သူနှင့်ချစ်နေတာပါလို့ ပြောခဲ့ရတာဖြစ်၏။

သူ့ရဲ့ဖီလင်တွေကို အန်ကယ်က ရိပ်မိသည့်အလား
သူ့မျက်လုံးတွေက စေ့စေ့ကြည့်ကာ ...

“မောင်ရင် အန်ကယ်သမီးအပေါ်ထားတဲ့ မေတ္တာကိုတော့
နားလည်ပေးလို့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လက်ခံပေးလို့မရဘူး။
မင်းတို့အသက်တွေဟာ ဘာမှမရင့်ကျက်သေးကြတဲ့အရွယ်
တွေ၊ အထူးသဖြင့် ခေတ်ခေတ်။ သူက အလိုလိုက်ခြင်း
ခံရတဲ့ အငယ်ဆုံးသမီးလေးဆိုတော့ သူများထက် ပိုဂျစ်
ကျတယ်၊ ဆိုးတယ်၊ ကလေးဆန်တယ်၊ ခေတ်ခေတ်ရဲ့
စိတ်ကို မောင်သြမံက ဘယ်နှလကြာကြာ ချည်ထားနိုင်မှာ
မို့လို့လဲ၊ အန်ကယ်သမီးက အပြောင်းအလဲ သိပ်မြန်တယ် ...

ဆိုလိုချင်တာကို မောင်သြမံ နားလည်မှာပါ။ မင်း
ကသာ ချစ်ခြင်းကိုမခွဲပါနဲ့တို့၊ ခေတ်ခေတ်ကို နိုင်ငံခြား
မပို့ပါနဲ့တို့၊ ဇာတင်းဆိုနေတာ၊ ခေတ်ခေတ်ကတော့ သူ
မသွားချင်ဘူးပဲပြောတယ်။ သူ့မှာ မသွားနိုင်လောက်အောင်
ချည်နှောင်ညှို့ယူထားတဲ့အချစ် ရှိနေပါပြီလို့တော့ တစ်ခွန်း
မှ ဟမသွားဘူးနော်”

အဲဒီစကားကြောင့် သူ နည်းနည်းဖြဲသွားပါသည်။ သူနှင့်ခေတ်ပုံ ချစ်သူတွေမဟုတ်ဘူးဆိုတာကို အန်ကယ်များသိ သွားလို့လား။ အို ... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်။ သူကတော့ ခေတ်ပုံစိတ်ချမ်း သာဖို့အရေး အစွမ်းကုန်ကြိုးစားမှဖြစ်မည်။ အဲဒီတော့ သူပြောမယ့် စကားလုံးတိုင်းဟာ အန်ကယ် သဘောတွေ့ဖို့ လိုအပ်ပါလိမ့်မည်။

“နားနဲ့မနာ ဖဝါးနဲ့နာပါ အန်ကယ်၊ ကျွန်တော့်ဘဝမှာ အပျော်ရည်းစားဆိုတာလည်း မထားခဲ့ဖူးပါဘူး။ ခေတ်ပုံ ကိုတော့ တစ်ဘဝလုံးစာ ရည်ရွယ်ပြီးမှ ချစ်ခဲ့တာပါ။ ကျွန်တော်ဟာ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ယောက်ျားကောင်းပါလို့ မကြွေးကြော်နိုင်သေးပေမယ့် အမြဲတမ်းတော့ ကောင်းတဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်ဖြစ်အောင် နေပါတယ် အန်ကယ်၊ ကောင်းတဲ့ယောက်ျားတိုင်းဟာ သူတို့သိပ်ချစ်တဲ့ ချစ်သူကို တော့ စိတ်ချမ်းသာစေချင်ကြပါတယ်။ ပြီးတော့ ... ဟို ... ကန်တော့နော် အန်ကယ်၊ သူချစ်တဲ့မိန်းကလေးနဲ့လည်း မခွဲတမ်းအတူတူ ရှိနေချင်ကြတယ် ...

ကျွန်တော်က အန်ကယ်သမီး ခေတ်ပုံကို မေတ္တာစစ် နဲ့ချစ်တဲ့သူပါ။ သူ့ကို စိတ်ချမ်းသာစေချင်ပါတယ်။ သူ့ ဘဝမှာ သူအဖြစ်ချင်ဆုံးဆန္ဒတွေ အားလုံးကို ဖြည့်ဆည်း ပေးချင်ပါတယ်။ အဲဒီအတွက် အန်ကယ် ကျွန်တော်တို့ကို သနားသောအားဖြင့် ခေတ်ပုံကို ဟိုးအဝေးကြီးကို မပို့ လိုက်ပါနဲ့ အန်ကယ်”

သူ့ရဲ့ သက်ဝင်လှုပ်ရှားကာ ပြောင်မြောက်သော ရင်ဖွင့်စကားအတွက် အန်ကယ်က အံ့စပ်ပိုင်းမှာ သူ့ကိုတည်တည် တင်းတင်း မျက်နှာထားဖြင့် သူ့မျက်လုံးတွေကို အကဲခတ်စိုက် ကြည့်နေလေသည်။ သဘောကတော့ သူပြောနေတာတွေဟာ trick တွေပဲ သုံးနေတာလား။ ဒါမှမဟုတ် တကယ်ပဲလားဆိုတာ သူ့မျက်လုံးတွေထဲမှာ အဖြေရှာနေတာမျိုးပုံစံဖြင့် ကြည့်နေခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ ပြီးတော့မှ အန်ကယ်က သက်ပြင်းခိုးတစ်ခုချကာ ခေါင်းတစ်ချက်ညိတ်လိုက်ရင်း ...

“မင်း တကယ်ချစ်တတ်တာပဲ မောင်ရင်၊ ဒါပေမဲ့ မင်း အခု ဒါတွေလာပြောနေတာဟာ ရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုနဲ့လား နှစ်ခုလား၊ ဖြစ်စမ်းပါဦး”

အန်ကယ်က သူ့ကို မေးဆတ်ပြု၍ မေးခွန်းထုတ်လိုက်လျှင် သူကလည်း ဘာမှမဖြေနိုင်စရာ အကြောင်းမရှိပါ။ သူ့လာခဲ့ကတည်းကိုက အဓိကတစ်ခုကိုသာ ဦးတည်ထားသည်ပဲ။

“ကျွန်တော် အန်ကယ်ဆီလာပြီး တောင်းဆိုတာကို ခေတ်ပုံမသိပါဘူး အန်ကယ်။ သူသိဖို့လည်း မလိုပါဘူး။ ကျွန်တော်က အန်ကယ်ဆီမှာ ခေတ်ပုံနဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ သူစိတ်ချမ်းသာစေမယ့် အရာကိုပဲ လာတောင်းဆိုတာပါ ...

ခေတ်ပုံကို ကျွန်တော် တစ်ဘဝလုံးအတွက် ရည်ရွယ်ထားတာပါ။ အန်ကယ် လေ့လာပြီးမှ ကျွန်တော့်ကို လက်ခံ၊မခံ ဆုံးဖြတ်ပေးပါ။ အဲဒါတွေက တစ်ကဏ္ဍပါ။ ကျွန်တော်လာကတည်းကိုက တစ်ချက်ခုတ် နှစ်ချက်ပြတ်ဆိုပြီး မရည်ရွယ်ခဲ့ပါဘူး။”

သူ့ရဲ့ဝိနည်းလွတ်စကားကို အန်ကယ်က သဘောကျလက်ခံသွားစွာ အနည်းငယ် ပြုံးယောင်သမ်း၍ ...

“မင်းရဲ့အရည်အချင်းကတော့ ချီးကျူးစရာပါ မောင်သမီး၊ ကောင်းပြီ ... အန်ကယ် စဉ်းစားပေးမယ်။ သမီး ဟိုကို

သွားဖို့ကိစ္စကို အန်ကယ် သေချာစဉ်းစားရမယ်၊ မင်းပြန်နိုင်ပြီ”

ဒီလောက်ဆိုရင်ပဲ အခြေအနေက မဆိုးဟုပြောရပေမည်။ သြမံသည် ထိုင်ရာမှထကာ အန်ကယ်ကို နှုတ်ဆက်၍ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။ ခေတ်ပုံအတွက် သူပေးလိုက်သော အရင်းအနှီးဟာ အထူးတလည် ပုံစရာမလိုသည့် လျှံနေအောင် ပေါများနေသော ခေတ်ပုံဖို့ အချစ်စစ်စစ်တွေပဲ ဖြစ်ပါသည်။

“ဒီမှာ မိုးစက်၊ ကျေးဇူးပြုပြီး တို့ကိုလာမနောင်ယှက်ပါနဲ့၊
တို့ မင်းနဲ့ စကားမပြောချင်ဘူး”

“.....”

“ကျစ် ... မဆိုင်လိုက်တာ။ တို့ မင်းကို စိတ်မဝင်စားဘူး၊
မတွဲချင်တော့ဘူး ဆိုကတည်းက မင်းသဘောပေါက်ပေါ့။
ဘာမှမဆိုင်တဲ့ကိစ္စတွေနဲ့ တို့ကို လာမရစ်နဲ့၊ မင်းလည်း
မင်းဇယား မင်းအကန့်ဆိုတာ ရှိတာပဲ၊ အဲဒီတော့ တို့အကန့်
ထဲကို အတင်းဝင်လာဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့ မိုးစက်။ မင်းကို
တို့ ဒီလောက်ထိ သည်းခံပြီး ပြောပေးနေတယ်ဆိုတာ
ပိုးယုရဲ့မောင် လင်းသစ် မျက်နှာကြောင့်ဆိုတာ မင်း နား
လည်။ တို့ကို ထပ်ဖုန်းမဆက်ပါနဲ့ ... ဒါပဲ”

ခေတ်ပုံက ဒေါတွေကန့် စိတ်တွေရှုပ်ထွေးကာ
ကိုယ်အမြတ်တန်းနဲ့ တသသ သနေတဲ့ iphone လေးကိုတောင်
စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် မွေ့ရာပေါ်သို့ အထိန်းအကွပ်မရှိ လွှင့်ပစ်
သလို ပစ်တင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဘေးကဆိုဖာပေါ်ကို အိမ်နဲ့
ပစ်ချထိုင်ကာ ဆူညံပေါက်ကွဲစွာ ထွက်လာသည့် rock ဂီတသံ
တွေကြားမှာ ငူငူကြီး နေနေမိတော့သည်။

ဒီရက်ပိုင်းတွေမှာ ခေတ်ပုံဟာ စိတ်နှင့်ကိုယ်နှင့်
လည်း မကပ်တော့။ ဘာတွေရှုပ်လို့ ရှုပ်နေမှန်း မသိအောင်
အာရုံတွေက နောက်ကျနေမိပါသည်။ ခေတ်ပုံရဲ့စိတ်တွေ အဲဒီလို
ဖြစ်အောင် လုပ်တာဟာ ဟိုတစ်ယောက်ကြောင့်ပဲဖြစ်သည်။ သူ
ကို ဘာမကျေနပ်ဖြစ်လို့ ဖြစ်နေမှန်းမသိ။ သူ့အကြောင်းကို
စဉ်းစားမိတိုင်း ဒေါသတွေက အလိပ်လိပ် ထွက်နေမိတော့သည်။
သူ့ကြောင့်ပဲ ခေတ်ပုံမသွားချင်တဲ့ နေရာကို သွားရတော့မယ်။

အမှန်တကယ်ဆို အဲဒီနေ့က သူသာ ခေတ်ပုံရှေ့
ပေါ်မလာခဲ့ဘူးဆိုရင် ခေတ်ပုံလည်း Happy World ရောက်စရာ
အကြောင်းမရှိချေ။ ခေတ်ပုံဘာသာ အေးအေးဆေးဆေး ဖေဖေ

မန်နေဂျာဆီသွားပြီး အလုပ်ကိစ္စပြောရုံပဲ။ အခုတော့ အဲဒီလင်းသြဇာဆိုတဲ့ဟာကြီး ရောက်လာလို့ ခေတ်ပုံ ဖေဖေမန်နေဂျာ နှင့် ချိန်းထားတာကို မေ့သွားပြီး သူနှင့်တစ်နေ့ကုန် လျှောက်သွားမိတာ။ အဲဒီအတွက် အကျိုးရလဒ်ကတော့ ခေတ်ပုံဟာ ဘာမှ ငြင်းဆန်ပိုင်ခွင့် မရှိတော့ပါဘဲနှင့် အင်္ဂလန်ရဲ့ New Castle မှာ အန်ကယ်အဲလစ်(စ်)တို့နှင့် အတူနေစေပြီး ကျောင်းတက်ခိုင်းတော့သည်။

ဖေဖေအစ်ကို အန်ကယ်အဲလစ်(စ်)က ဟိုနိုင်ငံသား ခံယူထားကာ နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ ကြီးပွားချမ်းသာနေပေမယ့် ခေတ်ပုံကတော့ ကိုယ်မနေချင်တဲ့ အရပ်ဒေသမှာ ရှင်သန်ပြီး ကြီးစားရမယ့်အဖြစ်ကြီးကို ဘယ်လိုမှ မခံစားနိုင်ပါ။ အဲဒါနဲ့ပဲ ခေတ်ပုံဟာ ခေါင်းတွေရှုပ်ပြီး ဘာမှလုပ်ချင်ကိုင်ချင်စိတ်ကို မရှိတော့တာဖြစ်သည်။

ဒီကြားထဲကမှ ခေတ်ပုံနှင့် တွဲခဲ့ဖူးတဲ့ မိုးစက်ဆိုတဲ့ ချာတိတ်ကလည်း အခုကျမှ အသည်းအသန် ဝင်ကြွေပြနေတော့ ခေတ်ပုံမှာ ဒုက္ခကပိုများလို့နေပါသည်။ အဲဒီချာတိတ်ဟာ ဘယ်လို

ကောင်လေးမှန်းကို မသိပါ။ ခေတ်ပုံကို အဖြတ်မခံဘဲ တွယ်ကပ်နေတာကတော့ တစ်ဆိတ် လွန်လွန်းလှပါသည်။

“ခေတ်ခေတ်ရေ ... နင့်ကို ဖေဖေနဲ့ မေမေ ခေါ်နေတယ်။ သွားလိုက်ဦး၊ ဧည့်ခန်းထဲမှာ စောင့်နေတယ်တဲ့”

“ဪ ... ဟုတ် ... ဟုတ် ကြီးပု။ လာပြီ ... လာပြီ”

ခေတ်ပုံသည် အတွေးကွန်ကြာကို ဖြတ်တောက်ပစ်ကာ ဧည့်ခန်းဆီသို့ သွားလိုက်တော့သည်။ ဧည့်ခန်းမှာ ဖေဖေနှင့်မေမေက ခေတ်ပုံကို စကားပြောဖို့အတွက် ထိုင်စောင့်နေဟန်တူသည်။ ခေတ်ပုံသည် မေမေဘေးက ဆိုဟာမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်း...

“ဖေဖေနဲ့ မေမေ သမီးကို ပြောစရာရှိတယ်ဆို”

ဖေဖေက ခေတ်ပုံရဲ့မျက်နှာကို အကဲခတ်ဟန်တစ်ချက်ကြည့်ပြီးမှ ...

“သမီးမျက်နှာလည်း မလန်းပါလား၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး ဖေဖေ၊ သမီး နေကောင်းပါတယ်”

“စိတ်ပဲမကောင်းတာပေါ့၊ ဟုတ်လား ခေတ်ခေတ်”

မေမေကဝင်ပြောလိုက်လျှင် ခေတ်ပုံသည်ရုတ်တရက် ဘာကိုဆိုလိုချင်တယ်ဆိုတာ သဘောမပေါက်ချေ။ ခေတ်ပုံက “ရှင်”ဆိုပြီး အူကြောင်ကြောင် နားမလည်ဟန်ဖြစ်နေသော ပုံစံ ဖြင့် မေမေမျက်နှာကို ငေးကြည့်လိုက်လျှင် မေမေက ခေတ်ပုံကို အဓိပ္ပာယ်ပါသော အပြုံးဖြင့် ပြုံးကြည့်ကာ ...

“သမီးကို မေမေတို့က ကလေးလို့ပဲ မြင်နေသေးတာ၊ ငါ့ သမီးလေး နိုင်ငံခြားမသွားချင်ဘူး ဆိုတာကလည်း မေမေ တို့ကိုမခွဲနိုင်လို့လို့ ထင်နေတာ၊ လက်စသတ်တော့ မေမေ သမီးက ချစ်သူနဲ့မခွဲချင်လို့ပေါ့လေ။ ဟုတ်လား ...

ခေတ်ခေတ် ... သမီးမှာ ချစ်သူရှိနေတယ်ဆိုတာ မေမေကို ဘာလို့မပြောပြတာလဲ”

“ရှန် ... သမီးရဲ့ချစ်သူ”

ခေတ်ပုံက အရမ်းအရမ်းအံ့သြသွားကာ အာမေဩတ် ထပ်ပြုလေလျှင် မေမေက ခေတ်ပုံကို မျက်စောင်းလှမ်းထိုးပါသည်။ ဟာ ... အဲဒါကတော့ အရမ်းထူးဆန်းတာပဲ။ ခေတ်ပုံမှာ အစီ ကလီ တွဲသွားတဲ့လားတွေ အများကြီးရှိတယ်ဆိုတာတောင်

ခေတ်ပုံက လူကြီးတွေမသိအောင် ဒိုင်ထားနိုင်ခဲ့တာဖြစ်သည်။ ပြီးတော့ ခေတ်ပုံမှာ အခုလက်ရှိ ဘာရည်းစားမှမရှိ။ အဲဒါနဲ့ ဘယ်ကဘယ်လို ဘာချစ်သူကြီးက ပေါ်လာရတာတုံး။

“မောင်သြမံ ဖေဖေကုမ္ပဏီကို လာသွားတယ် ခေတ်ခေတ်”

ဟား ... သေလိုက်စမ်း။ ခေတ်ပုံသည် အဲဒီစကား တစ်ခွန်းနဲ့တင် ဘာဆိုတာ ဒက်ခနဲ သဘောပေါက်သွားရလေသည်။ လင်းသြမံ ... နင် ငါ့ကို တော်တော်ဒုက္ခပေးတာပဲ။ ဖေဖေဆီ သွားပြီး သူက ဘာတွေများ သွားပြောခဲ့တာပါလိမ့်။ ခေတ်ပုံသည် ခေါင်းနပန်းကြီးလာကာ ရင်မောရတော့၏။

ခေတ်ပုံရဲ့ချစ်သူ မဟုတ်ပါဘူးလို့ အသည်းအသန် မျက်စိစုံမှိတ် ငြင်းလိုက်ရရင်လည်း ခေတ်ပုံဟာ ရှုပ်လှချည်လား ဆိုပြီး ဖေဖေဆူပူကြိမ်းမောင်းမှုအောက်မှာပဲ အငွေ့ပျံသွားနိုင်ပါ သည်။

“သူ ... ဘာ ... ဘာတွေပြောသွားတာလဲ ဖေဖေ။ ဖေဖေ မကြိုက်ဘူးဆိုရင် သမီး သူ့ကို ခုချက်ချင်း ဖြတ်ပစ်လိုက် ပါ့မယ်၊ ဖေဖေ သူ့ကို မကြိုက်ဘူးမှလားဟင်”

“ဘယ့်နယ် ဟုတ်ရမှာလဲ ငါ့သမီးရယ်၊ စိတ်ပူတတ်ရန်
ကော။ မောင်သြဗ္ဗဟာ အင်မတန်ကို ရည်မွန်ပြီး အရည်
အချင်းရှိတဲ့ သူငယ်ပါ။ ဖေဖေသမီး လူရွေးတော်တယ် ...

အဲဒီတော့ ဖေဖေ အစီအစဉ်တွေ ပြောင်းလိုက်ပြီ။
သမီးကို နိုင်ငံခြားမပို့တော့ဘူး။ ဒီမှာပဲနေပြီး သမီးဝါသနာ
ပါတဲ့လုပ်ငန်းကို တိုးတက်အောင်လုပ်တော့ ဖေဖေ ခွင့်ပြု
တယ်”

“ရှင် ... တကယ်”

ခေတ်ပုံသည် အံ့သြလွန်း၍ ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်း
ကိုမသိတော့ပေ။ သြဗ္ဗက ဖေဖေကို ဘာတွေများ သွားပြောလိုက်
လို့ ပြတ်သားလွန်းတဲ့ ဖေဖေစိတ်တွေ တစ်မဟုတ်ချင်း ပြောင်း
သွားရတာလဲ။ သူက အဲသလောက်တောင် စွမ်းသလား။

“ကဲ ... သမီး ဘာမှစိတ်ရှုပ်မနေနဲ့တော့ ဟုတ်ပြီလား။
သမီးမသွားချင်တဲ့ အင်္ဂလန်ကို ဖေဖေ အတင်းမလွှတ်တော့
ဘူး၊ အဲလစ်(စ်)တို့ကို ဖေဖေ အဆင်ပြေအောင် ကြည့်ပြော
လိုက်မယ်”

ခေတ်ပုံသည် လင်းသြဗ္ဗအစွမ်းထက်တာ မထက်
တာ အပထား လောလောဆယ်မှာတော့ ခေတ်ပုံ မသွားချင်တဲ့နေ
ရာကို မသွားရတော့သည့်အတွက် အရမ်း အရမ်းကို လွတ်လပ်
ပေါ့ပါးကာ ပျော်ရွှင်သွားရတော့သည်။

“ဟား ... ဖေဖေ တကယ်ပြောတာနော်။ ဝမ်းသာလိုက်
တာ ဖေဖေရယ်၊ အဲဒါကြောင့် ဖေကြီးနဲ့ မေကြီးကို ချစ်
ရတာ ... ဟဲ ဟဲ”

ခေတ်ပုံက မေမေကိုဖက်ကာ ခပ်ခွဲခွဲလေး ပြော
လိုက်လျှင် မေမေက ခေတ်ပုံရဲ့ဆံပင်လေးတွေကို အသာပွတ်သပ်
ပြီး ...

“ကဲပါ ... မေမေသမီးလေး စိတ်ချမ်းသာသွားပြီဆိုတော့
မေမေတို့ကိုလည်း ခေတ်ခေတ်လေးက စိတ်အေးအောင်
ထားရမယ်နော်”

“ထားမှာပေါ့ မေရဲ့၊ ပြော ... ခေတ်ခေတ် ဘာလုပ်ပေး
ရမလဲ”

“မောင်သြမံနဲ့ မေမေတို့ တစ်ကြိမ်ဆုံချင်သေးတယ် သမီး၊
သမီးရဲ့ဘဝအတွက် သင့်တော်သူကို မေမေ ကြည့်ချင်သေး
လို့”

မြတ်စွာဘုရား။ ခေတ်ပုံသည် ဆက်ပြောဖို့ စကား
လုံးတွေ မရှိတော့သူလို လူက နင်တင်တင်ဖြစ်ကာ ရင်ခံနေရပါ
သည်။ သူက ခေတ်ပုံဘဝရဲ့သင့်တော်သူတဲ့။ ခေတ်ပုံသည် မချစ်
ခင်ကတည်းက ချစ်သင့်နေသော သူ့ရဲ့နဲ့တိနဲ့ ဖပ်ပုံစံကို မျက်စိ
ထဲမြင်ယောင်ကာ အမြင်ကတ်သွားသော်လည်း မေမေတို့ရှေ့မှာမို့
ဟန်ဆောင်ပြီးတစ်ခု ပြီးထားနေရပါသည်။

တွေ့ကြသေးတာပေါ့ လင်းသြမံရယ်။

ရည်းစားဖြစ်ပြီး နောက်ပိုင်းကတော့

အချစ်ဆိုတာ

ရွှေပိ ရွှေပိနဲ့ ကိုက်တတ်တဲ့

ပုရွက်ဆိတ်နဲ့ တူတယ်။

ရည်းစားမဖြစ်ခင်ကတော့

အချစ်ဆိုတာ

ချိုတိုတိုနဲ့ သောက်လို့ကောင်းတဲ့

စတော်ဘယ်ရီ(လက်ဖျော်)နဲ့ တူတယ်။

အဲဒီတော့ ... ကောင်လေး

အဲဒီတော့ ... ကောင်မလေး

ပုရွက်ဆိတ်ပဲ အကိုက်ခံမလား ?

စတော်ဘယ်ရီပဲ သောက်မလား ? ။

ဇွဲ ♦ ဇွဲ

၁၆၈

မိန်းကလေးရေ...

(၁၂)လစာ ပျော်ရွှင်မှုတွေနဲ့.

(၅၂)ပတ်စာ ကျေနပ်စရာတွေ

(၃၆၅)ရက်တိတိ ဂုဏ်ယူနေခဲ့တဲ့

နာရီပေါင်း(၈၇၆၀) ကျန်းမာပျော်ရွှင်မှုနဲ့အထူ

မိနစ်ပေါင်း(၅၂၅၆၀၀)တိုင်အောင် ကံကောင်းခြင်းတွေ

ပြီးတော့...

စက္ကန့်ပေါင်း(၃၁၅၃၆၀၀၀)အထိ ကြည်နူးမှုတွေနဲ့

main sponsar ဟာ

မင်းရဲ့ ချစ်သူရှိနေလို့ပေါ့ကွာ။

ကျွန်မသမီးတို့မကောက်ခံဘူးဆိုရင်

၁၆၉

ချစ်သူကောင်ကလေးရဲ့ အချစ်တစ်ခုတည်းဟာ

မင်းအထွက် တုန်လှုပ်စရာကောင်းလောက်အောင်

ထူထည်ကြီးမားတဲ့ ချစ်ခြင်းများဆိုတာ

မင်းသိအောင် ပြောပြတာပါ။ ။

သူလုပ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကြောင့် သူဟာ သူချစ်ရတဲ့မိန်းကလေးနဲ့ တစ်ယောက်တစ်နိုင်ငံစီမှာ နေစရာမလိုတော့သော အခွင့်ထူးကို ရရှိလေသည်။ ဆက်လက်ပြီး အဲဒီအကျိုးဆက်အတွက် သူ ချစ်ရပါသော ခေတ်ပုံက ထုံးစံအတိုင်း ကောက်ပါတော့သည်။ နင်နဲ့ ငါက ဘာမှမဆိုင်ဘဲ ချစ်သူဆိုပြီး ပြောရသလား၊ သိပ်စိတ်ပျက်ဖို့ ကောင်းတာပဲ၊ ဘယ်သူက နင့်လိုကောင်ကို ချစ်သူတော်မှာလဲ စသဖြင့် အမျိုးစုံ မရိုးနိုင်ပါသော ပွစိ ပွစိ စကားလုံးတွေဖြင့် သူ့ကို non-stop ထိုးနှက်ပါတော့သည်။

ခေတ်ပုံဟာ အင်မတန်မှ စိတ်ကောက်သန်သလို စိတ်ကောက်ရင်လည်း ချောရလွယ်တယ်ဆိုပြီး ပြန်ကြားထားသော အခါ သူက ခေတ်ပုံရဲ့စိတ်ကောက်တတ်တာလေးကိုပဲ သူမရဲ့ masterpiece အဖြစ် သတ်မှတ်ကာ ချစ်မြဲ၊ ချစ်ဆဲ ဖြစ်ပါသည်။

သူ့ရဲ့တစ်နေ့တာလုပ်ငန်းထဲတွင် အဖြေမပေးသေးပါသော ချစ်သူအလောင်းအလျာလေးရဲ့ စိတ်ကောက်မှုကိုချောရသော တာဝန်ပါ ပါလာပါသည်။ သူက ခေတ်ပုံ ဘာပြောပြော၊ ဘယ်လိုပြဿနာရှာရှာ “ရပါတယ်” လုပ်ကာ ခေတ်ပုံရဲ့နောက်တကောက်ကောက် လျှောက်လိုက်ခြင်းဖြင့် သူဟာ မှူးခေတ်ပုံရဲ့ဘဲအသစ်လေးအဖြစ် ပတ်ဝန်းကျင်ရဲ့သတ်မှတ်ခြင်းကို ခံရပါသည်။

ဒါပေမဲ့ သူကတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဆက်လိုချစ်မည်ဆိုသော ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်အတူ ရူးသွပ်နေတုန်းပဲဖြစ်သည်။ သူ့ရဲ့ ရူးသွပ်မှုကို ဟားတိုက်ရယ်မောကာ ပြဿနာရှာသူကတော့ ခေတ်ပုံပဲဖြစ်ပါသည်။ သူက “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် နင့်အချစ်ကို ရအောင်ယူချင်တယ်” လို့ စကားကုန်ပြောပြီးနောက်မှာ ခေတ်ပုံက သူ့ရဲ့စိတ်ရှည်မှုကို အကဲဖြတ်တော့တာပဲဖြစ်သည်။

သူ့ကို မျိုးစုံစမ်းသပ်နေသည့် စမ်းသပ်ချက်တွေထဲကမှ တစ်ခုကို ဥပမာပြောပြပါမည်။ ဆိုပါတော့ ...။

လူခြေတိတ်တော့မည့် ညဆယ့်တစ်နာရီပတ်ဝန်းကျင်လောက်မှ သူမက သူ့ဆီသို့ missed call လှမ်းပေးပါသည်။ အဲဒီအချိန်က သူဟာ ခေတ်ပုံဆီက missed call ကိုရလို့ လက်သီးလက်မောင်းတန်းကာ ထအော်ပျော်ရွှင်ပြီး သူ့ဆီကို ဖုန်းလှမ်းဆက်သောအခါမှာတော့ သူမက သူ့ကို ဘာလုပ်ခိုင်းတယ် ထင်ပါသလဲ။ ချိုရီယစ်မူးဖွယ်ကောင်းလှပါသော အသံလေးဖြင့် သူ့ကို အလေ့နှိပ်စက်ပါသည်။

“ဩမံ ... အိပ်ပြီလား၊ ငါလေ chatting ထိုင်နေရင်းနဲ့ ဗိုက်ဆာလာလို့။ အိမ်မှာရှိတဲ့ မုန့်တွေလည်း မစားချင်ဘူးဟာ ... အဲဒါ”

သူမက အဲဒါ ... လို့ပြောပြီး စကားစေ့စရာရပ်လိုက်ကတည်းက ဩမံက သဘောပေါက်ပြီးသားဖြစ်သည်။ သူဟာ သူမရဲ့အာလာဒင်လေး ဖြစ်ရတာကိုပဲ ဂုဏ်ယူလို့မဆုံးပေ။

“ပြော ... ခေတ်ပုံ၊ ငါ ဘာလာပို့ပေးရမလဲ”

“ဟယ် ... အရမ်းကျေးဇူးတင်တာပဲ။ နင်က ချစ်တတ်သားပဲ ... အဟင်း ဟင်း ... ငါ စားချင်နေတာက အုန်းစိမ်းဂျယ်လီ အေးအေးလေးကိုဟ”

“ဟမ် ... အုန်းစိမ်းဂျယ်လီ”

သူက နှုတ်ခမ်းကိုကိုက်ကာ မျက်နှာတစ်ချက်တော့ မဲသွားရပါသည်။ ဒီအချိန်ကြီးကို သူက ဘယ်ကဘယ်လို အုန်းစိမ်းဂျယ်လီ သွားရှာဝယ်ခဲ့ရမှာလဲ။ နောက်ပြီး သူမ စားချင်ပါတယ်ဆိုတဲ့ အစားအသောက်က Shopping Mall များမှာသာ ရောင်းတတ်တဲ့ဟာမျိုး။ အခုပဲ ဆယ့်တစ်နာရီဆိုတော့မည်။ သူက ဘယ်ကဘယ်လို သွားရှာရမတုံး။ သူ့ရဲ့အသံတိတ်သွားမှုကြောင့် ခေတ်ပုံက ခပ်ဟဟရယ်မောသံနှင့်အတူ ...

“ဘာလဲ ... မလုပ်ပေးနိုင်တော့ဘူးမှလား။ ဩမံ ... နင်ပြောတော့ ငါ့ကိုချစ်တယ်ဆို၊ ဘာပဲလိုလို နင့်ကိုပဲသတိရပါဆို။ ငါ့မှာ ကြီးကြီးမားမားတောင် ဘာမှမတောင်းဆိုရသေးဘူး ဘယ်လောက်မှ တန်ကြေးမရှိတဲ့ အုန်းစိမ်းဂျယ်လီတောင် ဝယ်မကျွေးချင်တဲ့နင့်ကို ငါ ဘယ်လိုစဉ်းစားပေးရမလဲ”

သူ့ကို အဲဒီစကားနှင့် ထိုးနှက်လိုက်လျှင် ဩမံသည်
ဓားတောင်ကိုလည်း ဖြတ်ကျော်တော့မယ်ဆိုတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်
အတူ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချ၍ ...

“အိုကေ ... ခေတ်ပုံ။ ငါ မရဲ့ရအောင် ဝယ်လာပေးမယ်၊
နင်စောင့်နေ။ ငါ နင့်ကို သိပ်ချစ်တဲ့အတွက် နင့်ဆန္ဒအတိုင်း
ဖြစ်စေရမယ်”

“ပြီးတာပဲ၊ နင် တကယ်ချစ်လား၊ မချစ်လားဆိုတာကတော့
အုန်းစိမ်းဂျယ်လီအပေါ် မူတည်တယ်နော့ ... ဒါပဲ။ ငါ
စောင့်နေမယ်နော်”

ဩမံသည် ခေတ်ပုံနှင့် ဖုန်းပြောပြီးသောအခါမှာတော့
ကားသော့ဆွဲကာ အောက်ဆင်းလာလျှင် ဖေဖေနှင့် ပက်ပင်းတိုး
တော့ သူက “စပ်ဖြူမျက်နှာဖြင့် ...

“ဟို ... ဟိုဟာ ဖေဖေ၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်
အူအတက်ပေါက်လို့တဲ့။ ကျွန်တော် လိုက်သွားလိုက်ဦးမယ်
နော်၊ ဖေဖေ သွားပြီနော်၊ စိတ်မပူနဲ့။”

သူက အဖေရဲ့မှာတစ်ခါတောင် စောင့်မနေနိုင်တော့ဘဲ
အသည်းအသန် ဂိုဒေါင်ထဲကကားထုတ်၍ စတိုးဆိုင်တွေဆီအရင်
မောင်းလာရသည်။ စတိုးဆိုင်အတော်များများကပိတ်ပြီမို့ သူ့မှာ
အုန်းစိမ်းဂျယ်လီကို ဘယ်မှာသွားဝယ်ရမလဲဆိုပြီး အတော်ဒေါင်
ချာစိုင်းရတော့သည်။ ဒီအချိန် Shopping Mall တွေကလည်း
ပိတ်ပြီမို့ သူ့မှာ လက်လျှော့ရတော့မည့် အခြေအနေမျိုး ဖြစ်ပါ
သည်။

ဩမံသည် ကားတစ်စီးနှင့် Shopping Mall တွေကို
လျှောက်ပတ်နေရင်းကမှ အရမ်းကို စိတ်ညစ်နေပြီမို့ ကားကိုလမ်း
ဘေးမှာ ခဏရပ်လိုက်ကာ အကြံထုတ်နေမိသည်။ နာရီကိုကြည့်
လိုက်တော့ ၁၂ မတ်တင်း။ ခေတ်ပုံတစ်ယောက် သူ့ကိုပဲ စိတ်
ကောက်နေပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် အိပ်ပဲအိပ်နေပြီလား။ စသဖြင့်
အတွေးပေါင်းစုံနှင့် ချာချာယမ်းနေတုန်းမှာ သူဟာ ဖြုန်းဆို အား
ကိုးရမည့်သူတစ်ယောက်ကို ပြေးသတိရမိသွားသည်။

ဩမံသည် ဒီအချိန်ကြီးကျမှ ဖုန်းဆက်ရမှာကိုတော့
အားနာကာ ဝန်လေးမိလေသည်။ ဒါပေမဲ့လည်း မတတ်နိုင်တော့

ပေ။ သြဗ်သည့် အလွတ်ရနေသော ဖုန်းနံပါတ်တစ်ခုကို ကောက် နှိပ်လိုက်လေသည်။ ဖုန်းက ချက်ချင်းလိုင်းဝင်သွားသော်လည်း တော်တော်နှင့် မကိုင်သေးပေ။ အေးပေါ့ ... သူက အိပ်ချိန်မှ ဖုန်းဆက်တာကိုး။

“ဟယ်လို ... သြဗ် ပြော”

အိပ်ချင်မှူးတူးအသံဖြင့် ပြန်ဖြေလေသော ဟန်ပန်ရဲ့ အသံကို ကြားရသောအခါ သူ တော်တော်အားနာသွားရပါသည်။ ဒါပေမဲ့လည်း ...

“ဟန်ပန် ... ငါ့ကို ကူညီပါဦးဟာ။ နင့်ကိုလည်း အရမ်း အားနာပါတယ်”

“အေး ... ဘာဖြစ်လဲ ပြော၊ အလန့်တကြားဟယ်။ အိပ် ချင်တောင် ပြောသွားပြီ၊ ပြော ... ပြော ဘာဖြစ်လဲ”

“ခေတ်ပုံက သူ့ကို အခု အုန်းစိမ်းဂျယ်လီ လာပို့ပေးပါတဲ့၊ အဲဒါ ဆိုင်တွေကလည်း ပိတ်ကုန်ပြီ။ အဲဒါမှ မရရင် ခေတ်ပုံက ငါ့ကို စိတ်ကောက်ဦးမှာဟ၊ ကူပါဦး ဟန်ပန် ရယ်။ ငါ စိတ်ညစ်လွန်းလို့ သေချင်တယ်”

“ဟယ် ... ပေါက်တတ်ကရ။ သူကလည်း ကြံကြံဖန်ဖန် နင့်ကို အဲဒါ သက်သက်မဲ့ ဒုက္ခပေးတာ”

ဟန်ပန်က သူ့ဘက်က မခံရပ်နိုင်စွာ ပြောတာကို သူ နားလည်ပါသည်။ ဒါပေမဲ့လည်း အရှင်းဆုံးပြောရမည်ဆိုရင် သူက ဘာဆိုတာမှ မသိလောက်အောင် မွန်နေခဲ့လို့ ဘာကိုမှ ဂရု မစိုက်နိုင်ဘဲ ခေတ်ပုံအတွက်သာ ဖြင်နိုင်ခဲ့ပါသည်။

“ငါ့ကို နောက်မှ အဲဒါတွေပြောပါ ဟန်ပန်ရယ်၊ အခုလော လောဆယ် ငါ့ကို အုန်းစိမ်းဂျယ်လီ ဘယ်မှာသွားရှာရမလဲ ဆိုတာပဲပြော”

“ဟွန်း ... လွန်တယ်၊ လင်းသြဗ်တို့ရဲ့ မွန်ချက်ကတော့၊ နင် ဘယ်မှာသွားမနေနဲ့။ ငါ့အိမ်လာခဲ့၊ မနက်ကျရင် အန်တီမေတို့အတွက် breakfast ကို အုန်းစိမ်းကျောက်ကျော လေးပါ ထည့်ပေးမလို့ ငါ ဝယ်ထားတယ်၊ အဲဒါ နင်လာ ယူလိုက်”

အဲဒါဟာ သူ့အတွက်တော့ ဘုရားမတတ်ဖြစ်သည်။ သြဗ်သည် အရမ်းကိုပျော်သွားကာ ခေတ်ပုံရဲ့လိုချင်တာရ၍ ပြုံး

နေမည့် မျက်နှာလေးကို မျက်စိထဲမြင်ယောင်ကာ အရမ်းအားတက်သွားရပါသည်။ အဲဒီလို ပျော်နိုင်ဖို့အတွက် ဟန်ပန်ကို သူကျေးဇူးအလွန်တင်လှပါသည်။

“thank you so much ဟန်ပန်ရာ၊ နင်က ငါ့ရဲ့သူငယ်ချင်းကောင်းပဲ။ ငါ အခုလာပြီ”

“အေးပါ ... ဟဲ့ ... Drive Safety နော်၊ ကြားလား”

“မိုင်နာပါ ... ငါလာပြီ ဟန်ပန်၊ ဒါပဲ”

သူက ဟန်ပန်ရဲ့အိမ်ကို အမြန်နှုန်းတင်ကာ မောင်းရလေသည်။ ဟန်ပန်အိမ် ရောက်ရောက်ချင်း သူက အုန်းစိမ်းကျောက်ကျောဘူးကို ယူလေသည်။ ပြီးတော့မှ ဟန်ပန်ပခုံးကို အသာပုတ်၍ ...

“ကျေးဇူး ... ဟန်ပန်၊ မနက်မှ ငါလာခဲ့မယ်၊ သွားပြီနော်”

ဩမ်က ခပ်မြန်မြန် နှုတ်ဆက်ကာ ခေတ်ပုံဆီသို့ အမြန်ရသွားပေသည်။ သူ ခေတ်ပုံအိမ်ရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ မှာတော့ ဆယ့်နှစ်နာရီတောင် ခွဲတော့မည်။ ဘုရား ... ဘုရား

ခေတ်ပုံများ အိပ်ပျော်သွားပြီလား။ သူဟာ မဝံ့မရဲ ရင်ခုန်သံတို့ဖြင့် ခေတ်ပုံရဲ့ဖုန်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်လေသည်။ ဖုန်းကတော်တော်နှင့်ကို မကိုင်သေးပါ။

ဒီပုံတိုင်းဆိုရင်တော့ ခေတ်ပုံတစ်ယောက် အိပ်လောက်ပြီ ထင်ပါရဲ့။ သူက စိတ်အားလျော့စွာ ဖုန်းချလိုက်တော့ မည်အလုပ်မှာ မှိုင်းအုံ့အုံ့ အသံလေးတစ်ခုက သူ့နားထဲ ဖြတ်စီးလာသောအခါ သူ တော်တော် အားတက်သွားရပါသည်။

“ဟယ်လို”

“ခေတ်ပုံ ... ငါပါ ဩမ်၊ အိပ်နေပြီလား”

“အင်း ... ဘာလဲ။ ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

“ဟာ ... နင်ပဲ အုန်းစိမ်းဂျယ်လီ စားချင်လို့ ငါ့ကိုလာဖို့ ပေးပါဆို။ အခု ငါ နင်တို့အိမ်ရှေ့ ရောက်နေပြီ”

“ဟင် ... တကယ်လား။ အဲဒါဆိုလည်း ပြန်တော့ဟာ၊ ငါ ဒီမှာ အရမ်းအိပ်ချင်နေပြီဟ”

ဩမ်သည် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချကာ ရင်ထဲမှာလည်း ဘာကိုခံစားနေရမှန်း မသိစွာ ဝမ်းနည်းသွားရပါသည်။ သူ့ဘဝမှာ

ညကြီးမိုးချုပ် အပြင်ထွက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှ မရှိပါ။
ခေတ်ပုံအတွက်ကြောင့် မိဘကိုလိမ်ပြီးလည်း ထွက်ခဲ့ရတယ်။
သူမ စားချင်လှပါချည်ရဲ့ဆိုလို့လည်း သူ မရ၊ရအောင် ရှာလာခဲ့
ရတယ်။ အဲဒီပင်ပန်းမှုတွေအတွက် ခေတ်ပုံရဲ့ကြိုဆိုမှုဟာ ရင်ဝ
ဖနောင့်နဲ့ ဆောင့်ကန်ခံရသလို ထူပူပြီး နာကျင်ရပါသည်။
သို့သော်လည်း ခေတ်ပုံကိုဆို အပြစ်မမြင်သူပီပီ ...

“ရပါတယ်၊ အဲဒါဆိုလည်း နင် ဆက်အိပ်တော့လေ။ ငါ
ကြောင့် အနောင့်ယုက် ဖြစ်သွားတာ တောင်းပန်ပါတယ်
ခေတ်ပုံ၊ ကောင်းသောညပါ”

သူက ဖုန်းပိတ်ဖို့အတွက် နားမှအခွာတွင် “သြမံ”
ဆိုသည့် လှမ်းခေါ်သံလေးကြောင့် ဖုန်းကို ချက်ချင်းနားမှာပြန်
ကပ်လိုက်သည်။ အဲဒီအတွက် သူမဟာ မက်လောက်စရာခမ်းနား
မှုကို ပေးလေသည်။

“နင် အဲမှာ ခဏစောင့်နေ၊ ငါလာခဲ့မယ်။ ခိုးထွက်ရမှာ
ဆိုတော့ မလွယ်ဘူးဟာ၊ ဒါပေမဲ့ စောင့်နေနော်၊ နင့်ရဲ့
အုန်းစိမ်းဂျယ်လီကို ငါ စားချင်လို့”

ဟား ... သူ အရမ်းဝမ်းသာသွားပါသည်။ ကျေနပ်
ပျော်ရွှင်သော အပြုံးနှင့်အတူ သူဟာ ဘယ်နှကြိမ်လောက် ခေါင်း
တွေညိတ်မိသွားသလဲ မပြောတတ်ပါ။ အပျော်တွေဆိုနှင့်နေသော
လေသံဖြင့် သူ ပြန်ဖြေမိသည်က ...

“စိတ်ချ ... ခေတ်ပုံ၊ ငါ စောင့်နေမယ်”

ခေတ်ပုံက ဖုန်းချသွားလေသည်။ သြမံသည် ကျေနပ်
ပျော်ရွှင်ခြင်းများစွာဖြင့် အုန်းစိမ်းဂျယ်လီဘူးလေးကို ကိုင်ကာ
ကားပေါ်ကဆင်း၍ ခေတ်ပုံရဲ့ခြံပေါက်ဝမှာ စောင့်နေမိသည်။
ဆယ်မိနစ်လောက် အကြာမှာတော့ ခေတ်ပုံသည် အိမ်တံခါးမကြီး
ကိုဖွင့်ကာ ခြံထဲသို့ဆင်းပြီး သူနှင့်လာတွေ့ပါသည်။ သူနှင့်
ခေတ်ပုံကြားမှာ စည်းရိုးအဖြစ် သံပန်းတံခါးကြီး ခြားထားပေ
မယ့်လည်း အရမ်းနီးကပ်နေသလို သူ ခံရပါသည်။

ခေတ်ပုံဟာ Night dress ပန်းရောင်ချည်သားဝမ်း
ဆက်လေး ဝတ်ထားကာ ဘာမှမလိမ်းမခြယ်ထားပါသော ပကတိ
မျက်နှာလေးဟာ မာကျူရီမီးရောင်ရဲ့အောက်မှာ ထိန်ထိန်ညှီးလျက်
လရောင်ထက်ပိုပြီး လင်းချင်းတောက်ပနေပါသည်။

“သြမံ”

“ခေတ်ပုံ ... နင် တကယ်လာတယ်နော်”

ခေတ်ပုံက ခံစားချက်တွေ ယှက်သန်းနေသည့်မျက်
ဝန်းတွေဖြင့် သူ့ကို ငေးစိုက်ကြည့်ကာ ခေါင်းညိတ်ပြရင်း ...

“နင်တောင် ငါ စားချင်တယ်ဆိုလို့ အပင်ပန်းခံပြီး မရ
မက ရှာလာတယ်၊ ပြီးတော့ ငါ့ဆီကို အရောက်လာဖို့ပေး
သေးတာပဲ။ ငါက ဘာလို့ အောက်ကိုဆင်းမလာနိုင်ရမှာ
လဲ”

သြမံသည် ခေတ်ပုံရဲ့ အဲဒီစကားအတွက် ပင်ပန်းခံ
သမျှတွေ အပန်းပြေကာ လန်းဆန်းပျော်ရွှင်သွားရသည်။ သူဟာ
သံပန်းတွေရဲ့ သံတိုင်လုံးတွေ ကြားထဲကနေ ခေတ်ပုံဆီသို့ အုန်း
စိမ်းဂျယ်လီဘူးလေးကို လှမ်းပေးလိုက်ရင်းက ...

“နင်စားချင်တဲ့ အုန်းစိမ်းဂျယ်လီ၊ နင် ကျေနပ်တယ်နော်
ခေတ်ပုံ”

ခေတ်ပုံက အဲဒီဘူးလေးကိုယူကာ ရင်ခွင်ထဲမှိုက်
ထားရင်းက သူ့ကို ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ပြကာ ...

“အရမ်းကျေနပ်ပါတယ် သြမံရယ်၊ နင် ဘာလို့ ငါ့ကို
အဲလောက် အနှံ့တာခံရတာလဲဟင်၊ ငါ့ကိုချစ်တာတစ်ခု
တည်းနဲ့တော့ နင် အဲဒီလောက် ဒဏ်ခံပါ့မလား”

သြမံသည် ခေတ်ပုံရဲ့မေးခွန်းအတွက် သူမကို
ဘာမှမဖြေသေးဘဲ သူမမျက်လုံးတွေကို နှင့်နှဲသိမ်မွေ့စွာ စိုက်ကြည့်
ပြီး အတော်အတန်ကြာမှ ခပ်ဖြည်းဖြည်း ပြောပြလေသည်။

“နင်ကို ငါချစ်တယ် ခေတ်ပုံ၊ နင် လူတစ်ယောက်ကို
နက်နက်နဲနဲ မချစ်ဘူးသေးလို့ပါဟာ။ တကယ်ချစ်နေပြီဆို
ရင် သူ့အတွက် ဘာမဆိုဖြည့်ဆည်းပေးချင်နေလိမ့်မယ်၊
သူ ဘာပဲလုပ်လုပ် အားလုံးဟာ မြတ်နိုးစရာတွေပဲ ဖြစ်
နေလိမ့်မယ် ခေတ်ပုံ ...

အချစ်က အဲဒီလို ဆန်းကြယ်ပါတယ်၊ နင် တစ်နေ့
ချစ်တတ်လာတဲ့အခါကျရင် အဲဒီခံစားချက်မျိုးကို ခံစား
တတ်လာလိမ့်မယ်။ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူက ကိုယ့်ကိုကျောခိုင်း
ထားလိုက်တာနဲ့ ငိုချင်သလိုလို ခံစားချက်တွေ ရှိလာပြီ
ဆိုရင် အဲဒါအချစ်ရှိနေလို့ပဲ ...

ကဲပါ ... ညဉ့်နက်ပြီ၊ နင် အိမ်ထဲဝင်တော့လေ။
လူကြီးတွေ သိသွားရင် မကောင်းဘူး။ ငါလည်းသွားတော့
မယ်၊ အိပ်မက်လှလှ မက်ပါစေ ခေတ်ပုံ”

သူက ခေတ်ပုံကို နှုတ်ဆက်ကာ ကားဆီသို့ လှမ်း
လျှောက်လာကာ ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ကားပေါ်တက်တော့မည်
အလုပ်တွင် ခေတ်ပုံက မတိုးမကျယ်လေသဖြင့် သူ့ကိုလှမ်းခေါ်
လေသည်။

“ဩမံ ... ငါ့ဘက်ကို တစ်ချက်လှည့်ကြည့်ပေးပါလား။”

သူက ခေတ်ပုံကို လည်ပြန်လှည့်ကြည့်ရာမှ ကိုယ်
ကိုပါ ခေတ်ပုံဘက်သို့လှည့်ကာ ဘာလဲဆိုသော သဘောဖြင့်
မေးဆတ်ပြလျှင် သူမက သူ့ရဲ့မျက်နှာကို အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုးပါ
ဝင်သည့် မျက်ဝန်းတို့ဖြင့် ငေးကြည့်နေရင်းက သူ့ကို ရှောင်
ရသွားစေမည့် အဖြေတစ်ခွန်းကို ပြောလိုက်လေသည်။

“ငါလည်း နင့်ကို ချစ်နေပြီလား မသိဘူး ဩမံ၊ နင် ငါ့
ကို ကျောခိုင်းလိုက်တာနဲ့ ငါ့စိတ်ထဲမှာ အရမ်းငိုချင်လာ
တယ်။ အဲဒါ အချစ်ပေါ့နော်၊ ငါ နင့်ကိုချစ်တယ်ထင်တယ်
ဩမံ။ ငါ ဒီလိုမျိုး တစ်ခါမှ မခံစားဖူးဘူး။”

“ဟာ ... ဝမ်းသာလိုက်တာ ခေတ်ရယ်။ နင် ငါ့ကိုချစ်
တယ်ပေါ့နော်”

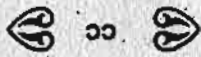
ခေတ်ပုံက သူ့ရဲ့ဝမ်းသာသွားသော မျက်နှာထားကို
တစ်ချက် ငေးခဲ့ကြည့်ကာ ခေါင်းကို အသာယမ်းရင်း ...

“အဲဒါတော့ ငါလည်း သေချာမပြောတတ်ဘူး။ ငါလည်း
ငါ့ကိုယ်ငါ ဝေခွဲရခက်နေတယ် ဩမံ၊ အခုတော့ နင်ပြန်
လိုက်တော့။ ငါ့စိတ်တွေ အရမ်းရှုပ်နေတယ်၊ အချစ်က
ငါ့ကို နောင်ဖွဲ့နေတာလားဆိုတာ ငါ့ဘာသာ ဆန်းစစ်ကြည့်
ရဦးမယ်”

“ကောင်းပါပြီ ခေတ်ရယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါသိပ်ချစ်တာ နင်
ဆိုတာ သိထားပေးပါနော်”

သူကလည်း သူ့ဖီးလ်နှင့်သူ ရင်ဖွင့်ဝန်ခံသွားလျှင်
ခေတ်ပုံကလည်း အချစ်ဆိုတာကို အခုမှ တွေ့ဖူးရသူလို စမ်း
တဝါးဝါး ဖြစ်သွားရသည်။ ခေတ်ပုံရဲ့ရင်ထဲက ရိုးသားဖြူစင်ပါ
သော ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်ကို သူလည်း ကမ္ဘာတုန်မတတ်ကို ကြား
ချင်နေလှပါသည်။

သူမ အိပ်ရာကနိုးလာသောအခါမှာ မနက်ဆယ် နာရီတောင် ထိုးတော့မည်။ ညက အချိန်လင့်မှ အိပ်ပျော်သွားခဲ့ တာကတစ်ကြောင်း၊ ပြီးတော့ ထင်မှတ်မထားပါသော ခံစားမှု ကွန်ရက်တွေရဲ့ ရစ်ပတ်မှုကတစ်ကြောင်းမို့ ခေတ်ပုံမှာ တော်တော် နှင့် မအိပ်နိုင်ခဲ့ပါ။ မနေ့ကညက ခေတ်ပုံ ဘာဖြစ်သွားရတာပါ လိမ့်။ ကိုယ့်စိတ်ကိုတောင် ကိုယ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ သူ့ကိုအဖြေ ပေးခဲ့ပြီးမှ အသိစိတ်ကလေးတစ်ချက်ထိန်းကာ အရှိန်မလွန်ခင် ဘရိတ်အုပ်ပြီး သူ့ကို ပြန်ရှော်ပစ်ခဲ့ရတာဖြစ်သည်။

ခေတ်ပုံသည် ဒီနေ့ ဘရိတ်ဖတ်(စ်)ကိုတော့ ဘာမှ အထူးတလည် ပြင်ဆင်နေဖို့ မလိုတော့ပါ။ သူ့ရဲ့စေတနာတွေ အချစ်တွေ၊ အကြင်နာတွေ ရောစပ်ထားတဲ့ 3 in 1 အုန်းစိမ်းဂျယ်လီ စားခြင်းဖြင့် ပြီးစေမှာဖြစ်ပါသည်။ ညက ဖေဖေနှင့်မေမေ မသိ အောင် အိမ်ထဲက ခိုးထွက်ရ၊ ခြံထဲဆင်းရနှင့် အဲဒီလို ရင်မောပြီး တော့မှ ရလာလေတဲ့ အချစ်တစ်ခုနဲ့ အုန်းစိမ်းဂျယ်လီကတော့ ခေတ်ပုံဘဝရဲ့ အမှတ်တရတွေအဖြစ် သိမ်းထားပါဦးမှ။

ခေတ်ပုံသည် အတွေးသစ်တို့နှင့်အတူ အိပ်ရာထက် က လူးလဲထသောအခါမှာတော့ တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပင် သူ့ဆီ က ဖုန်းဝင်လာလေသည်။ ပထမတော့ မပြောဘဲ ဒီတိုင်းထား လိုက်မယ် တွေးပြီးမှ မကောင်းပါဘူးလေဆိုတဲ့ စိတ်လေးက ဝင် လာကာ သူနှင့် ဖုန်းပြောလိုက်ပါသည်။

“ပြော ... ဘာတုံး”

“မောနင်း ... ခေတ်ပုံ။ အခုမှ ခိုးတာမှလား”

ဟယ် ... ကြည့်စမ်း။ သူ သိပ်ချစ်ဖို့ကောင်းတာပဲ။

ခေတ်ပုံ ခိုးခိုးချင်းမှာပင် နံနက်ခင်းရဲ့နှုတ်ဆက်စကား ချိုချိုလေး

နှင့် အဦးဆုံး နှုတ်ဆက်လေသည်။ ပြီးတော့ ခေတ်ပုံ အိပ်ရာက နိုးတဲ့အချိန်နဲ့ ကွက်တိဖြစ်အောင် ဆက်နိုင်တာ အံ့သြပါရဲ့။

“မောင်နင်း ... နင်က ငါ အခုမှနိုးတာမှန်း ဘယ်လိုသိ သလဲ။ ရမ်းရွှီးတာလား။”

“နိုးပါ ... ငါက ဘယ်တုန်းကများ ရွှီးခဲ့ဖူးလို့လဲ ခေတ်ရဲ့။ ငါက နင် အခုမှ နိုးလိမ့်မယ်လို့ ထင်ကိုထင်နေတာ၊ ချစ်သူတွေက စိတ်ချင်းဆက်နေတဲ့သဘော ရှိတယ်လေ”

ခေတ်ပုံသည် သူ့ရဲ့အဲဒီအပြောကြောင့် လှစ်ခနဲ ပြုံးမိသွားလေသည်။ ချစ်သူတဲ့။ အဲဒီစကားလုံးဟာ ခေတ်ပုံအတွက် တော့ နားထဲမှာ အရမ်းဆန်းသစ်လှပါသည်။ ရည်းစား၊ boy friend၊ အိစီကလီ စတဲ့ စကားလုံးတွေကိုသာ နားရည်ဝနေပြီဖြစ် သော ခေတ်ပုံအတွက် “ချစ်သူ”ဆိုသော အသုံးအနှုန်းဟာ ဂုဏ် ရှိန်ကြီးမားပါသည်။

“အံ့မယ် ... လာလှချည်သေးရဲ့။ နင့်ကို ငါ တရားဝင် တိတိပပ ဘာအဖြေမှ ပေးသေးတာမဟုတ်ဘူး၊ ဘာမှ ပိုင်စိုးပိုင်နင်း ပြောစရာအကြောင်းမရှိဘူး”

“ဟား ... ဟာ ... အဲလိုတော့ မရက်စက်ပါနဲ့ ခေတ်ပုံ လေးရယ်။ ငါ့မှာ မနေ့ကကြားရတဲ့ စကားလေးအတွက် ရူးပြီး heat တွေ တက်နေတာ၊ ငါ့ကိုသနားပါဦးဟာ၊ ချစ် ပါနော် ငါ့ကို”

ခေတ်ပုံသည် အခုမှ နိုးထလာသော အိပ်ရာပေါ်တွင် ကျောပြန်ဆန့်ရင်း သူနှင့် စကားဆက်ပြောဖြစ်၏။ စကားလုံး တွေကတော့ ထုံးစံအတိုင်း မိုးပျံ့ပူဖောင်းတွေပဲ ဖြစ်ပါသည်။

“သွားစမ်းပါဟာ၊ ရုပ်ကြမ်းကြီးနဲ့ ခွဲပြဲမနေပါနဲ့။ ငါက အဲဒီလိုမျိုးကြီးတွေကို မသနားဘူး၊ ကန်တော့ဆွမ်းပါပဲ”

“လုပ်ရက်ပါပေ ဒေါ်ခေတ်ပုံရယ်။ ကဲပါ ... ဒီနေ့ ဘယ် သွားစရာရှိလဲ”

“ဘာလုပ်ဖို့တုံး”

“သိချင်လို့ပေါ့၊ ပြောပြပါကွာ please ”

ခေတ်ပုံဟာ သူ့ကို တကယ်ပဲ သာယာမိသွားသလား ဆိုတာ ကိုယ့်ဘာသာတောင် သေချာမသိတော့ပါ။ တော်တော် များများနှင့် အိစီကလီ ဖုန်းပြောဖူးပေမယ့် ဒီတစ်ကြိမ်လောက်

တော့ ကြည့်မို့ ဖွယ်မကောင်းဘူး။ ခေတ်ပုံသည် ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို ချစ်မိနေပြီလားလို့ သံသယစဝင်ခဲ့ဖူးတာဟာ ဒါပထမဆုံးပဲမို့ လွန်စွာအံ့သြရပါသည်။

“ဟိတ် ... မေးနေတယ်ကွာ။ ဖြေဦးလေ ... တကယ်ပဲ စိတ်တိုလာပြီ”

အမယ်လေး ... လေး ... လေး။ သူ ဘာလေသံကြီးနဲ့ ပြောလိုက်တာပါလိမ့်။ အသံမှာ ချွေအံ့ပြီး ပျော့ကားနူးတော့မည့် လုပ်သံမျိုးကြီးဖြစ်သည်။ ခေတ်ပုံသည် ခုန်ချင်နေသည့်ရင်ကိုတောင် ခဏဘာရိတ်အုပ်ထားလိုက်ပြီး အမြန်ထိန်းချုပ်လိုက်ရတော့သည်။

သူက နဲ့နေသလိုကြီးလား။

“ဘာတုံး ... ဩမံရဲ့”

“ဪ ... ဒီနေ့ ဘယ်သွားစရာရှိလဲ မေးနေတဲ့ဟာကို”

“အင်း ... ဟန်ပန့်ဆိုင် သွားဖို့ရှိတယ်၊ ခေါင်းလျှော်မယ်၊ မျက်နှာပေါင်းတင်မယ်၊ အဲဒါသွားလုပ်မလို့။ နင်ကော လိုက်ခဲ့ပါလား”

ခေတ်ပုံရဲ့ဖိတ်ခေါ်မှုကြောင့် သူက အားတက်သွားသည့်ဟန်ဖြင့် ...

“ဟာ ... လိုက်မှာပေါ့ ... လိုက်မယ်။ ခေတ်ပုံ ... နင်နဲ့ ငါကလေး စိတ်ချင်းအရမ်းတူတာပဲ သိလား။ ငါလည်း ဒီနေ့ ခေါင်းသွားလျှော်ရင် ကောင်းမလား စဉ်းစားနေတာဟာ ... ဟဲ ဟဲ။ ဒီလောက် စိတ်တူကိုယ်တူ ဖြစ်နေတာ ချစ်သူဖြစ်ဖို့ပဲ ကျန်တော့တယ်”

“အဲမယ် ... သေလိုက်ပါလား။ နင်နော် ... မလိုက်ရဘူး ဖြစ်သွားဦးမယ်”

“အဲ ... အဲ ... ဒီလိုတော့ မလုပ်ရဘူးလေ၊ လိုက်ခွင့်ပြုလိုက်ပါ။ ကုသိုလ်ရပါတယ်ကွာ”

ခေတ်ပုံက မျက်စောင်းရွယ်မိမလို ဖြစ်သွားပြီးမှ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ပြန်ထိန်းကာ သူ့ရဲ့စိတ်ကို စမ်းသပ်သည့်မေးခွန်း လှမ်းထုတ်ရလေသည်။

“အေးပါ ... ထားစမ်းတော့။ မေးရဦးမယ်၊ ဩမံ ... နင်က beauty saloon တွေ အမြဲသွားဖြစ်လား”

“အာ ... သွားတာပေါ့။ အနည်းဆုံး တစ်လကိုနှစ်ခါ လောက်တော့ သွားတယ်။ ပေါင်းတင်တာတို့၊ hairstyle ပြောင်းတာတို့ စသဖြင့်ပေါ့ အမျိုးမျိုးအစုံအတွက် သွားတာ”

“ဟုတ်လား ... ဒါနဲ့ ကြိုလို့မေးကြည့်တာပါ။ နင့်နားက နားဆွဲတစ်ဖက်ကကော ဘာဒီဇိုင်းလဲ၊ ဘာလဲ ကိုရီးယားမင်းသား လီဂျွန်ကိုကို အားကျလို့လား”

“အာ ... နိုး။ ဘယ်ကသာ လီဂျွန်ကိုဆိုတဲ့ဘဲကြီး မလုပ်ခင်ကတည်းက ငါက ကနဦးစတိုင်လ်ထွင်ခဲ့တာပါကွာ။ အမေက ပြောတယ်၊ သားလေးက မိန်းမချောဆိုတော့ နုနုလေးနဲ့ ခပ်လန်းလန်းဒီဇိုင်းမျိုး ဆင်ရမယ်တဲ့၊ အဲဒါနဲ့ပဲ နားဆွဲတစ်ဖက်ကို fashion ဖြစ်အောင် ဆွဲထားတာ။ ဘာလို့လဲဟင် ... ခေတ်ပုံက မကြိုက်လို့လား”

အင်း ... ဟုတ်တာတော့ ဟုတ်နေပါပြီ။ အမေကလည်း သားလေးကို ကောင်းသထက်ကောင်းအောင် ပြင်ဆင်ပေးရက ဒီသားက ကြာလာတော့ အလှအပတွေကြားမှာမျောပြီး

တစ်နေ့ တစ်နေ့ မှန်ရှေ့က မောင်ကြီးမခွာနိုင် ဖြစ်နေပြီပေါ့။ ခေတ်ပုံသည် ဘာမှပြောချင်စိတ် မရှိတော့စွာ ခေါင်းကိုအသာယမ်းကာ ...

“မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘာရယ်မဟုတ် မေးကြည့်တာပါ။ ကဲပါ ... ဘာပြောဖို့ရှိသေးလဲ၊ ပြောစရာမရှိရင် ဖုန်းချလိုက်တော့မယ်”

“ဪ ... အင်း ... ခေတ်ပုံ ဟန်ပန်ဆီ ဘယ်အချိန်သွားမှာလဲ”

“အင်း ... တစ်နာရီလောက်မှပါ”

“အိုခေ ... အဲဒါဆို ခေတ်ပုံဆီ ဖုန်းအရင်လှမ်းဆက်မယ်။ ပြီးမှ လာခဲ့မယ်”

“ဟုတ်ပါပြီ ... ဒါပဲနော်”

ခေတ်ပုံသည် ဖုန်းပိတ်ပြီးနောက်မှာတော့ အတွေးတစ်ခုဝင်လာသည်က ဒီနေ့တစ်နေ့ကုန် ဘယ်မှမသွားဖို့ပဲဖြစ်သည်။ သူ့ကို အမျိုးစုံကို ပြဿနာရှာရမည်။ သူ ဘယ်လောက်ထိ ခေတ်ပုံအပေါ် စိတ်ရှည်နိုင်ဦးမလဲ စောင့်ကြည့်ရဦးမည်။ ဩမံကို

တွဲလိုရတဲ့ အခြေအချိုးမှာ ရှိပေမယ့် သူ့ကိုအတည်တွဲဖို့ စိတ်ကူး
ကတော့ ပေါ်မလာသေးသလိုလို ပေါ်လာသလိုလို ဖြစ်နေသည့်
အတွက် သူ့ကို ကြိုးရှည်ရှည်နှင့် ချုပ်ထားရတာဖြစ်ပါသည်။

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ စိတ်ဆက်စာများ ပေးပို့လိုပါလျှင်
မယ်မင်းဘုံ
အမှတ်-၃၉၊ (မြေညီ) ဓမ္မစိန္တာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊
သို့လိပ်မူ၍ ရေးသားပေးပို့နိုင်ပါသည်။

“ဘာ ... ဘာပြောလိုက်တယ် ရွှေလုံး”

ခေတ်ပုံသည် ရွှေလုံးရဲ့စကားကြောင့် ကိုယ့်နား
ကိုယ်တောင် မယုံကြည်ဟန်ရှိသွားသဖြင့် နောက်တစ်ခါ အမေး
ထပ်ပြုရပါသည်။ ရွှေလုံးရဲ့စကားဟာ ဖုံကြည်နိုင်လောက်ပေမယ့်
အပြစ်ကင်းတဲ့ မျက်နှာတစ်ခုကို သွားမြင်လေလျှင် အဲဒီစကားကို
ခေတ်ပုံက သိပ်လက်မခံချင်သေးပေ။

“နင် မယုံလည်းနေ ခေတ်ပုံ၊ ငါ အတည်ပြောတာ။
မေဟန်ပန်ချို့ မရိုးသားဘူးဆိုတာ ငါ အစကတည်းက
ရိပ်မိပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ နင်က သူ့ကို အရမ်းခင်နေတဲ့ပုံစံ
ဆိုတော့ ငါတို့က အရမ်းမပြောရဲတာ ...

ဒီကိစ္စက သေချာတယ် ခေတ်ပုံ၊ ဩမ်ကို မေဟန်
ပန်ချို့က တစ်ဖက်သတ် ကြိုက်နေတယ်ဆိုတာ ဩမ်

သူငယ်ချင်းတွေအားလုံး သိတယ်။ အေး ... သြမံက နင်
မှနင် ဖြစ်နေတော့ အဲဒီဟာမက အနနည်းနဲ့ နင့်ကိုကော
သြမံကိုပါ အချို့သပ်နေတာ၊ ဟန်ပန်ဆိုတဲ့မိန်းမက ငနပ်
ဟဲ့။ နင့်ကို မကောင်းကွက်တွေချည်းပဲ ရှာကြံပြောပြီး
သြမံကို ကတုံးကတိုက် လုပ်နေတာ၊ သူက နင့်ကို သြမံ
စိတ်ကုန်ပြီး သူနဲ့ယှဉ်ကြည့်မယ့်နေ့အတွက် နင့်ကိုအရောက်
ပို့ပေးနေတာ”

တောက် ... လုပ်ရက်လိုက်တာ ဟန်ပန်ရယ်။

ခေတ်ပုံသည် ဒေါသတွေထွက်ကာ တစ်ခုခုကိုပိတ်
ပတ်ကောပစ်ချင်စိတ်တွေ တဖွားဖွား ပေါက်လာတော့သည်။
ဘာလဲ ... ဘာတွေလဲ။ ခေတ်ပုံက ဒီနေ့တော့ ဟန်ပန်ဆိုတဲ့သွား
ပြီး မနေ့ညက သြမံရဲ့ချစ်တတ်ပုံလေးကို ပြောပြမလို့ တိုင်ပင်
မလို့ဟာကို။

အခုတော့ ...။ မေဟန်ပန် ... နင့်အကြိုကို ငါစော
စောစီးစီး သိလိုက်ရတာ ငါ လက်စားချေဖို့ အချိန်စောလာတာ
ပေါ့ဟာ။

ခေတ်ပုံသည် ငြိမ်သက်ကာ တစ်ခုခုကို ခပ်နက်နက်
စဉ်းစားနေတာကို သတိထားမိသွားသော ရွှေလုံးက ခေတ်ပုံကို
ခပ်ဖွဖွဖက်ကာ ...

“ခေတ်ပုံ ... ငါတို့က နင်သိအောင် ပြောပြတာနော် ...
နင့်ကို ပြန်ဖို့အတွက် ချွန်ပေးနေတာ မဟုတ်ဘူး။ နင်
အဲဒီတော့ ဘာမှဖြစ်မနေပါနဲ့ဟာ”

“ဟဲ့ ... ရွှေလုံး ဘာမဖြစ်ရမှာလဲ။ ဟန်ပန်ဆိုတဲ့ မိန်းမက
ငါ့ဆီကပ်တာ အကြံဆိုးကြီးနဲ့ကိစ္စကို၊ ငါမကျေနပ်ဘူးဟာ၊
သြမံဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း တကယ့်ချေးထုပ်။ တွေ့မယ် ...
ငါနဲ့တွေ့မယ်၊ အေး ... ဒါပေမဲ့ အရင်ဆုံး တွေ့ရမှာ ဟန်
ပန်ကို”

“ခေတ်ပုံ”

“တာ့မနေနဲ့ ရွှေလုံး၊ ငါ့အကြောင်းကို နင် သိပါတယ်။
ဘဲတစ်ယောက်ကို အထာကြီးနဲ့ ဝင်လုံးတာက တစ်ဖက်
သတ်အချစ်လို့ ခေါင်းစဉ်တပ်ပြီး နားလည်ပေးလို့ရတယ်
ဟာ၊ အေး ... ဒါပေမဲ့ အဲဒီဘဲကြိုက်နေတဲ့ ဆော်ကို ပ

ထုတ်ချင်လို့ နှစ်ကျပ်ကွက်နင်းတာကတော့ အဲဒီဆော်ကို
ထိခိုက်စေတယ်။ အဲဒီတော့ ဟန်ပန်ကို တစ်ချက်တည်းနဲ့
ထိအောင်ရှိက်ဖို့က တစ်နည်းပဲရှိတယ်။ သူ့ကို ရန်တွေ
ရန်ဖြစ်ပြီး ဖဲစရာမလိုပါဘူးဟာ ...

မေဟန်ပန်ချို့ နှလုံးသားက ငါ့လက်ဖျားပေါ်မှာပဲ
ရှိတယ်”

“ဟယ် ... အဲဒီတော့ နင် ... နင်က”

ရွှေလုံးက ခေတ်ပုံရဲ့စကားကို နားလည်ရိပ်မိစွာ
မေးလိုက်လျှင် ခေတ်ပုံက ပြုံးပြီးခေါင်းညိတ်လိုက်ကာ ...

“right ... ဩမက အခုချိန်မှာ ငါ့ကို တမ်းတမ်းစွဲ၊ ငါက
သာ သကြားလေးတစ်ဇွန်းလောက် ကျွေးလိုက်တာနဲ့ ရူး
သွပ်ကာ သွားတော့မယ့် ဒီဗိုင်းမှာရှိတယ်။ ငါ ဘာအကွက်
နဲ့ဝင်မလဲဆိုတာ နင် စောင့်ကြည့်လိုက်။ အခုပဲ ဖုန်းခေါ်
လိုက်မယ်”

ခေတ်ပုံသည် ခုတင်ပေါ်က ဖုန်းလေးကို လှမ်းယူ
ကာ ဩမဆီ လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ My ring tune ထည့်ထား

သော ဩမရဲ့ဖုန်းလေးက သီချင်းသံလေးကို နားဆင်ကာ သူ့
ဖုန်းအကိုင်ကိုစောင့်ရင်း ဘာပြောရမလဲဆိုတာ စကားစိထားလိုက်
သည်။

“ခေတ် ... ပြောပါ”

အရမ်းအရမ်း အိုဗာ sweet ဖြစ်နေသည့် အသံကို
ခေတ်ပုံက ကြားလိုက်ရလျှင် အလိုလိုဖြိုးမိသွားပါသည်။ နင့်ကို
ကစားရတော့မှာတော့ စိတ်မကောင်းဘူး ဩမ။

“ဩမ ... တို့တွေ တွေ့ရအောင်။ Signature ကို အခု
လာခဲ့ပါလား”

“ဟာ ... ခေတ်ပုံ၊ နင် တကယ်ပြောတာနော်”

“ဂယ်ပေါ့ ... လာခဲ့လေ။ အရင်ရောက်တဲ့သူ ဖုန်းဆက်
ကြေးနော်”

ခေတ်ပုံသည် သူနှင့် ဖုန်းပြောပြီးနောက်မှာတော့
ခေတ်ပုံသည် အပြင်သွားဖို့ ပြင်ဆင်လိုက်ပါသည်။ အစကတော့
ရိုးရိုးပဲ ပြင်ထားဆင်ထားတာ ဖြစ်ပေမယ့် အခုတော့ ခေတ်ပုံ
စိတ်ကူးပြောင်းသွားပါသည်။

ညို့ဇာတ်ရှိသော ခေတ်ပုံအတွက် အထူးတလည် ပြင်ဆင်လိုက်လျှင် ခေတ်ပုံကိုကြိုက်နေသောသူဟာ လုံးဝကြွေကျ သွားနိုင်လောက်ပါသည်။ အစွမ်းအစရှိပါသည်။ ခေတ်ပုံသည် police bodygirl vest မီးခိုးရောင် စွပ်ကျယ်ကို ဝတ်လိုက်ပြီး Nobody ဂျင်းပြာဖြင့် အလှဆုံး ဆွဲဆောင်မှုရှိအောင် ပြင်ဆင် လိုက်ပါသည်။ ဆံပင်တွေကို ဒီတိုင်းဖြန့်ချထား၍ ခပ်ဆန်းဆန်း Accessories တွေ ဝတ်ဆင်ပြီးနောက် PRADA မျက်မှန် ဆီးရင် ရောင်ကို တပ်လိုက်ပြီး ရွှေလုံးဘက်ကို လှည့်လိုက်ကာ ...

“ဘယ်လိုလဲ ရွှေလုံး၊ ငါ့ပုံစံက သူ ရူးသွပ်နိုင်လောက်ရဲ့ လား။”

“ဟုတ်ပါ့ ... ခေတ်ပုံရယ်။ sexy ကျကျနဲ့ အင်း Robot ကားထဲက မင်းသမီးနဲ့တူတယ်”

ခေတ်ပုံသည် ဟက်ခနဲ တစ်ချက်ရယ်လိုက်ကာ ရွှေလုံးကို ပြောင်ပြလိုက်သည်။

“နင် ဒီနေ့ သူ့ကို ဘာလို့ချိန်းလိုက်တာလဲ”

“ငါလား... ငါ ဒီနေ့ သူ့ကို အဖြေပေးတော့မှာ၊ ပြီးတော့ ဟိုဆော်ရဲ့ဆိုင်ကို စုံတွဲသွားမယ်”

“ဟယ် ... တကယ်ကြီး။ နင် သူ့ကို အဖြေပေးတော့မှာ လား၊ နင် တကယ်ချစ်လို့လား။”

“နီး ... ငါ့အရင်ရည်းစားတွေကိုကော ငါချစ်ဖူးခဲ့လို့လား။ ဒီလိုပဲ တွဲတွဲသဘောလေ၊ ဩမံကိုတော့ ငါက အပျင်းပြေ တွဲတာထက် ဟိုဆော်ကို မခံချင်လို့ တွဲမယ့်သဘောပဲ။ သူကတော့ ငါ့ကို သိပ်ချစ်တယ်။ ဒါကလည်း အချစ်ကို မမြင်ဖူးတော့ မူးမြစ်ထင်ပြီး အချစ်ဦးကို ရူးနေတဲ့သဘော ပါ၊ အဲဒီတော့ ငါ သူ့ကိုတွဲလိုက်တာပေါ့၊ ကဲ ... ငါ go တော့မယ်ဟာ၊ နင့်ရဲ့စေတနာအတွက် Thank you”

ခေတ်ပုံက ရွှေလုံးနှင့်အတူ အပြင်သို့ထွက်လာရင်း ကိုယ့်ကားပေါ် ကိုယ်တက်ကာ သူနှင့်ချိန်းထားရာသို့ သွားလေ တော့သည်။ ခေတ်ပုံက အိမ်ကထွက်လာရုံပဲရှိသေး သူကရောက် နေပြီဖြစ်ကြောင်း message ပို့လေသည်။

အိုခေ ... ငါအရောက်လာမှာမေ့၊ သြမံရဲ့။ ခေတ်ပုံသည် ခပ်မြန်မြန်နှုန်းဖြင့် ကားမောင်းချလာခဲ့တော့သည်။ သူနှင့် ချိန်းဆိုထားရာ နေရာသို့ ရောက်သွားလျှင် သူက ဖရဲသီးဖျော်ရည် တစ်ခွက်မှာကာ ခေတ်ပုံကို စိတ်ရှည်လက်ရှည်ဖြင့် စောင့်နေပါသည်။ ခေတ်ပုံက သူ့ကို တစ်ချက်ပြီးကာ ထိုင်ခုံမှာ ဝင်ထိုင်လိုက်လျှင် သူက အံ့အားသင့်မျက်ဝန်းတွေဖြင့် ခေတ်ပုံကိုငေးကြည့်ကာ ...

“ခေတ် ... ခေတ်ပုံ”

“ဆောရီး ... သြမံ၊ ဒီနေ့ ငါနည်းနည်းနောက်ကျသွားတယ်”

ခေတ်ပုံသည် သူနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ထိုင်ကာ အပြီးတစ်ခုစွက်ပြောလျှင် သူက ခေတ်ပုံကို တစ်ခါမှမမြင်ဘူးသော မိန်းကလေးကို ကြည့်နေရသလို မျက်လုံးအပြူးသားဖြင့် ငေးကြည့်နေလျှင် ခေတ်ပုံက တမင်တကာကို အကဲပိုစွာ ပြောလိုက်ပါသည်။

“ဟေ့ ... ဘာတွေ ငေးကြည့်နေတာတုံး”

“ခေတ် ... ခေတ်ပုံ ဒီနေ့ ထူးခြားနေတယ်နော်”

“ဟုတ်လား ... ပြောပါဦး”

သူက ခေတ်ပုံရဲ့မေးဆတ်အမေးကို ပြန်ဖြေဖို့သင့်မသင့် ချင့်ချိန်ဟန်ဖြင့် နှုတ်ခမ်းကိုက်ရင်းက မပွင့်တပွင့် ပြန်ဖြေပါသည်။

“ခေတ်ပုံ ... ဒီနေ့ နင် အရမ်းကို attraction အပြည့်နဲ့ လှနေပါတယ်၊ ဒီကလူတွေရဲ့မျက်လုံးက နင့်ဆီမှာရောက်နေတယ်ဆိုတာ ငါ သတိထားမိတယ် ...

ဒါပေမဲ့ ...”

“ဘာဖြစ်တုံး ... ဒါပေမဲ့၊ ဆက်ပြောလေ”

“ဟို ... စိတ်မဆိုးနဲ့နော် ခေတ်ပုံ။ နင့်ရဲ့ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံက နည်းနည်းများ ဟော့နေလားလို့။ အဲဒီ ဒီဇိုင်းတွေကို မဝတ်ပါနဲ့လားဟင်”

ဟင် ... ကြည့်စမ်း။ ခေတ်ပုံဟာ သူ အဲဒီလိုပြောလိမ့်မည်လို့တောင် ထင်မထားပေ။ သူ့စကားဟာ တွေးရင်တွေးသလို စိတ်ဆိုးစေလောက်မည့် စကားမှန်း သူ သိသိချည်းနဲ့ ပြောတယ်ဆိုတာဟာ ဘာအတွက်လဲ။ သူ့ရဲ့ဗလာဖြစ်နေသော

အဖြူရောင်စာရွက်ကဲ့သို့ မျက်နှာကို ခေတ်ပုံက အလွတ်ကျေညက်စွာ ဖတ်တတ်သူဖြစ်နေတော့ နားလည်ပါသည်။

သူ ခေတ်ပုံကို သိပ်ချစ်ရှာပါသည်။ သူချစ်နေတဲ့ ခေတ်ပုံရဲ့ ဝတ်စားဆင်ယင်ပုံက တစ်မျိုးဖြစ်နေတာကို သူများ အထင်သေးမှာစိုးစိတ်နှင့် အမုန်းခံ ဝင်ပြောနေတယ် ဆိုကတည်းက သူ့အချစ်ရဲ့ နောက်ဆက်တွဲစေတနာကိုပါ ခန့်မှန်းလို့ရပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ခေတ်ပုံက အထွန့်တက်ကာ သူ့စိတ်ကို စမ်းကြည့်လိုက်ပါသည်။

“ဒီခေတ်မှာ vest ကို ဒီတိုင်းဝတ်တဲ့ မိန်းကလေးတွေကို နင် မမြင်ဖူးဘူးလား။ ငါဝတ်တာကလည်း ငါလှတယ်ဆိုတာ ယုံကြည်လို့ ...

ဖြေလေ ဩမံ၊ အခု ငါမလှဘူးလား။”

ခေတ်ပုံရဲ့အမေးကို သူက ဖြေရခက်နေဟန်ဖြင့် ဟို ... ဆိုပြီး သံရှည်ဆွဲကာ နံဝေတိမ်တောင် လုပ်နေလျှင် ခေတ်ပုံက သူ့ကို မျက်ခုံးတစ်ချက် ပင့်ပြလိုက်သည်။ အဲဒီကျမှ သူက ဖြေပါသည်။

“အရမ်းလှပါတယ် ခေတ်ပုံ၊ ဒါပေမဲ့ ငါက နင့်ကို cute ဖြစ်တဲ့ အလှမျိုးကိုပဲ မက်မောစေချင်တယ်။ နင်က cute ဖြစ်သလို attraction လည်း ရှိတယ်၊ အဲဒီ attraction ကို ထပ်ဖြည့်လိုက်ရင် sexy ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်၊ ငါ နင့်ကိုချစ် စရာကောင်းတဲ့ အလှမျိုးနဲ့ပဲ လှစေချင်တာပါ”

သူ့စကားကြောင့် ခေတ်ပုံ ရင်ထဲ နွေးခနဲဖြစ်သွား ရပါသည်။ ခေတ်ပုံကို ချစ်တယ်ဆိုတာ အကြွင်းမရှိ ယုံလေသော အခါ သူဟာ ခေတ်ပုံရဲ့ မခံချင်စိတ်ကြောင့် မတော်တဆ အသုံး ချခံဖြစ်ရှာရတော့မည်။ အခု သူ့ကို ခေတ်ပုံ တွဲတယ်ဆိုတာဟာ လည်း သူ့အတွက် အချစ်ဆိုပြီး မယ်မယ်ရရ နေရာမပေးထား သေးပါ။ ဒါပေမဲ့ ဟိုဆော်ကို ဖွဲနိုင်ဖို့ ခေတ်ပုံဟာ သူနှင့်ရည်စား ဖြစ်ဖို့ လိုအပ်လာပါသည်။

“နင် ငါ့ကို အဲဒီလို ဘာလို့ပြောတာလဲ။ အမှန်တိုင်းဖြေ နော်”

ခေတ်ပုံက အဖြေပေးလို့ရအောင် စကားကြောင်းပေး လျှင် သူက အူလည်လည်ဖြင့် ခေတ်ပုံရဲ့စကားမြစ်ထဲမှာ မျော လာ၏။

“ချစ်လို့ပေါ့ဟာ ... ငါ နင့်ကိုချစ်လို့ပေါ့”

“အိုခေ ... ဒါဆို နင့်နဲ့ ငါ အခုကစပြီး ရည်းစားဖြစ်ပြီ”

ခေတ်ပုံရဲ့စကားကို ကြားရသောအခါ သူကမယုံ နိုင်စွာပင် ခေတ်ပုံကို ပြူးကြည့်လျက် အထစ်ထစ် အငေါ့ငေါ့ဖြင့် ပြန်မေးလေသည်။

“ဘယ် ... ဘယ်လို ခေတ်။ ခုနက ဘာပြောလိုက်တယ်”

“ရော် ... ငါက နင့်ကို အဖြေပေးတာပဲဟေ့။ နားလည်ပြီ လား”

“ဟာ ... ဟား ... တကယ် လုံးဝရှောင်လိမ့်ကွာ။ ကိုယ့် ကိုယ်ကိုယ်တောင် မယုံနိုင်ဘူး”

သူက အပျော်တွေ စုပြုံနေသော မျက်နှာထားဖြင့် အစွမ်းကုန် ဂုဏ်ယူကာ ခေတ်ပုံကို ချစ်ရည်လဲမျက်ဝန်းတို့ဖြင့် စိုက်ကြည့်ကာ ...

“ဘာလို့ အဖြေပေးတာလဲဟင်”

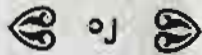
“ချစ်လာပြီဆိုရင် ချစ်တဲ့သူအပေါ်ကို အလိုလိုစေတနာရှိ လာရောတဲ့။ ငါလည်း နင့်ကို အဖြေပေးချင်တဲ့စေတနာ ရှိလာလို့ပေါ့”

ခေတ်ပုံရဲ့အဲဒီစကားက သူ့အတွက်တော့ သေလို့ ရလောက်တဲ့ အပြင်းစားစကားလုံးပဲဖြစ်သည်။ သြမံဟာ ခေတ်ပုံ ကို သူ့ရဲ့အချစ်ဦးအဖြစ် တစ်လောကလုံးကို ကြေညာချင်သလို ခေတ်ပုံကလည်း သြမံကို ခေတ်ပုံရဲ့ရည်းစားအဖြစ် ဟန်ပန်သိ အောင် ပြောပြချင်လို့ကို ရည်းစားဖြစ်တာနှင့် ဟန်ပန်ဆိုင်ကို သွားကြေညာခဲ့တာဖြစ်သည်။

ဖြစ်ပျက်သွားတဲ့ ဟန်ပန်မျက်နှာမှာ ဆိုဖွယ်ရာပင် မရှိပါ။ အဲဒီအတွက် ခေတ်ပုံဟာ ဒို့ရည်းစားရဲ့လက်မောင်းကို ချိတ်ထားရတာဟာ တန်တယ်လို့ ပြောရပါမည်။

ခေတ်ပုံနှင့် သူ့ရဲ့ရည်းစားဘဝဟာ သိပ်ပြီးထူးထူး
ထွေထွေ မရှိခဲ့ပါ။ သူက ခေတ်ပုံနှင့် ဘယ်နေရာမဆို သွားချင်
ပေမယ့် ခေတ်ပုံကတော့ သူ့ကို လူတွေမြင်မှာစိုးလို့ မိဘတွေသိ
ကုန်မှာစိုးလို့ဆိုတဲ့ reason ဖြင့်ပဲ ရှောင်တတ်ပါသည်။ တွဲခဲ့သမျှ
ဘဲတွေထဲမှာ ဒီဘဲကတော့ ခေတ်ပုံကို အချစ်နိုင်ဆုံးလို့ ထင်ပါ
သည်။ သူဟာ ပြောလို့ပြောတာမဟုတ်။ ခေတ်ပုံရဲ့ဒဏ်ကိုတော့
အတော်ခံရှာတာဖြစ်သည်။

ခေတ်ပုံက သူနှင့်ပြတ်အောင် နည်းတွေထွင်ကာ
သူ စိတ်ကုန်စေဖို့ သူ့ကို ဒုက္ခများများပေးပေမယ့် သူကတော့
တစ်ချက်ကလေးမှ ညည်းညူဟန်မပြဘဲ ခေတ်ပုံကို ချစ်မြဲချစ်ရှာ

ပါသည်။ ဒါပေမဲ့ ခေတ်ပုံကတော့ ဇွဲမလျှော့ဘဲ သူနှင့်ပြတ်ဖို့
အတွက် အားတိုင်းအကြံထုတ်နေတတ်ပါသည်။ သို့ပေမဲ့ ခေတ်ပုံ
ဘာလုပ်လုပ် သူက သည်းခံတာကတော့ ဆိုးပါသည်။

ဆိုပါတော့။

သူ့ရဲ့ဖုန်းဆိုင်လေးမှာ ဝယ်သူကျနေတတ်တဲ့ အချိန်
မျိုးကို ခေတ်ပုံကရွေး၍ တမင်တကာကို ဖုန်းခေါ်ကာ သူ့ကို
အရစ်တက်တတ်ပါသည်။

“ဩမံရေ ... နင်နဲ့တွေ့ချင်တယ်။ ပြီးတော့ သဘာဝမှာ
ကွေ့တီယို သွားစားမယ်လေဟယ်၊ ခုလာခဲ့နော်”

ခေတ်ပုံက သူ့ကို အဲဒီလိုညည်းလျှင် သူက အင်း ...
အဲ လုပ်နေသည်နှင့် ခေတ်ပုံရဲ့ရစ်ဇယားက စတော့တာပဲဖြစ်
သည်။

“ဟေ့ ရတယ်နော်။ မလိုက်နိုင်လည်းနေ၊ ဟွန့် ...
ပြောတော့ဖြင့် လေကြီးမိုးကြီး ချစ်တာလည်း သူ့အပြင်
မရှိဘူး။ ပြီးတော့ ရည်းစားကို ကွေ့တီယို လိုက်ကျွေးဖို့
တောင် မသဒ္ဓါဘူး၊ သဘောပေါက်ပါပြီ ...

ကျွန်မကိုက ကံဆိုးတာပါ ဦးဩမရယ်”

အဲဒီလို ဆိုလိုက်တာနှင့် သူက ထိတ်ထိတ်ပျာပျာ ပင် ခေတ်ပုံကို ချောရလေတော့သည်။

“ဟာ ... ဟာ ... ခေတ် စိတ်မကောက်ပါနဲ့ကွာ။ ငါက အင်း ... အဲ လုပ်နေမိတာ ဆိုင်မှာက လူကျနေလို့ပါ။ ပြီးတော့ ဆိုင်က ကောင်လေးနှစ်ယောက်ကလည်း မရှိတော့ တစ်ယောက်တည်းဖြစ်နေလို့။ အဲဒါကြောင့် စဉ်းစားမိသွားတာပါ”

“ရတယ် ... အရေးမကြီးဘူး။ ချစ်သူထက် စီးပွားရေးက ပိုအရေးကြီးတယ်။ money makes everything ငွေများများ ရှိမှ ရှင်စီးပွားရေးတွေ ဆက်ချနိုင်မှာပေါ့။ အိုခေ ... လုပ် ... လုပ် ...

ဒါပဲနော်”

ခေတ်ပုံက အဲဒီလောက်ပြောပြီး ဖုန်းပါပိတ်ပစ်လိုက်လျှင် သူ ဘယ်လောက်တောင် ကလိကလိဖြစ်ပြီး ကျန်နေမလဲ မပြောတတ်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက် အကြာမှာတော့

သူဟာ ခေတ်ပုံရှိရာ KMD သင်တန်းကို ရောက်ချလာပါသည်။ သင်တန်းကလည်း ဆင်းပြီဖြစ်တာနှင့် ကြိုတာကြောင့် သူက ကွက်တိပဲဆိုတဲ့ နီတိပြီးဖြင့်ပြီးကာ ...

“ဟဲ ... ဟဲ ... ခေတ်၊ ကိုယ် အလုပ်တွေပစ်ပြီး အချစ်ဆီ အရောက်လာတယ်နော်”

“ဆိုင်ကို ဘယ်လိုထားခဲ့လဲ”

“ကိုယ့်ညီတစ်ဝမ်းကွဲနဲ့ ထားခဲ့လိုက်တယ်။ အဲဒါက အရေးမကြီးပါဘူး။ ခေတ်ပုံ သဘာဝမှာ သွားစားမယ်ဆို သွားမယ်လေ”

ခေတ်ပုံက သူ့ကို lesson ပေးချင်တာကြောင့် ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ကာ ရွှေလုံးလက်ထဲကို ကားသော့ထည့်ပေးလိုက်ပြီး ...

“ရွှေလုံး ... ရော ငါ့ကားယူသွား။ တော်ဝင်စင်တာမှာ ပြန်ဆုံမယ်၊ နင်တို့ အဲဒီကို အရင်လိမ့်လိုက်”

ရွှေလုံးတို့ကို စည်းဝါးကိုက်ပြီးနောက် ခေတ်ပုံသည် သူ့ကားပေါ်မှာ ဝင်ထိုင်ကာ ...

“သွားမယ် ... ကျောက်မြောင်းဘက်က သဘာဝဆိုင်ကို မောင်း”

ခေတ်ပုံရဲ့စကားကို အထွန့်ထပ်မံတက်သောသူဟာ အပြုံးတစ်ခုဖြင့် ခေါင်းဆတ်ပြကာ ကျောက်မြောင်းကို မောင်းလေ တော့သည်။ သူကတော့ ချိုမြိန်ဒုက္ခတွေလို့ မှတ်ယူထားပုံရပါ သည်။ ခေတ်ပုံသာ သူ့နေရာမှာဆို အဲဒီနေရာမှာတင် ထချ်တော့ မှာဖြစ်သည်။

စဉ်းစားကြည့်လေ ... သူလာခဲ့တာ ပလာဇာကနေ လှည်းတန်း၊ ဟော ... အခုတစ်ခါ လှည်းတန်းကနေ ကျောက် မြောင်း up and down ဖြစ်နေတဲ့ကြားက ခေတ်ပုံ ဘာလုပ်ဦး မလဲဆိုတာ စောင့်ကြည့်လိုက်ဦး။

ကျောက်မြောင်းထဲက သဘာဝဆိုင်ရှေ့ ရောက်သော အခါ ခေတ်ပုံက ခပ်တည်တည်ပင် သူ့ကို ပြောလိုက်တော့သည်။

“ဪ ... ဩမံ။ တို့ ဗိုက်မဆာတော့ဘူး၊ တော်ပါပြီ မစားတော့ပါဘူး၊ ရွှေလုံးတို့ဆီပဲ သွားတော့မယ်။ တော်ဝင် စင်တာမောင်း”

“ဟင် ... မစားတော့ဘူးလား”

“အေးလေ ... ဒီနားရောက်မှ ဗိုက်ကမဆာတော့တဲ့ကိစ္စ ကို။ သွားပါ ... တော်ဝင်စင်တာပဲ သွားတော့”

သူက မောလျသွားသော မျက်နှာဖြင့် ခေတ်ပုံကို ခေါင်းညိတ်ပြကာ တော်ဝင်စင်တာကိုပဲ လိုက်ပို့ပေးလေတော့သည်။ ခေတ်ပုံကိုတော့ အမြဲအပြစ်မယူ ချစ်သူဆိုတဲ့စိတ်နှင့် ever smile နေသော ကိုယ်တော့်ကို ခေတ်ပုံက ဒီလောက်လုပ်တာတောင် ဒေါမကန်သေးဘူးလားဟဲ့ဆိုပြီး စိတ်ပေါက်ပေါက်နှင့် သူ့ကို ထပ်မောင်းပါတော့သည်။

တော်ဝင်စင်တာရှေ့ ကားထိုးရပ်လိုက်တာနှင့် ခေတ်ပုံ က အိတ်လွယ်ကာ အောက်ဆင်းလိုက်ပြီး ကိုယ်ကို နည်းနည်း ကိုင်းကာ သူ့ကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“ဩမံ ... ပါကင်မထိုးနဲ့တော့။ နင် ဆိုင်ပဲပြန်တော့လေ၊ ရပြီ ... ငါ ရွှေလုံးတို့ ဖိုးယုတို့နဲ့ ရှော့ပင်းပတ်လိုက်ဦး မယ် ... တာတာ”

“ဟာ ... အဲဒါဆို ကိုယ်က ...”

အဲ ... ဒါဆိုရင်တော့ အိုခေါ်ပြီဟေ့။ သူ ဒေါသစပြုလာပြီ။ ခေတ်ပုံကသာ အဆင်းကို ဘီးတပ်ပေးလိုက်ရင် ဟီး ... ဟီး ဒီနေ့တင်ပြတ်ပြီ။

ခေတ်ပုံက ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ဟုတ်နေကာ အတွေးကို အကောင်စည်ဖော်ဖို့အတွက် မျက်နှာကြောကိုရိုက်ပေါက်ဒီဇိုင်းဖမ်းကာ မာကြွပ်ကြွပ်လေသံဖြင့် ...

“အဲဒါဆို ဘာလုပ်ရမလဲဆိုတော့ နင် ကိုယ့်ဆိုင်ကိုဒိုးတော့လို့ ပြောတာ။ ဒီမှာ ငါ့ဘော်ဘော်တွေနဲ့လည်း ဆုံနေပြီ။ အဲဒါကို နင်က ဘယ်နေရာ ကန့်လန့် ကန့်လန့် ပါချင်သေးလို့လဲ။ မိန်းမတွေကြားထဲ ရှုပ်ကိုရှုပ်တယ်၊ ပြန်တော့သွား”

ခေတ်ပုံရဲ့စကားဟာ တခြားသူဆိုရင်တော့ ဖိုက်ဖို့ ဖြစ်သွားလောက်သည်အထိ မီးကကြီးသွားနိုင်သော်လည်း ဒီမှာ များတော့ ခေတ်ပုံ ထင်ထားတာနှင့် တခြားစီ ကွာခြားလျက် သူက ဟူးခနဲ လေပူတစ်ချက် မှုတ်ထုတ်ကာ ခေတ်ပုံကို ခြေ

တယ်ကွာဆိုသော သဘောသက်ရောက်သည့် အကြည့်တို့ဖြင့်ကြည့်လျက် အပြုံးနုနုဖြင့် ပြောလေသည်။

“ဟူး ... ခေတ်ကတော့ ကိုယ့်ကိုမောင်းပြီဟေ့။ ရပါတယ်လေ၊ ကိုယ်ကပဲ လျှော့ပါတယ်၊ ကဲ ... အဲဒါဆို ကိုယ်သွားမယ်နော်။ ခေတ်ပုံ တစ်ခုခု လိုအပ်တယ်ဆို ဖုန်းဆက်လိုက်၊ ချက်ချင်းအရောက်လာခဲ့မယ် ... အိုခေါ်”

ဟား ... သေစမ်း။ အဲဒီလောက်တောင် ခန္တီတရား

နဲ့ ပြည့်စုံနေလည်း တောသာထွက်တော့ လင်းသြမံရေ။ ခေတ်ပုံသည် မဖြတ်နိုင်သေးတဲ့ ဘော်တကဲကြီးကို မချိပြီးပြီးကာ ခေါင်းတစ်ချက်သာ ညှိတ်ပြလိုက်ရတော့သည်။ သူကတော့ အဲဒီအပြုံးကိုတောင် ပီတိဖြာစွာ သိမ်းဆည်းလျက် မခွဲနိုင်မခွာရက်စွာဖြင့် ...

“အဲဒါဆို တာတာ ... ဆိုင်ရောက်ရင် ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်၊ ညကျမှ online မှာ ဆုံမယ်”

“အင်း ... c u ”

ခေတ်ပုံဟာ အောင်သီးအောင်သက်ဖြင့်ပင် နှုတ်ဆက်
ကာ ရှော့ပင်းပတ်ဖို့ တော်ဝင်စင်တာထဲ ဝင်လာခဲ့ရတော့သည်။

သူက အဲဒီလို သည်းခံနိုင်လွန်းသူ ဖြစ်ပါသည်။
အဲဒါကြောင့် ခေတ်ပုံဟာ သူနှင့်ပြတ်ဖို့ တော်တော်ကို ဉာဏ်နီ
ဉာဏ်နက် ထုတ်ရမှာ ဖြစ်ပါသည်။

သြမံသည် သူ့ဘေးနားမှာ ထိုင်နေသော ကောင်မ
လေးရဲ့ဘေးတစ်စောင်း မျက်နှာလေးကို တစ်မိမိမိမိငေးကြည့်ရင်း
ချစ်မဝနိုင် ဖြစ်ရပါသည်။ သူမကတော့ မျက်နှာကို မော်ချိုကာ
ပေစောင်းစောင်းဒီဇိုင်း ဖမ်းထားပေမယ့် သူကတော့ အဲဒါလေးကို
ပဲ ချစ်တာဖြစ်ပါသည်။ သူ ဘာလို့ ခေတ်ပုံကို အဲလောက်ထိ
ချစ်သွားတယ်ဆိုတာလည်း မသိပါ။

သူချစ်ရတဲ့ ခေတ်ပုံကို သူက နင့်နေအောင်ချစ်
သလောက် တစ်ခါတလေမှာလည်း ချစ်တာနဲ့နည်းတူ အရမ်း
လည်း အမြင်ကတ်ရပါသည်။ ဘယ်လိုဂျစ်တိုက်တဲ့ ကောင်မလေး
မှန်းကို မသိပါ။ စိတ်ကောက်တတ်တာကတော့ လွန်ပါပေရော
ပဲ။ တစ်ရက်ကို သုံးခါလောက်မှ စိတ်မကောက်ရရင် မနေနိုင်သော

သူမကို အသေချစ်နေရသည့် သူ့မှာလည်း ဝင့်တစ်မျိုးပဲဖြစ်ပါသည်။

ပြောရမယ်ဆို သူကလည်း ကင်းပဲ။ သူ့ရုပ်ရည်နဲ့ ဆို ဘယ်ကောင်မလေးမဆို ပစ်ကျစေအောင် ဖမ်းစားနိုင်ပေမယ့် ခေတ်ပုံအတွက်တော့ သူက စာမဖွဲ့လောက်ဘူးလား မပြောတတ်ပါ။ သူကတော့ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ချစ်မယ်ဆိုတဲ့ စိတ်ထားကာ ခေတ်ပုံကို ချစ်နေတာဖြစ်သည်။

သူ့ရဲ့အချစ်ဦး ခေတ်ပုံဟာ သူ့ကို နည်းနည်းစိမ်းကားသလိုပင်။ သူက ချစ်သူတွေ၊ သမီးရည်းစားတွေကြားထဲက အခေါ်အဝေါ်လေးတွေကို သူ့ဘော်ဒါတွေကြားမှာ ကြားထားသဖြင့် သူလည်း ခေတ်ပုံနှင့် ချစ်သူတွေဖြစ်ရင် ဘယ်လိုခေါ်မယ်ဆိုပြီး စိတ်ကူးယဉ် ရူးကြည့်မိသေးသည်။ အဲဒီအတွက် ခေတ်ပုံကို ဟိုးတစ်ခါက ညှိကြည့်ဖူးပါသည်။

“ခေတ်ရယ် ... ကိုယ့်ကို နင်တွေ ငါတွေနဲ့ ပြောနေတာ ရှိမန့်(စ်)မဖြစ်ပါဘူးကွာ။ ချစ်သူတွေကြားမှာ အခေါ်အဝေါ်လေးတွေတော့ ရှိသင့်တာပေါ့”

သူ့ရဲ့အဲဒီစကားကြောင့် ခေတ်ပုံက သူ့ကိုမျက်စောင်းတစ်ချက်ချီကာ ...

“အောင်မယ် ... လာသေးတယ်။ နင်နဲ့ငါက နင်နဲ့ငါပေါ့၊ ဘာတွေများ စတန့်ထွင်ချင်တာတုံး၊ မရှည်စမ်းပါနဲ့၊ ဩမံရယ်”

“အာ ... ခေတ်ကလည်းကွာ။ ကိုယ်က နင်၊ နင်ဆိုတာ ချည်းကို နားမထောင်ချင်ဘူး၊ ဟို ... ဟိုလေ ခေတ်က ကိုယ့်ကို ‘ကို’လို့ ခေါ်ကြည့်ပါလားဟင်”

သူက သူ့ရဲ့အာသီသကို ဖြောဖြောတော့ ခေတ်ပုံက သူ့ကို မျက်လုံးထောင့်ကပ်ကြည့်ကာ ဝါးလုံးကွဲရယ်လျက် ...

“အဟား ... ဟား ... ဘာ ... ကို ဟုတ်လား။ ဟား ... ဟား ... ဩမံရယ်။ ရူးတယ် ... ငါက နင့်ကို ဘာကိစ္စ ‘ကို’ခေါ်မှာတုံး ... မခေါ်ပါဘူး”

သူမရဲ့ အဲဒီပြက်ရယ်ပြု ငြင်းဆိုမှုကြောင့် သူဟာ ဆက်ပြောနေလျှင် ခေတ်ပုံ စိတ်ကောက်တော့မှာကို သိနေတဲ့ အတွက် စိတ်လျှော့လိုက်ကာ သက်ပြင်းချလိုက်ရင်း ...

“အခု မခေါ်ချင်သေးဘူး ဆိုတော့လည်း နောက် နင်ခေါ်
ချင်စိတ်ရှိတဲ့အချိန် ခေါ်ပေါ့ဟာ ... နော်”

အဲဒီစကားအတွက် သူမက ရယ်နေပါသည်။ ခေတ်ပုံ
ဟာ သူ့အတွက်တော့ အဆန်းတကြယ် ဖြစ်ရသည့် ကောင်မလေး
ပဲဖြစ်သည်။

တစ်နေ့တော့ သူမက သူ့ကို show ပွဲသွားဖို့ ခေါ်
ပါသည်။ သိတဲ့အတိုင်းပဲ သူက show ပွဲဆို စိတ်ညစ်လွန်း၍
ငြင်းရပါသည်။

သူက show ပွဲကို မခံနိုင်သလောက် သူ့ချစ်သူ
ခေတ်ပုံကတော့ show ပွဲဆို မလွတ်တမ်း အားပေးသူဖြစ်ပါသည်။
ထူးဆန်းစွာပင် punk ဒီဇိုင်းတွေ၊ အိမ်ပုံတွေ၊ Gothic အထာတွေ
လုပ်တတ်တဲ့ သူမက Rapper (ရက်(ပ်)ပါ) show ပွဲဆို မလွတ်
တမ်း အားပေးသူ ဖြစ်ပါသည်။

စိုင်းစိုင်းရဲ့ birthday show ဆို နှစ်စဉ်နှစ်တိုင်း
မလွတ်စေရ၊ မြရိပ်ညိုရှိုး၊ အင်းလျားလိတ်ရှိုး စသဖြင့် ရက်ပ်ပါ
ရှိုးတော်တော်များများကို အားပေးခဲ့သော သူမဟာ punk ပုံစံ

ဒီစိုင်းတွေဖြင့် show ပွဲသွားတတ်တာမို့ သူက ချောင်းရိုက်ခံရမှာ
တောင် စိုးပါသည်။ ရက်(ပ်)ပါတွေကြားထဲ punk မက hero
လုပ်နေတာလားဆိုပြီး ကျွိုင်းတက်မှာစိုးလို့ သူက တားကြည့်လျှင်
သူ့ကိုတောင် ကောပါသည်။

“ဟ ... ဘာဆိုလဲ။ ပန်ခ်ဖက်ရှင် အိမ်စတိုင်လ်ကြိုက်
တာနဲ့ပဲ ငါက စိုင်းစိုင်း show မသွားရတော့ဘူးလား။
အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ လျှောက်တွေးမနေနဲ့၊ ဒီတစ်ခါ show
ပွဲကိုသာ နင်လိုက်ဖို့ စဉ်းစား”

“အာ ... show ပွဲတော့ မလုပ်ပါနဲ့ ခေတ်ရာ။ အိမ်ကကော
လိမ့်မယ်ကွ”

သူမက လိုချင်တာမရတော့ဘူးဆို သူ့ကိုချော့ကာ
တစ်မျိုး ခြောက်ကာတစ်မျိုး အကျပ်ကိုင်ပါသည်။ ဒီ show ပွဲ
လိုက်ဖို့ရာအတွက်တော့ သူမက သူ့ကိုဖျားလောက်စေသည့်
စကားလုံးတို့ဖြင့် လှုပ်မရအောင် တုပ်ထားပါသည်။ သူက မသွား
ဘူးဆို မသွားဘူး အသေငြင်းနေလျှင် ခေတ်ပုံက သူ့လက်မောင်း
ကို ဖမ်းချိတ်ဆွဲကာ ချော့ချော့ချိုချို လေသံပျော့လေးဖြင့် ...

“လိုက်ခဲ့ပါကွာ၊ ပြောတော့ ချစ်တယ်ဆို။ ကိုကလည်း
ခေတ်ကိုချစ်ရင် show ပွဲတော့ လိုက်ခဲ့ပါ ... နော် ... နော့
လို့ ကို”

သူမရဲ့ “ကို” ဆိုတဲ့ ခေါ်သံအောက်မှာပဲ သူဟာ
အတုံးအရုံးလဲပြိုကျကာ ဘာမှငြင်းဆန်နိုင်ခြင်း မရှိတော့ပါ။
ခေတ်ပုံဟာ လိုချင်တာမရဘူးဆိုရင် ချွဲချွဲပျစ်ပျစ်လေသံဖမ်း၍
သူ့ကို “ကို” ဟုခေါ်ပြီးတော့ လိုချင်တာရသွားပြီဆိုရင်တော့ ခုန
က “ကို” ကို ခေါ်ဖို့ဝေးစွ နင်နဲ့ငါချင်း အပ်ကြောင်းထပ်ကာ သူ
ကို အဖက်တောင်မလုပ်တော့ပါ။

ချစ်ဖို့လည်း ကောင်းတယ်၊ မုန်းဖို့လည်းကောင်း
တဲ့ အဲဒီကောင်မလေးကို သူက သူမကြိုက်တဲ့ ရက်(ပ်)သီချင်း
တွေနှင့် နှိုင်းပြရရင်တော့ စိုင်းစိုင်းရဲ့ “ဝိရောဓိ” သီချင်းက
ကွက်တိသွားကျပါလိမ့်မည်။

“ဟေး xxx ကောင်မလေးရေ xxx ရင်ထဲမှာ ပဲ့တင်အော်
နေခဲ့ xxx အရမ်းလည်းချစ်တယ် xxx ရမ်းလည်းမုန်း
တယ် xxx ငါ အပ်ပျော်ဖို့တောင် ခက်တယ် ဒွိဟတွေနဲ့ xxx

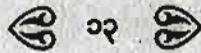

ရည်းစားလေးထားမိခဲ့ xxx ရင်ထဲမှာ ခုန်နေဆဲ xxx
နင်နဲ့ ငါ ကျိုင်းတွေတက် xxx စိတ်တွေက ရှုပ်တာပဲ xxx
တယ်လီဖုန်းကိုင်ပါဦး xxx ငါ့မှာ သိပ်ပြီးငုပ်ပါတယ် xxx
နင် ငါ့ကို တကယ်ချစ်ရင် ဒီလိုထပ်ပြီး လုပ်ပါနဲ့ xxx

မကြာခဏ ပြတ်ပါတယ် xxx မကြာခဏဖြတ်ပါ
တယ် xxx ဘာမဆို ငြင်းခုန်ရင်း မကြာခဏ သတ်ပါ
တယ် xxx ခပ်ညံ့ညံ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်လို့ xxx မင်း
က ငါ့ကိုထင်သလား xxx ငါ့ကိုယ်ငါ အချစ်ကိစ္စမှာ
တကယ်ညံ့မှန်း သိပါတယ် xxx ဒါပေမဲ့လည်း ငြိတွယ်
နင်တစ်ယောက်ပဲရှိတယ် xxx လိုချင်နေခဲ့မိတယ် xxx
chemistry ဖတ်စာအုပ်က ဖော်မြူလာစမ်းသပ်ချက်လို xxx
ဟိုဟာလေးတိုးလိုက်နဲ့ xxx ဒီဟာလေးလျှော့လိုက်နဲ့ xxx
နင် တကယ်ပဲဆိုးပါတယ် xxx ငါ ဒီမှာတော့ ရှောင်ရိုက်ခဲ”

ဒီသီချင်းထဲကလိုမျိုး သူဟာ ရှောင်ရိုက်ခံရင်း
ခေတ်ပုံရဲ့ ဆိုးတာလေးကိုပဲ ချစ်နေရတာ ဖြစ်ပါသည်။

“ခေတ်ခေတ် ... သမီးကို မေးမယ် မေးမယ်နဲ့ မေးတဲ့ဆီ
ကို မရောက်သေးဘူး။ ဒီနေ့တော့ မေးရဦးမယ်။ သမီးနဲ့
မောင်ဩမံက ဘာလဲ၊ ချစ်သူတွေ ဖြစ်နေကြပြီဆိုပြီး ရှေ့
ဘာစီစဉ်ထားကြသလဲ”

ခေတ်ပုံသည် မေမေအမေးကြောင့် မျက်လုံးတွေ
ဘာတွေ ပြူးကျယ်ထွက်ကုန်ကာ မေမေမျက်နှာကို လှမ်းကြည့်
ရလေသည်။ မေမေက အတည်မေးနေတာဖြစ်သည်။ ပြီးတော့
ပြောတဲ့ပုံကလည်း လုံးဝသိချင်၍ အတည်ပြုချက် လိုချင်သည့်ပုံစံ
နှင့် မေးတာမျိုး။ ဘုရားရေ ... ဟိုငတ် ဩမံက ဘာတွေ ဘယ်
သူ့ကို ပြောပြလိုက်လို့ မေမေနား ပေါက်ကြားသွားရတာလဲ။

“ဟဲ့ ... မေးနေတာ ဖြေလေ”

မေမေက ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်ဖြင့် ခေတ်ပုံရဲ့ဇက်ပိုး
ကို ဖြန်းခနဲရိုက်လိုက်ရင် ခေတ်ပုံက နာသွားတာကြောင့် မျက်နှာ
ကိုရှုံ့မဲ့ကာ ...

“အား ... မေမေကလည်း သေပါပြီ”

“မေးနေတာ မဖြေဘဲ ပေတိပေကပ် လုပ်နေတာကျ
မပြောဘဲနဲ့ ... ဟင်း ... ဟင်း ... ခေတ်ခေတ်၊ နင်တော့
ငါလုပ်ရ သေတော့မယ်။ ပြောစမ်း မြန်မြန်၊ ဩမံနဲ့ နင်
နဲ့ သမီးရည်းစားဖြစ်နေတာ ကြာပြီ။ ရှေ့ဆက်အနာဂတ်
အတွက် ဘာတွေ စီစဉ်ထားကြသလဲ”

ခေတ်ပုံက ချက်ချင်းမဖြေဘဲ ပေတိပေကပ်ဖြင့်
မေမေ့ကို ဂျစ်တိုက်မေးလိုက်သေးသည်။ ပြောရရင်တော့ ကိုယ်
မဟုတ်ပါဘဲနဲ့ အစွပ်စွဲခံရတဲ့ မျက်နှာပေးဖြင့် မေမေ့ကိုကြည့်ကာ ...

“ဟွန်း ... သမီးနဲ့ ဩမံက ရည်းစားတွေဆိုပေမယ့် ဟို...
ပြတ်သွားတာကြာပြီ။ မေမေ သူ့ကိုမေ့လျော့တော့”

“မလိမ့်နဲ့၊ ငါ့ကို ဩမ်အမေ လင်းလင်း ကိုယ်တိုင် ဖုန်းဆက်ပြီး ပြောတယ်။ သူ့သားနဲ့ ညည်း မေတ္တာမျှနေကြတာ ကြာပါပြီလို့ သူ့သားက ပြောတယ်တဲ့။ အဲဒါ သားရေး သမီးရေး ဆွေးနွေးပြီး လူကြီးတွေဘက်က စီစဉ်စရာရှိတာ စီစဉ်ချင်လို့ ငါတို့ဘက်က သဘောတူမတူ လှမ်းမေးတာ”

ဘုရား။ ခေတ်ပုံသည် မေမေ့ကို ဘာပြန်ပြောလို့ ပြောရမယ်မှန်းလဲ မသိတော့။ ဟိုကောင် ဩမ်ကိုပဲ စိတ်ထဲကနေ အသေအလဲ ကျိန်ဆဲမိနေတော့သည်။ ခေတ်ပုံနဲ့ ရည်းစားဖြစ်တဲ့ ကိစ္စကို ဘာကိစ္စ သူ့အမေသွားပြောပြီး ခေတ်ပုံတို့ဆီ နားဖောက်ခိုင်းရတာလဲ။ သင်းတော့လား ... တွေ့မယ်။

ဒါပေမဲ့ ခေတ်ပုံသည် လောလောဆယ် မေမေ့ကို အရင်ဖြေရှင်းရမှာ ဖြစ်ပါသည်။

“ဟို ... မေမေ အဲဒီတော့ မေမေက ဘာပြန်ပြောလိုက်လဲ ဟင် ... သူတို့ကို”

“ဪ ... ညည်းအဖေနဲ့ တိုင်ပင်ပြီးတော့ သဘောတူတဲ့ အကြောင်း ပြန်ပြောလိုက်တာပေါ့”

“ရှိန်”

သေပြီ ဆရာ။ ခေတ်ပုံသည် မျက်လုံးတွေ ပြူးကျယ်တက်ကုန်ကာ မေမေ့ကို အသည်းအသန် ငြင်းရတော့သည်။

“အာ ... မေမေ ဘာလို့ သဘောတူရမှာလဲ။ သမီးနဲ့သူက ရည်းစားတွေ ဆိုပေမယ့် လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတာဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ သမီး ဘာအိမ်ထောင်မှ ပြုဖို့လည်း စိတ်ကူးမရှိဘူးနော် ... မေ ... သမီး အပျိုကြီးလုပ်မှာ”

“ဟဲ့ ... မျိုးခေတ်ပုံ။ နင် ဘာစကားပြောလိုက်တယ်၊ မိဘက အလိုလိုက်ထားတယ်ဆိုပြီး ကမ်းမတက်လာနဲ့၊ ဟမ် ... နင့်ကိုယ်နင် ဘာများထင်နေသလဲ။ ယောက်ျားမယူဘူး၊ ပြီးတော့ ဩမ်ကို လက်ထပ်ဖို့ ရည်ရွယ်ထားတာ မဟုတ်ဘဲနဲ့များအေ ဘာကိစ္စတွဲသလဲ ...

နင့်ကိုယ်နင် မြန်မာမိန်းကလေးဆိုတာ သတိရော ရသေးရဲ့လား ...

မဖြစ်ဘူး ... မဖြစ်ဘူး ... ဒီကိစ္စကို အမြန်ဆုံးစီစဉ်ပြီး ဩမံနဲ့ ညည်းကို အိမ်ထောင်ချပေးမှ ဖြစ်တော့မယ်။ ညည်းကို ဒီတိုင်းလွှတ်ထားရင် ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စားလတ်လျားလတ်လျားနဲ့ လေလွင့်သွားလိမ့်မယ်”

အဲဒါမှ အကြီးကြီး ဂွမ်းတော့တာဖြစ်သည်။ မေမေက ခေတ်ပုံကို ဟိုဘဲနှင့် အမြန်ဆုံး စီစဉ်ပေးတော့မည်တဲ့။ အဲဒီလိုတော့ အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။ ဒါပေမဲ့ ခေတ်ပုံ ဘယ်လိုငြင်းရမှာလဲ။ ဖေဖေနှင့် မေမေက ဟိုးတစ်ခါ ခေတ်ပုံကြောင့် သူ ခေါင်းကွဲသွားကတည်း “ဩမံက သမီးအပေါ် ဘယ်လိုအနစ်နာခံတာ၊ စကားပြောက ဘယ်လိုယဉ်ကျေးတာ၊ လုပ်ရည်ကိုင်ရည် ထက်မြက်တယ်၊ အရည်အချင်းရှိတယ်” စသဖြင့် ချီးကျူးနေတာဖြစ်ပြီး ဖေဖေကိုယ်တိုင်ကိုက သဘောကျတဲ့ သမက်လောင်းကို ခေတ်ပုံက ဗြူးမြီထလုပ် ဂျီကျမရတော့ပါ။

သူနှင့် ခေတ်ပုံက ဘာပတ်သက်မှုမှ မရှိဘူးဆိုရင် ဖေဖေနှင့် မေမေကို စိတ်ကောက်ပြပြီး အဲဒီကိစ္စကို ငြင်းလို့ရသေးသည်။ အခုဟာက သူနှင့် ခေတ်ပုံက ရည်စားတွေဆိုတာသိပြီး

တစ်ဖက်က ကမ်းလှမ်းလို့ သဘောတူ ကြည်ဖြူစွာဖြင့် စီစဉ်တာ ဖြစ်တာကြောင့် ပြဿနာက တော်တော်ကြီးသွားကာ ခေတ်ပုံမှာ ငြင်းမရအောင် ချောင်ပိတ်မိနေခဲ့ပါသည်။

အဲဒီအတွက် ဟိုလူကြီး ဩမံကို ဒေါသတွေ အသေထွက်ရပါသည်။

“မေမေ ... အဲဒီလို အတင်းကြီးတော့ မစီစဉ်ပါနဲ့ဦး။ သမီးနဲ့ သူ့ကြားမှာ တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် လေ့လာစရာတွေ အများကြီးရှိသေးတယ်၊ နောက်ပြီး ဩမံမှာ သမီးမကြိုက်တဲ့အချက်တွေ ရှိတယ်။ သမီး သူ့ကိုလက်ထပ်ဖို့ မဆုံးဖြတ်ရသေးဘူး”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်လေ၊ ညည်းအဖေနဲ့ ဩမံအဖေကတော့ စေ့စပ်ဖို့ကိစ္စကို စီစဉ်နေကြပြီ။ စေ့စပ်ထားရင်းနဲ့လည်း သူ့ကိုဖြုတ်ယူလို့ ရပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ မေမေတို့ လေ့လာမိသလောက်ကတော့ သမီးထက်တောင် သူကလိမ္မာသေးတယ်၊ ဟော ... ကိုယ်ပိုင်အလုပ်ကိုင်နဲ့ ဝင်ငွေလည်းကောင်းတယ်၊ အပြောအဆိုကလည်း ရည်ရည်မွန်မွန်လေး၊ လူကြီး

လူကြီးမှန်းလည်း သိတယ်။ ဘာသာရေးလည်း ရှိသေ့ကိုင်
ရှိုင်းတယ်။ အပြစ်ပြောစရာ တစ်ကွက်မှ မရှိပါဘူး။”

အဲဒီ စံလွန်နေတဲ့ အရည်အချင်းကောင်းတွေနဲ့ သူ
ဟာ တကယ့်ယောက်ျားကောင်း ဖြစ်နိုင်ရဲ့လားဆိုတာ ခေတ်ပုံက
တော့ တွေးမိနေပါသည်။ မေမေကြည့်ရတာ ဩမံနှင့် ခေတ်ပုံကို
အရမ်းသဘောတူကာ မျှော်လင့်ထားပုံရသည်။

အကယ်၍များ ခေတ်ပုံ ငြင်းမရလို့ သူနှင့်လက်ထပ်
ခဲ့တယ်ပဲ ဆိုပါစို့။ အဆင်ပြေပါ့မလား။ အိမ်ထောင်တစ်ခုမှာ
အလိုအပ်ဆုံးက ဘာတွေလဲ။ ပိုက်ဆံ၊ ဂုဏ်ပကာသန ဒါတွေက
တော့ ရှိပြီးသားပါ။ အဲဒါတွေထက် အရေးကြီးဆုံးကတော့ အချစ်။
ခေတ်ပုံ သူ့ကိုချစ်ရဲ့လား။

အဲဒီအတွေးဝင်လာတော့မှ ခေတ်ပုံဟာ နည်းနည်း
ငြိမ်သက်သွားတော့သည်။ ချစ်လား ? ? ။ အဲဒါကို ကိုယ့်ကိုယ်
ကိုယ် တစ်ခါမှ ပြန်မေးမကြည့်ဖူးခဲ့။ အခုလို မေးကြည့်မိတော့
အဖြေက ဝေဝေဝါးဝါးနှင့် ဝေခွဲရခက်နေပါသည်။ ရည်းစားသက်
တမ်း သုံးလကျော်အတွင်းမှာ ခေတ်ပုံတက်က သူ့ကို စိတ်ညစ်

အောင် စိတ်ပျက်အောင် သည်းညည်းမခံနိုင်တော့အောင် အမျိုးမျိုး
ရန်စလျက် ပြတ်အောင်လုပ်ခဲ့ပေမယ့် သူက အဲဒါတွေကို ပန်းနဲ့
ပေါက်သည့်အလား မှတ်ယူကာ ခေတ်ပုံကို အမြဲချစ်နေခဲ့သည်။

သူ့ရဲ့စေတနာတွေ (ခေတ်ပုံ လိုအပ်သည်ဖြစ်ဖြစ်၊
မလိုအပ်သည်ဖြစ်ဖြစ် အတင်းကာရော အကြင်နာတွေ စေတနာတွေ
ဗရပွဖြင့် ယုယမှုတွေ)ဟာ ခေတ်ပုံရဲ့မသိစိတ်ထဲမှာ သာယာမှုတွေ
ဖြစ်နေသလားတော့ မပြောတတ်တော့ပါ။ သူက ခေတ်ပုံစိတ်
ကောက်မှာကို အလွန်ကြောက်ပါသည်။

ခေတ်ပုံ စိတ်ကောက်ပြီဆိုရင် သူ့မှာ နည်းမျိုးစုံ
သုံးကာ ခေတ်ပုံ ပြန်ကြည်ဖို့အတွက် ချောရတာကို ခေတ်ပုံက
အထူးပဲ နှစ်ခြိုက်ရတာကြောင့် သူနှင့် ချိန်းတွေ့တိုင်း ခဏ ခဏ
စိတ်ကောက်မိပါသည်။ သူကလည်း ခေတ်ပုံ စိတ်ကောက်ပြီဆို
ကမ္ဘာပျက်မတတ် တုန်လှုပ်၍ အသည်းအသန်ပင် ချောရှာပါသည်။

သူနှင့် ရည်းစားဖြစ်ခဲ့တဲ့ ကာလမှာ သူက ခေတ်ပုံ
ကို ချစ်နေတာဖြစ်ပြီး ခေတ်ပုံကတော့ သူ့ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ မာ
ကြပ်ကြပ်လုပ်နေတာဖြစ်သည်။ သူ့အပေါ် လုံးဝကြီး ပစ်ကျသွား

တာမျိုး မဟုတ်ပေမယ့် မသိမသာ ငြိတွယ်နေတယ်ဆိုတာတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ခံစားမိပါသည်။

“ခေတ်ခေတ် ... မေ့မေ့တို့ လူကြီးတွေ မျက်နှာပျက်ရ အောင် ကဖျက်ကယက်တော့ မလုပ်နဲ့နော်။ သမီးကို မေမေတို့က မောင်သြဇာနဲ့ စီစဉ်ပေးချင်တယ်။ ဘာမှငြင်းဖို့ မကြိုးစားနဲ့၊ ချစ်သူတွေပဲ ဖြစ်နေကြပြီဟာကို တစ်ဦးနဲ့ တစ်ဦး ညှိညှိနှိုင်းနှိုင်းပေါ့၊ မေမေနဲ့ ဖေဖေကို စိတ်ကျေနပ် အောင် သမီးလုပ်ပေးပါ ခေတ်ခေတ်”

မေမေက စကားကုန်ပြောပြီးနောက်မှာ ခေတ်ပုံကား ဘာပြန်ပြောရမှန်း မသိစွာဖြင့် ထိုင်ငိုင်နေချိန်မှာတော့ ဖုန်းလာ တာကြောင့် မေမေကဖုန်းသွားကိုင်ကာ ဖုန်းပြောပြီးနောက် လုပ် စရာရှိတာ သွားလုပ်ချေတော့သည်။ ခေတ်ပုံမှာသာ ...။ ဘာပြော ရမှန်းမသိစွာ ဂူကြီးကျန်ခဲ့လျက် ဒီကိစ္စကိုငြင်းဖို့ဆိုတာ တော် တော်ခက်ခဲမှန်း သဘောပေါက်ရပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ခေတ်ပုံက ကြိုးစားကြည့်ဦးမှာ ဖြစ်ပါသည်။

အဲဒီကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး သူ့ကို ခေတ်ပုံမှာငြင်း ရင်း ခုန်ရင်း စိတ်ကောက်ရင်းဖြင့်ပင် ဘယ်လိုမှ အားထုတ်ဖို့ မတတ်နိုင်စွာဖြင့်ပင် စေ့စပ်ပွဲကို လက်ခံလိုက်ရတော့သည်။ ခေတ်ပုံတို့ရဲ့စေ့စပ်ပွဲက အကျဉ်းချုံးသဘောမျိုး ဖြစ်ပေမယ့် ခေတ်ပုံတို့နှင့် နီးစပ်သူအတော်များများက သိကုန်တာဖြစ်သဖြင့် ခေတ်ပုံမှာ သိပ်ပြီးတော့ မစားသာပါ။ တစ်ခုတော်သေးတာက လက်ထပ်ပွဲကိုတော့ ခေတ်ပုံနှင့်သူ နားလည်မှုရပြီး သူ့အလုပ်တွေ ဒီထက်ပိုတွင်ကျယ် အခြေကျပြီးမှ စီစဉ်ပေးမည်ဆိုတာက အဆင် ပြေပါသည်။

ရွှေလုံးနှင့် ပိုးယုကတော့ ခေတ်ပုံတို့ရဲ့ စေ့စပ်ပွဲနှင့် ပတ်သက်ပြီး ဂုဏ်ယူပေးကြပါသည်။

“ကောင်းတယ် ... ငါတို့က နင့်ကို ကင်းလေးနဲ့ပဲ ရစေချင်တာ။ အခု နင့်တို့က စေ့စပ်ကြပြီဆိုတော့ သင်တန်းက ဟာမတွေလည်း ငမ်းကြောထတာ ရပ်သွားမယ်။ နင်လည်း ခြေငြိမ်သွားမယ်။ နင့်ရဲ့အိမ်ကလီလေးတွေကတော့ ဆွေးသွားမှာပေါ့ဟယ်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ငါတို့ကတော့ နင့်အတွက် ဂုဏ်ယူတယ်”

ခေတ်ပုံက မချီသွားဖြစ်သာ နေလိုက်ပါသည်။ သူကတော့ အရမ်း အရမ်းကို ပျော်ရွှင်မြူးတူးကျေနပ်နေဟန်ဖြင့် မျက်နှာကြီးကိုဖြိုးလို့ လာသမျှ ဧည့်သည်ကို ဧည့်ခံနေတာဖြစ်သည်။ အဲဒါတွေကို ခေတ်ပုံက တစ်စက်ကလေးမှ ကြည့်ရတာမဟုတ်ပါ။ စေ့စပ်ပွဲအပြီးမှာတော့ ခေတ်ပုံနှင့် သူဟာ ခြံထဲက ခုံတန်းလျားလေးမှာထိုင်ကာ စကားပြောဖြစ်ကြပါသည်။

“ခေတ် ... မပျော်ဘူးလားဟင်။ ဒီနေ့ကတော့ အရမ်း မဂုံလာရှိတယ်ကွာ”

“မပျော်ပါဘူး၊ ဘာပျော်စရာရှိလို့လဲ။ နင်ဟာလေ မျက်နှာပိုးကိုမသေဘူး၊ ပါးစပ်ကြီးကိုဖြိုးနေတာပဲ၊ ဟွန်း ... သွားတွေလည်း လေဖြတ်ကုန်ဦးမယ်”

“အဟော် ... ဟော် ... စိတ်ပူတယ်ပေါ့။ ဟုတ်လား ... ခေတ်”

ခေတ်ပုံက ဘယ်လောက်ပြောပြော နဂါမရှိတဲ့သူ့ကို ကြည့်မရစွာဖြင့် မျက်စောင်းပိတ်ထိုးလိုက်ရင်းက ...

“နင့်ကို တစ်ခါတည်း ပြောလိုက်မယ်နော် ဩမ်။ နင်နဲ့ ငါက စေ့စပ်ထားကြတယ် ဆိုပေမယ့် အရင်လိုပဲနော်။ ငါ့အိမ်ကို အကြောင်းမဲ့ဝင်တာထွက်တာတို့ သင်တန်းအကြိုအပို့ လုပ်ပေးတာတို့ မလုပ်ပါနဲ့ ...

ဘာမှမဏ္ဍပ်တိုင် တက်ပြဖို့လည်း မလိုဘူးနော်၊ ငါက ဒါဆိုဒါပဲ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ခင်ဗျာ၊ ချာမကြီးပြောတဲ့အတိုင်း တားတား နာခံပါမယ်။ ချာမကြီးကလည်း တားတားကို နင်တွေ ငါတွေနဲ့ ပြောပါနဲ့လို့ ပြောထားရက်နဲ့ ဂယ်ပဲ”

ခေတ်ပုံက သူ့ရဲ့ပေါတောတောစတိုင်လ်ကို သဘောကျကာ အသာပြိုးလိုက်ရင်း ဘာမှမပြောချင်တော့စွာဖြင့် မျက်နှာကို ဟိုဘက်လွှဲနေလိုက်လျှင် ခေတ်ပုံတို့ဆီ တစ်လှမ်းချင်းလျှောက်လာသော ဟန်ပန်ကို မြင်ရလေသည်။ အဟော် ... လာသားပဲ။

ခေတ်ပုံက ပွဲပြီးသည်အထိမလာလို့ ဟန်ပန်တစ်ယောက်တော့ ကြေကွဲနေလေပြီ ထင်ထားတာ သူမကလည်း ဟန်ဆောင်ကောင်းသားပဲ။

“ဟာ ... ဟန်ပန်၊ နင်ကလည်းဟာ ပွဲပြီးမှပဲ လာရတယ်လို့၊ ငါတို့က မျှော်နေတာဟာ”

ခေတ်ပုံက ဖောရှောအထာနင်းကာ ဟန်ပန်ကို ဖက်လှဲတကင်း ဆက်ဆံပြလျှင် ဘာမှမသိရှာသော သြမံကတော့ ပြုံးပြုံး၊ ပြုံးပြုံးဖြင့် ကျေနပ်နေပုံပင်။

“ဟုတ်တယ် ... ဆောရီးပဲဟာ။ ဆိုင်မှာ လူတွေကျနေတာနဲ့ နင်တို့ဆီ လုံးဝလာလို့မရဘူး ဖြစ်သွားတာ၊ အဲဒါ အားတာနဲ့ ချက်ချင်း ပြေးလာရတာ”

“ရပါတယ်ဟာ၊ အဓိကက နင်လာဖို့ပါပဲ။ အခု ရောက်လာပြီဆိုတော့ ငါ ကျေနပ်ပြီ။ ဒီမှာပဲ ထိုင်စကားပြောမယ်လေ”

ခေတ်ပုံက ဟန်ပန်လက်ကိုဆွဲကာ သူမနှင့်အတူ ကျောက်ခုံလေးမှာ ထိုင်စေပြီးနောက်မှာတော့ ခေါင်းထဲမှာ လက်ခနဲ အကြံပေါ်လာတာနှင့် သြမံဘက်သို့ လှည့်လိုက်ကာ နဂိုသံထက် ပိုချိုကာ ဟန်ပန်ရှေ့မှာ ပနာယူလိုက်သည်။

“ကိုရေ ... ဟန်ပန်အတွက် တစ်ခုခု စီစဉ်ပေးပါဦး”

“အိုခေ ... ခေတ်။ ဟဲ့ ... ဟန်ပန်၊ ခဏနော်”

သြမံက ဟန်ပန်ကို နှုတ်ဆက်ပြီးတာနှင့် ခေတ်ပုံ ခိုင်းတဲ့အတိုင်း ထွက်သွားကာ တစ်ခုခု သွားစီစဉ်ပေးလေသည်။ ခေတ်ပုံ ပြောသလို လုပ်ပေမယ့် သူက ဟန်ပန်ကို နှုတ်ဆက်သွားတာကိုတော့ မကျေနပ်ပါ။

“ခေတ်ပုံ အရမ်းကံကောင်းပါတယ်။ ခေတ်ပုံတို့က တကယ်လိုက်တယ်၊ ဒါနဲ့ မင်္ဂလာပွဲကကော ဘယ်တော့လဲ”

အောင်သီးအောင်သက်စကားပြောနေရတဲ့ သူ့ပုံစံကို ခေတ်ပုံက ကျိတ်ပြုံးလိုက်ရင်းက သူ ခံစားသွားရအောင် ပြန်ဖြေပေးလိုက်ပါသည်။

“အင်း ... မကြာတော့ပါဘူး။ အားလုံးစီစဉ်ပြီးသွားရင် ဖိတ်စာပို့လိုက်မယ်လေ”

“ဪ ... အင်း။ ခေတ်ပုံတို့ အကူအညီလိုလည်းပြောလေ၊ တို့ ကူညီနိုင်တာရှိရင် ကူညီပါမယ်”

“ကျေးဇူးပါ ဟန်ပန်၊ အကူအညီကတော့ မလိုပါဘူး။

ကိုက ခေတ်ပုံကို အမြဲတကြည့်ကြည့် ဂရုစိုက်တာ၊ သူက လိုလေသေးမရှိ စီစဉ်မှာပါ။ အားလုံး အဆင်ပြေပါတယ်”

“ကဲ ... ပြောတာလေးတွေရပ်ပြီး စားလိုက်ဦး ဟန်ပန်၊

ဟဲ့ ... နင့်အကြိုက်နော်။ နှင်းပုလဲရေခဲမုန့်”

ကျစ် ... သိပ်အိုဗာလုပ်တာပဲ။ ခေတ်ပုံက ဩမံကို မျက်စောင်းကျိတ်ထိုးလိုက်ကာ ဟန်မပျက် ဆက်နေပါသည်။ သူလာတဲ့အချိန်ကစပြီး ခေတ်ပုံဟာ ဟန်ပန်နှင့် ဩမံရဲ့အပြော ကို နားထောင်သမားသက်သက် ဖြစ်သွားတော့သည်။ သူပြောတာ တွေက ခေတ်ပုံနှင့် ပတ်သက်တာတွေပေမယ့် အဲဒီလိုတွေကို ဟန်ပန်အား တခုတ်တရ ပြောပြနေတာကို ခေတ်ပုံက သဘော မတွေ့လှပါ။

အတန်ကြာ စကားပြောပြီးနောက် ဟန်ပန် ပြန်သွား သောအခါတွင်တော့ ခေတ်ပုံက ကျောက်ခုံမှာ ခပ်တည်တည်ပြန် ဝင်ထိုင်ကာ ခေတ်ပုံဘေး ရောက်လာသည့် သူ့ကို မျက်စောင်း ထိုးလိုက်လျှင် သူက အံ့သြားဟန်ဖြင့် ...

“ဟာ ... ခေတ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲဟင်”

“.....”

“ဪ ... သိပြီ။ ဟန်ပန်နဲ့စကားပြောတာကို စိတ်ကောက် တယ်ပေါ့။ ဘာလဲ ... ကလေးလေး အူတိုတာလား”

သူက လက်ညှိုးဖြင့် ခေတ်ပုံ နာခေါင်းလေးကို အသာတို့ထိမေးလျှင် ခေတ်ပုံက ဆတ်ဆတ်ခါ ဒေါသတွေထွက် ကာ ...

“အောင်မာ ... လူကိုများ ကလေးတဲ့။ သေလိုက်ပါလား၊ ဒီမှာ လင်းဩမံ ... ဘာမှ အူတိုစရာအကြောင်းမရှိဘူး။ နင့်ဟာမနဲ့နင့် တော်လက်ဖောက်တဲ့ကိစ္စကို ငါက ဘလိုင်း ကြီး ဝင်ကောက်ရမှာလား ... ဟွန်း။ ဝေးသေးတယ် ...

တကတဲ ... ပြောနေလိုက်တာများ မစားရဝေမန်း။ အဲဒီလောက်တောင် ပြောချင်နေလဲ၊ နင့်ဟာမနဲ့သာ သွား နေတော့”

“အာ ... ခေတ်ကလည်းကွာ။ နင့်ဟာမ နင့်ဟာမနဲ့မပြော စမ်းပါနဲ့ ကြားသွားရင် အားနာစရာ”

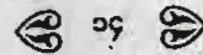

“ဪ ... သူ့ကျတော့ အားနာတယ်ပေါ့လေ ဟုတ်လား။
တောက် ... ငါလေ နဲ့ကို သိပ်စိတ်ပျက်တာပဲသိလား။
တစက်ကလေးမှကို ကြည့်မရဘူး”

ခေတ်ပုံက ဘာကိုအလိုမကျ ဖြစ်လို့နေမှန်းမသိစွာ
ဖြင့် သူ့ကိုသာ စွတ်ပြီးပိတ်ကောနေလျှင် သူက ခေတ်ပုံအကြောင်း
ကောင်းကောင်းသိစွာ သက်ပြင်းတစ်ချက်ချစ် ...

“စိတ်မကောက်ပါနဲ့ ခေတ်ရယ်၊ ကိုယ် မှားတာ။ တောင်း
ပန်တယ်နော်၊ နောက် ဘယ်တော့မှ ခေတ်ကို ဒေါသမဖြစ်
စေရတော့ဘူး”

ခေတ်ပုံကို အလျှော့ပေးခြင်းဖြင့် ရန်ပွဲကို မီးငြိမ်း
လိုက်တဲ့သူဟာ ခေတ်ပုံအတွက်တော့ တကယ်ပဲ အားမလိုအားမရ
ဖြစ်စေပါသည်။ ခေတ်ပုံဟာ အဲဒီကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး သူနှင့်
ခွန်းကြီးခွန်းငယ် ရန်ဖြစ်ချင်စိတ်တွေ ပေါက်လာပါသည်။

သူ့ကိုပြောစရာရှိတယ်ဆိုလို့ သူဟာ ခေတ်ပုံနှင့်
ဆုံနေကြနေရာလေးမှာ လာစောင့်နေတာဖြစ်သည်။ ချစ်ရတဲ့
ခေတ်ပုံကတော့ ပေါ်မလာသေးပါ။ ဩမံသည် ကားတံခါးကို
နောက်မှီကာ ကန်ရေပြင်ကို မျက်နှာမူကာ သူမအလာကို စိတ်
ရှည်ရှည် ထိုင်စောင့်တုန်းမှာပဲ သူမက ရောက်ချလာပါသည်။

ဒီနေ့မှ ခေတ်ပုံက ပိုလို့တောင် လှလာသလားပဲ။
မူန့်မူန့်လေး လင်းလက်နေတဲ့ မျက်နှာကလေးနှင့် လိုက်ဖက်စွာ
ပေါင်လယ်လောက်ထိရှည်တဲ့ ဘလောက်(စ်) ခပ်မိုက်မိုက်ကို
Stocking အနက်ဖြင့် အလန်းစား ဝတ်ဆင်ထားပါသည်။ သူ့
ချစ်သူဟာ ဘယ်တော့ကြည့်ကြည့် အဲဒီလို လန်းနေတာဖြစ်၏။

“ရောက်နေတာ ကြာပြီလား”

အပြီးတစ်ခုစွက် အမေးကြောင့် ဩမ်သည် ငေးခနဲ ဖြစ်သွားပြီးမှ ...

“မကြာသေးပါဘူး ခေတ်ရဲ့။ ဘယ်လောက်ကြာကြာ ကိုယ်က စောင့်မှာပေါ့”

“ကဲပါ ... အဲဒါတွေ ထားတော့။ လာ ... ထိုင်ဦး၊ ပြော စရာရှိတယ် very important”

ခေတ်ပုံက သူ့လက်ကိုဆွဲကာ ကန်ရေပြင်နားက အုတ်သားနံလေးမှာ ထိုင်ခိုင်းစေပါသည်။ ဘာများပါလိမ့်။ ခေတ်ပုံ ရဲ့ပုံစံတွေဟာ ဒီနေ့ အရမ်းထူးခြားနေပါသည်။ သူက ဘာများလဲ တွေးနေတုန်းမှာ ခေတ်ပုံက သူမကိုယ်ကို တစ်ပတ်လှည့်ပြကာ ...

“ကို ... ဒီမှာကြည့်စမ်း၊ ငါ မလှဘူးလား။ ဟဲ့ ... အမှန် အတိုင်းဖြေနေ”

ဟား ... အဆန်းပါလား။ ဩမ်သည် ခေတ်ပုံရဲ့ ထူးဆန်းနေပုံတွေကြောင့် အံ့ဩမှင်သက်စွာဖြင့် ခေါင်းညိတ်ပြ ကာ ...

“လှတာပေါ့ ခေတ်ရဲ့။ တကယ်ပြောတာ”

“ဟုတ်လား ... အင်း ... ဒါဆို ရုပ်ရှင်မင်းသမီးတွေလို ကော ချောလား၊ ပြီးတော့ ငါ့ရဲ့ action တွေကကော ဘယ်လို ဘယ်လိုနေလဲဟင်”

“ဘယ်လိုနေရမလဲ ဒီတိုင်းပေါ့။ ဒါပေမဲ့ ခေတ်က စကား ပြောတဲ့ အမူအရာလေးတွေဆို ပိုချစ်ဖို့ကောင်းတယ်၊ ဒါနဲ့ ဘာလို့ အဲလို မေးတာလဲဟင်”

ခေတ်ပုံက သူ့ကို မြိန်မြိန်ကြီး ပြီးပြလျက် သူ့ဘေး နားသို့ စွဲ့ခနဲဝင်ထိုင်ကာ တက်ကြွစွာ ပြောပြလေသည်။

“ဟဲ ... ဟဲ ... ပြောပြမယ်။ အမ်း ... နင်မှတ်မိသေးလား။ ငါ အင်္ဂလန်မှာ ကျောင်းသွားတက်ဖို့ ငြင်းတုန်းက ငါ့မှာ အဖြစ်ချင်ဆုံး ဆန္ဒတစ်ခုရှိတယ်လို့ နင်ကို ပြောခဲ့ဖူးတယ် လေ”

အဲဒါနဲ့ ဘာဆိုလို့လဲ။ သူက ခေတ်ပုံကို ဆက် ပြောဆိုသောသဘောဖြင့် ခေါင်းတစ်ချက် ညိတ်ပြလိုက်ပါသည်။

“အဲဒါ ငါ နင့်ကိုပြောပြမယ်။ တကယ်တော့ ငါ မြန်မာပြည်က မစ္စာနိုင်တာ အဓိကဆန္ဒကတော့ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဖြစ်ချင်လို့ပဲ”

“ဟမ် ... ရုပ်ရှင်မင်းသမီး”

“ဟုတ်တယ်ဟ၊ ငါက မင်းသမီး သိပ်ဖြစ်ချင်တာ။ ဒါပေမဲ့ ဖေဖေသိရင် သတ်မှာစိုးလို့ ကျိတ်ပြီးစိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ရတာ။ အခုတော့ ငါ့ဆန္ဒတွေ အကောင်အထည်ပေါ်တော့မယ်ဟ။ ဖေဖေကုမ္ပဏီက brand ကြော်ငြာတွေ ရိုက်ပေးနေတဲ့ နာမည်ကြီးဒါရိုက်တာ(.....)က ငါ့ကိုတွေ့သွားပြီး ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့ ကမ်းလှမ်းတယ်ဟ။ အဟဲ ... တိုက်တိုက် ဆိုင်ဆိုင် အဲဒါရိုက်တာဆီကို (.....)ထုတ်လုပ်ရေးက ပရိုဂျက်ဆာက ရောက်လာတော့ ငါ့ကို သဘောကျသွားတယ် ထင်တယ်ဟ။ သူတို့က မင်းသမီးသစ် တင်ချင်နေတာတဲ့။ ငါ့ကို ကမ်းလှမ်းတဲ့သဘောပေါ့ဟယ် ...

အဲဒါနဲ့ ငါလည်း ဖေဖေဆီက ပါမစ်တောင်းတော့ ဖေဖေက ဒါရိုက်တာကို အားနာတာနဲ့ ငါ့ကိုကြည့်ကောင်း

အောင် ပြောလိုက်တယ်ဟ၊ သြမံကို မေးတဲ့။ သူသဘောတူရင် မကန့်ကွက်ဘူးတဲ့ ...

နင်သာ ငါ့ဆန္ဒကို သဘောတူပေးရင် all ok ပဲ။ ဘယ်လိုလဲ သြမံ။ ငါ့ကို အဲဒီကိစ္စ သဘောတူပေးမှာလား”

သြမံသည် ဘာပြောလို့ ပြောရမှန်းတောင် မသိတော့ချေ။ သူ့အနေဖြင့် ဒီကိစ္စကို လုံးဝလက်မခံနိုင်ပါ။ သူ ခေတ်ပုံကို တားကြည့်ပါဦးမည်။

“ခေတ်ရယ် ... နင် စဉ်းစားပါဦးလား။ အနုပညာအလုပ်ဆိုတာ ဝါသနာပါတိုင်း လုပ်လို့ရတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကံ၊ ဉာဏ်၊ ဝီရိယ၊ စနစ်၊ ဝါသနာ အဲဒါတွေအားလုံး တိုက်ဆိုင်မှဖြစ်တာ။ ပြီးတော့ ကိုယ်က ခေတ်ကို အနုပညာလောကထဲမှာ မနေစေချင်ဘူး၊ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးအလုပ်ဆိုတာ ပါးစပ်ကပြောတော့သာ လွယ်တယ်၊ တကယ်တမ်း ပေးရမှာ အကြီးကြီးနော် ...

အထူးသဖြင့် ခေတ်သာ မင်းသမီးလုပ်ရင် ကိုယ့်နှလုံးသားတစ်ခုလုံး နာကျင်ခံစားရပြီး လက်ပိုက်ကြည့်

နေရမှာ။ ကိုယ်ကတော့ ခေတ်ကို ခေတ်လို့ပဲ ရိုးရိုးလေး
မြင်ချင်တယ်ကွာ၊ မင်းသမီး မလုပ်ပါနဲ့နော်”

“ဟား ... မရပါဘူး လုပ်မှာပဲ။ မတားနဲ့ကွာ သဘောတူ
ပေးပါ”

ဇွတ်တရွတ်ပြောနေသော ခေတ်ရဲ့ပုံစံကြောင့် သူက
နည်းနည်းတော့ ရင်မောသွားရသည်။ ခေတ်ပုံရဲ့ပုံကိုကြည့်ရတာ
ဒါမှဒါ တမ်းတမ်းစွဲ ပြောမည့်ပုံစံဖြစ်သည်။ သူကလည်း ဒီတစ်ခါ
တော့ လုံးဝမလိုက်လျောပေးနိုင်ပါ။

“ခေတ်ကလည်းကွာ ... လိမ္မာပါတယ်။ စိတ်ကူးယဉ်တာ
တွေကို ရပ်တော့နော်၊ ကိုယ် ပြောစရာရှိတယ်။ ကိုယ်တို့
လက်ထပ်ပွဲကို လာမယ့် January(17) နေ့လောက် မှန်း
ထားတယ်။ အဲဒီရက်ပဲ ဖြစ်ဖို့များပါတယ် ...

ခေတ် ... ဖိတ်စာကို ဘယ်ကနေမှာမလဲ။ စင်ကာပူ
လား၊ မလေးရှားလား”

“တော် ... ဩမံ။ အဲဒီလက်ထပ်တာတွေကို ခေါက်ထား
စမ်းပါ၊ အဲဒါက အရေးမကြီးဘူး။ ငါ ခုနကကိစ္စက

အရေးကြီးတယ်။ လက်ထပ်ပွဲပျက်လို့ ဘာမှမဖြစ်ဘူး၊ ငါ
ဆန္ဒတွေ ငါ့အိပ်မက်တွေ မပျက်စီးဖို့ အရေးကြီးတယ်။
ကို ... နင် သဘောတူပေးစမ်းပါ”

ဩမံသည် ဒီတစ်ခါတော့ တော်တော်ပေါက်သွားရ
ပြီဖြစ်သည်။ ခေတ်ပုံ အဲဒီစကားပြောတာကတော့ အရမ်းလွန်
သွားပြီ။ သူတို့နှစ်ယောက်အတွက် မင်္ဂလာပွဲဆိုတာ အရေးကြီး
ဆုံးဖြစ်ရမယ့်ကိစ္စကို သူက ပျက်ရင်တောင် ဘာမှမဖြစ်ဘူးတဲ့။
သူဟာ ဒေါသထွက်ထွက်ဖြင့် ပိတ်အော်လိုက်တော့သည်။

“ခေတ်ပုံ ... နင် အဓိပ္ပာယ်မရှိတာတွေ လာပြောမနေနဲ့။
ဘာမှသဘောတူပေးစရာ မလိုဘူး၊ နင်လည်း ဘယ်တော့မှ
ရပ်ရှင်မင်းသမီး မဖြစ်ရဘူး။ အရူးချေးပန်းစိတ်ကူးတွေနဲ့
လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ နင် လုံးဝမင်းသမီး မလုပ်ရဘူး၊ ငါ
ကိုပဲ လက်ထပ်ရမယ်”

“နင်လိုကောင်ကို ငါက လုံးဝမယူဘူး မှတ်ထား ... လင်း
ဩမံ”

“ဘာ ... ဘာပြောလိုက်တယ်”

“ကြားတဲ့အတိုင်းပဲ၊ နင်နဲ့ ငါ့ကိစ္စ ပြီးသွားပြီ။ လက်ထပ်
ပွဲကိုဖျက်လိုက်တော့၊ ငါ့စိတ်ကူး အိပ်မက်တွေကို ရိုက်ချိုး
ချင်တဲ့ နင့်ကို ငါ သိပ်မုန်းတယ်၊ ငါမျှော်လင့်ထားတဲ့ ငါ့
လက်တွဲဖော်က ငါ့ဆန္ဒတွေကို အမြဲဖြည့်ပေးတဲ့လူမျိုး။
အေး ... သေချာတာ တစ်ခုကတော့ ငါ့လက်တွဲဖော်က
နင် ဘယ်တော့မှ မဟုတ်ဘူး၊ နင့်လို မိန်းမလိုမိန်းမရ
ကောင်ကို ငါ တစ်သက်မယူဘူး”

ခေတ်ပုံက ထပေါက်ကွဲတော့ သူက နဂိုဒေါသအခံ
ဖြင့် ပိုပြောမိလေသည်။

“အေး ... မင်းဘဝမှာ ငါ့လောက် မင်းဆန္ဒတွေကို ဖြည့်
ဆည်းပေးနိုင်တဲ့ ယောက်ျားမျိုး ရှိခဲ့ရင်တော့ သွားယူလိုက်။
ဒီမှာ ခေတ်ပုံ ... မင်း အလုပ်မဟုတ်တဲ့စကားတွေနဲ့ ငါ့
ကို ပြဿနာရှာမနေနဲ့။ သိပ်ပြီးပွဲဖျက်ချင်နေတယ်ဆိုရင်
လူကြီးတွေသွားပြော၊ ငါ့လာမပြောနဲ့။ အေး ... ငါကတော့
အပြတ်ပဲ။ နင် ရုပ်ရှင်မင်းသမီးလည်း မလုပ်ရဘူး။ ငါနဲ့
လည်း လက်မထပ်ဘဲ မနေရဘူး ...

နင်ယူရမယ့်ယောက်ျားက ငါပဲ ခေတ်ပုံ”

သူ့စကားကြောင့် ခေတ်ပုံက ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရစွာ
ဒေါ်တွေထွက်လျက် သူ့ကို ခပ်ပြင်းပြင်း စိုက်ကြည့်ကာ တောက်
တစ်ချက်ခေါက်ပြီး ထွက်သွားလေသည်။

အဲဒီကစလို့ အခြေအနေ တင်းမာခဲ့တာ ဖြစ်ပါသည်။

သြမံရဲ့ တားဆီးပိတ်ပင်မှုကြောင့် ခေတ်ပုံရဲ့စိတ်ကူးဟာ ပျက်စီးသွားခဲ့သည့်အတွက် သူ့ကို လုံးဝမကျေနပ်စွာ စိတ်ထဲမှာ တေးမှတ်ထားလိုက်သည်။ ခေတ်ပုံက အခွင့်သာတာနှင့် သူ့ကိုဖွဲ့မည် စဉ်းစားကာ ငြိမ်နေတာကို ခေတ်ပုံ အေးဆေးဖြစ်သွားပြီအထင်နှင့် သူက မင်္ဂလာပွဲကို လူကြီးတွေနှင့် တိုင်ပင်ကာ ကတိုက်ကရိုက် စီစဉ်လေသည်။ ခေတ်ပုံသည် မင်းသမီးလုပ်ချင်တဲ့ဆန္ဒကို အတင်းကြိတ်မှိတ်မျိုသိပ်ကာ ငြိမ်ကုပ်နေရတာဖြစ်၏။ သူကတော့ ပျော်မဆုံးမော်မဆုံးဖြင့် အရမ်းတက်ကြွနေပါသည်။

“ခေတ် ... ဘာတွေလိုသေးလဲ။ ကိုယ် သေချာစီစဉ်ထားပြီးသား၊ ခေတ် တစ်ခုခုလိုရင် ပြောနော်။ ဖိတ်စာတွေတော့ အနည်းအကျဉ်း ဝေထားပြီးပြီ၊ ခေတ်နဲ့ ကိုယ်နဲ့ နောက်တစ်နေ့ကနေစပြီး အတူတူသွားဝေကြတာပေါ့”

ခေတ်ပုံသည် ခေါင်းတစ်ချက်သာ ညိတ်ပြလိုက်တော့သည်။ သူနှင့် လက်ထပ်ရတော့မှာကို စိတ်ထဲမှာပျော်သလို၊ မပျော်သလိုနှင့် တစ်မျိုးကြီးဖြစ်နေပါသည်။ ဒါပေမဲ့ စိတ်အခံမှာလည်း သူ့ကို အရမ်းဒေါသတွေထွက်နေတာကြောင့် လူက ထုံပေပေဖြစ်ကာ ဘာလုပ်လို့ လုပ်ချင်နေမှန်းလဲ မသိပါ။

အဲဒီလိုနှင့် နောက်ရက်တွေမှာ သူနှင့်အတူ ဖိတ်စာလိုက်ဝေရင်း အပြန်မှာတော့ ခေတ်ပုံတို့ ထိုင်နေကြနေရာလေးကို သူကခေါ်သွားလျှင် ခေတ်ပုံက သူ့ကိုမကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ပေစောင်းစောင်းကြည့်ကာ ...

“ဘာကိုစွဲ ဒီကို ခေါ်လာရတာလဲ”

“ကိုယ် သိပါတယ်၊ ခေတ် ကိုယ့်ကို ဖုနောတယ်မှလား။

စိတ်မကောက်ပါနဲ့ကွာ။ တောင်းပန်တယ်နော်”

သူ့ရဲ့တောင်းပန်သံကြောင့် ခေတ်ပုံက ဓာတ်ကလိပြင် ဒေါသတွေ တလိပ်လိပ် ထွက်လာကာ သူ့ကို ပြဿနာရှာဖို့ စိတ်ကူးပေါ်လာလေသည်။

“သြမံ ... နင် ငါ့ကို တကယ်စိတ်ကောက်ပြေစေချင်တာလား”

“ဟာ ... တကယ်ပေါ့ ခေတ်ရဲ့”

“စိတ်ကောက်ပြေစေချင်ရင် မင်္ဂလာပွဲဖျက်သိမ်းကြောင်း နင်သတင်းစာထဲထည့်လိုက်။ အဲဒါဆို ငါစိတ်ကောက်ပြေ ဖြစ်”

ခေတ်ပုံက သူ့ကို ခပ်တည်တည် ပြောလိုက်လျှင် သူ့မျက်နှာဟာ ခေတ်ပုံ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးတဲ့ပုံစံမျိုးဖြင့် မျက်နှာ ကြောက် တည်တင်းသွားကာ ခေတ်ပုံကို စူးစိုက်ကြည့်၍ ...

“အဲဒါ နောက်စရာမဟုတ်ဘူး ခေတ်ပုံ။ မင်း စကားကို အဲဒီလို လျှောက်ပြောမနေနဲ့”

ခေတ်ပုံက တမင်တကာပင် ရိုက်ပေါက်မျက်နှာဖမ်း ကာ နှုတ်ခမ်းကိုထော်ကာ ကျစ်ခနဲ စုပ်သတ်လိုက်ပြီး ...

“ကျစ် ... မသိဘူး။ နင်သာ ငါ့ကို တကယ်ချစ်တယ်ဆိုရင် ငါ့ဆန္ဒကို လိုက်လျောရမှာပေါ့။ နင်ပဲ ငါ့ဆန္ဒမှန်သမျှ လိုက်လျောပါမယ်ဆို။ နင်ယောက်ျားမဟုတ်ဘူးလား၊ ကိုယ် ပြောတဲ့စကားကို ကိုယ်တာဝန်ယူရမှာပေါ့ ...

နင် ငါ့ကိုချစ်တယ်၊ ယောက်ျားမှန်တယ်ဆိုရင် သတင်းစာထဲမှာ ဖျက်သိမ်းခြင်းသတင်းထည့်လိုက်၊ အဲဒါ ဆို ငါ စိတ်မကောက်ဘူး”

ခေတ်ပုံက သူ့ကို စုပုပ်ပုပ်မျက်နှာဖြင့် ပြောလိုက် လျှင် သူက ခေတ်ပုံကို မျက်နှာတင်းရင်းဖြင့် စိုက်ကြည့်ကာ သွားကြားထဲကထွက်သည့် လေသံနှင့် တစ်လုံးချင်း အေးစက်စွာ ပြောလေသည်။

“ခေတ်ပုံ ... နင် တကယ်သေချာတယ်နော်။ အဲဒီကိစ္စက အားလုံးအရှက်ကွဲမယ့်ကိစ္စ၊ နင် အဲဒါကို သဘောပေါက်ရဲ့ လား ...

ငါ့ကို ချစ်တယ်ဆိုရင်ဆိုတဲ့ စကားနဲ့ နင် ငါ့ကို အသည်းခွဲမလိုလား”

သြမံရဲ့ပုံစံဟာ အတည်ကြီး feel ဖြစ်နေတဲ့ပုံဖြစ် သည်။ ခေတ်ပုံက သူ့ကို ဘာရယ်မဟုတ် သူ့စိတ်ဆင်းရဲသွား အောင် ထမင်ပြောလိုက်တာကို သူက တကယ်ကြီးထင်သွားပြီ လားမသိ။ ဒါပေမဲ့ စကားကျဲရင် နုတ်လို့မရဆိုသလို ခေတ်ပုံက

ပြောပြီးသားစကားအတွက် ပြန်ရှောချသွားလို့ မဖြစ်တော့။ မောင်းကိုဆက်တင်ရုံပဲ ရှိတော့သည်။

“ဟုတ်တယ် ... ဩမ်၊ ငါ အတည်ပြောနေတာ။ နင် ငါ့ကို ချစ်တယ်ဆိုရင် မနက်ဖြန် မင်္ဂလာပွဲဖျက်သိမ်းကြောင်း သတင်း သတင်းစာထဲထည့်လိုက်”

“ခေတ်ပုံ ... နင် ဘာဖြစ်နေတာလဲဟာ။ ငါ တောင်းပန်ပါတယ်”

သူက ခေတ်ပုံရဲ့ပန်းနှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ကာပြောလျှင် ခေတ်ပုံက ကျေနပ်စွာ ကျိတ်ပြီးရသည်။ သူဟာ ဘယ်တော့ပဲဖြစ်ဖြစ် ခေတ်ပုံကိုတော့ လျှော့ပေးရသားပဲ။ အဲဒီဖျက်သိမ်းဖို့ကိစ္စကို သူ လုံးဝမလုပ်နိုင်ဘူးဆိုတာ ခေတ်ပုံက အတတ်သိစွာဖြင့် သူ့ကို နိုင်ကွက်နင်းထားလေသည်။

“ဘာမှတောင်းပန်မနေနဲ့။ ငါ့ဘက်က စကားကုန်ပြောထားပြီးသားနော်။ နင် ငါ့ကိုချစ်တယ်ဆို မနက်ဖြန် သတင်းစာထဲမှာ မင်္ဂလာပွဲ ဖျက်သိမ်းကြောင်း သွားထည့်လိုက် ... ဒါပဲ”

ခေတ်ပုံရဲ့အဲဒီစကားကြောင့် သူဟာ ခေတ်ပုံရဲ့ပန်းကို ဆုပ်ကိုင်ထားတဲ့ လက်နှစ်ဖက်စလုံးကို လွှတ်ချလိုက်ကာ မျက်နှာကို တစ်ဖက်သို့လွှဲနေရင်း တောက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်း ခေါက်လိုက်ကာ ...

“ကောင်းပြီ ခေတ်ပုံ၊ နင့်ကို ငါ ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတာ နင် သိပါတယ်”

သူက အဲဒီစကားပြောကာ အတန်ကြာ ငြိမ်သက်နေပြီးမှ ခေတ်ပုံဘက်ကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ...

“သွားရအောင်”

သူက ပြန်ဖို့စကားစလေလျှင် ခေတ်ပုံသည် သူ့ပုံစံကို ရယ်ချင်ချင်ဖြစ်သွားကာ သူ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်အောင် ကလိလိုက်လေသည်။

“ဟဲ့ ... ဩမ်။ နင် ငါ့ကိုချစ်တယ်ဆိုတာ သက်သေပြဖို့ ဒီနည်းတစ်ခုပဲ ရှိတယ်နော်။ ဪ ... ဟဲ့ ... စုံစမ်းမေးမြန်းနိုင်ပါသည်ဆိုပြီးပါ ထည့်ပေးနော်”

ခေတ်ပုံရဲ့စကားကြောင့် သူက ခေတ်ပုံကို ခပ်စိမ်း
စိမ်းကြည့်ကာ အေးတိအေးစက် ဖြိုးပြပါသည်။ ခေတ်ပုံသည်
မင်းသမီးမဖြစ်ရပေမယ့်လည်း သူ့ကို အိုက်တင်ကောင်းကောင်း
ဖြင့် သရုပ်ဆောင်ပြနိုင်ခဲ့သည့်အတွက် ကျိတ်ကျေနပ်နေရပါသည်။
ပြီးတော့ သူ့ကို အရင်ကထက် ပိုငြိတွယ်သွားတယ်ဆိုပြီး မနက်
ဖြန်မှာ ဖုန်းဆက်ပြီး သူ့ကို ပြောပြရပါဦးမည်။

မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲဖျက်သိမ်းခြင်း

ရန်ကုန်မြို့.(.....)Hotel ဌ 17-1-2012

(အင်္ဂါနေ့)မွန်းလွဲ(၁)နာရီတွင် ကျင်းပပြုလုပ်မည့်
ကျွန်တော် မောင်လင်းသြစံနှင့် မမျိုးခေတ်ပုံတို့၏
မင်္ဂလာဧည့်ခံပွဲကို ဖျက်သိမ်းပါကြောင်း အသိပေး
ကြေညာအပ်ပါသည်။

(စုံစမ်းမေးမြန်းနိုင်ပါသည်)

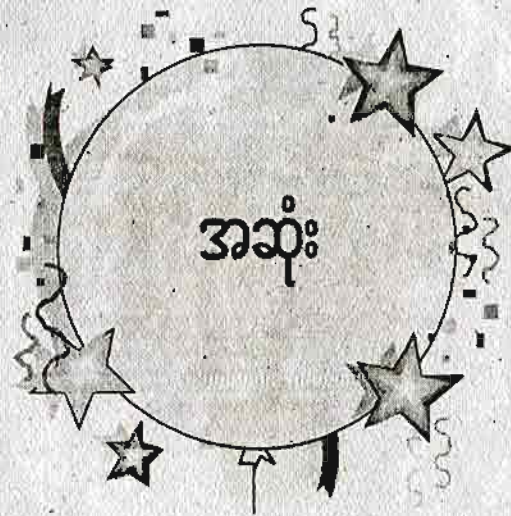
မောင်လင်းသြစံ

၁၂/ဗဟန(နိုင်)

အမှတ်-၁၀၆(A)၊ ရွှေကောင်းကင်ခြံ

ရန်ကုန်မြို့။

သတင်းစာထဲမှာ ဖတ်လိုက်ရတဲ့ သတင်းကြောင့်
ခေတ်ပုံသည် သတိလစ်မေ့မြောသွားမရှု ဘီကို ခံစားလိုက်ရလေ
သည်။ သူ ... သူ့ တကယ် အဲဒီလို လုပ်လိုက်တယ်။ သွားပြီ...
အားလုံး သွားပြီ။ ခေတ်ပုံရဲ့ ပေါ့ပေါ့တန်တန် စကားတစ်ခွန်းဟာ
ဒီအခြေအနေထိ ရောက်သွားအောင် ဖန်တီးခဲ့သည်လား။ ခေတ်ပုံ
က အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ကာ မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါက်ပေါက်
ကျလာရသည်။

ဒီသတင်းကြောင့် ခေတ်ပုံတို့မိသားစုဟာ ကမ္ဘာ
ပျက်မတတ်ပင်။ ခေတ်ပုံရဲ့စကားကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရပါတယ်ဆို
တာထက် သူ အဲလိုလုပ်ရတာကိုပဲ ခေတ်ပုံ ရင်နာလို့မဆုံးပြီ။
ဖေဖေဆိုရင် သူ့ကိုသွားသတ်မယ် တကဲကဲဖြင့် ဓားဆွဲကာထွက်
သဖြင့် ခေတ်ပုံမှာ ခြေသလုံးဖက် တောင်းပန်ရလေသည်။

ခေတ်ပုံဟာ တစ်ယောက်တည်း ကျိတ်ငိုနေရင်းက ဖုန်းမြည်လာလို့ ကိုင်လိုက်လျှင် သူ့ဆီက ဖုန်းဝင်လာလေသည်။ သူနှင့် စာရင်းရှင်းချင်လို့ ခေတ်ပုံက အိမ်ကနေ တိတ်တိတ်လစ် ထွက်လာကာ သူနှင့်သွားတွေ့ခဲ့သည်။

ခေတ်ပုံ အဲဒီကိုရောက်သွားသောအခါ သူဟာ အရမ်းကို လွမ်းဆွေ့ မာလှနေဟန်ဖြင့် အုတ်ခုံလေးမှာ ထိုင်ခိုင်းနေပါသည်။ ငါ့ကိုချစ်ရက်နဲ့များ နင်မို့ အဲဒီလို လုပ်ရက်တယ် ဩမ်ရယ်။

ခေတ်ပုံဟာ သူ့နာမည်ကို ခပ်တိုးတိုး ခေါ်လိုက်လျှင် သူက လှည့်ကြည့်ပြီး ခပ်နှမ်းနှမ်း အပြုံးတစ်ခုဖြင့် ...

“ခေတ်ပုံ ... နင် အဆင်ပြေပါတယ်နော်”

မာနတို့ဖြင့် ကာဆီးပိတ်ပင်ထားသည့် နှလုံးသားကို ခေတ်ပုံက ဆက်လက်ဟန်ဆောင်ကာ မာကြွပ်ကြွပ်ပုံစံကို တမင် လုပ်ယူ၍ ...

“ဘာမပြေစရာရှိလို့လဲ ဩမ်ရဲ့၊ အေးဆေးပါဟာ၊ နင်ကော”

“.....”

အဲဒီလိုနှင့် ခေတ်ပုံနှင့် သူဟာ ဘာပြောစရာမှမရှိတော့သူလို နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားကြတော့သည်။ သူနှင့်အပြီးတိုင် ဝေးသွားကြတော့မယ့် ခံစားချက်ဟာ အဲဒီလောက်ပဲ ဆိုးဝါးရသလား။ သူ ကျောခိုင်းထွက်သွားတဲ့အချိန်မှာ ခေတ်ပုံဟာ ဘယ်လိုမှ နေလို့မရတော့အောင် ရင်ထဲမှာ ပူလောင်အက်ကြောင်း ထင်ကာ တားဆီးမရစွာဖြင့် သူ့ကို အော်မေးလိုက်မိသည်။

“နင် ... ငါ့ကို မချစ်တော့လို့ပေါ့နော်”

ခေတ်ပုံရဲ့ အမေးကြောင့် သူ့ခြေလှမ်းတွေဟာ တုံ့ဆိုင်းသွားကာ အတောင့်သား ရပ်နေရင်းက အေးစက်စက်ပြန် ဖြေပါသည်။

“နင့်ရဲ့ဆန္ဒတစ်ခုကိုပဲ ငါဦးစားပေးခဲ့တာပါ ခေတ်ပုံ၊

ငါ့ရဲ့စိတ်ဆန္ဒကို ဥပေက္ခာပြုထားပြီးသားပါ”

အဲဒီအပြောအတွက် ခေတ်ပုံဟာ ဒူးတွေညွတ်ကျမတတ် တုန်ယင်ဝမ်းနည်းသွားကာ သူ့ကို နာကျင်စွာ ပြောလိုက်လေသည်။

“ငါ့ဆန္ဒဆိုပေမယ့်လည်း နင် အဲလိုလုပ်ခဲ့လို့ ငါ နင့်ကို မုန်းသင့်ပြီထင်တယ် ဩမ်၊ ငါ မုန်းရတော့မယ်။ မမုန်း မဖြစ်ပေါ့”

ခေတ်ပုံက သွေးရူးသွေးတမ်းဖြင့် သူ့ကိုပြောလိုက် ပေမယ့် သူကတော့ အခါများစွာက ခေတ်ပုံကို ကြည့်ခဲ့ဖူးသည့် အချစ်မျက်ဝန်းတို့ဖြင့်ကြည့်ကာ ခေတ်ပုံ-သေလို့ရသည့်စကားကို ဆိုလေသည်။

“နင့်သဘောပါ ခေတ်ပုံ၊ ငါ လိုက်လျောပေးမှာပါ။ နင် သာ စိတ်မကောက်ဘူးဆို ငါ ကျေနပ်ပါပြီ ခေတ်ရယ်”

သွားပြီ ... အားလုံးက သွားပြီ။ အားလုံးဟာ ခေတ်ပုံ အမှားပဲ ဆိုပါစို့။ သူ့ရဲ့ weak point က ခေတ်ပုံစိတ် ကောက်မှာစိုးလို့ပါတဲ့။

သူ့အားနည်းချက်ကို အပိုင်ကိုင်ပြီး ရက်စက်ခဲ့သည့် ခေတ်ပုံအတွက် သူဟာချစ်တယ်ဆိုတဲ့ အကြောင်းပြချက်နဲ့ ခေတ်ပုံ အနားက ထွက်သွားတော့မည်။

မထွေးနိုင်မအန်နိုင် ဝေဒနာတွေကို ရင်မှာပိုက်ထွေး ကာ တင်းထားရဲ့သားနှင့် မျက်ရည်တွေက သူ့ရှေ့မှာ ပိုးပိုးပေါက် ပေါက် ကျလာကာ သူ့ကို ချစ်တယ်ဆိုသည့်အကြောင်းကို ပြော ချင်ရန်နှင့် မပြောနိုင်တော့ဘဲ သူ့ရှေ့ကနေ တစ်ဟုန်ထိုးဖြေး ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ခေတ်ပုံအနားမှာ မနေချင်တာ မဟုတ်ဘဲနှင့် ခေတ်ပုံ က နေခွင့်မပေးလို့ မနေခဲ့ရတဲ့သူ့ကို သနားလည်းသနား စိတ် လည်းနာကာ ဒွိဟစိတ်တို့ဖြင့် သူနှင့်ဝေးရာကိုသာ ထွက်ပြေးချင် မိတော့သည်။ အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ ကြားယောင်နေခဲ့တာက သူ့စကားသံများသာဖြစ်၏။

(နင့်သဘောပါ ခေတ်ပုံ၊ ငါ လိုက်လျောပေးမှာပါ။ နင် သာ စိတ်မကောက်ဘူးဆိုရင် ငါ ကျေနပ်ပါပြီ ခေတ်ရယ်)

(စိတ်မကောက်ပါနဲ့၊ ခေတ်ရယ်၊ ကိုယ့်ဘဝမှာ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်ရင် plus point က ခေတ်ကို အရမ်းချစ်တယ်)

ပြီး weak point ကတော့ ခေတ် စိတ်ကောက်ရင် ပျာတတ်တာပဲ။ ခေတ်စိတ်ကောက်ပြီဆို ကိုယ့် အယ်လိုမှ မနေတတ်တော့ဘူး။ အဲဒါကြောင့် စိတ်မကောက်ပါနဲ့နော် (ခေတ်)

ခေတ်ပုံသည် ချစ်ခဲ့တုန်းက သူပြောခဲ့တဲ့စကားတွေ သာ နားထဲမှာ အကြိမ်ကြိမ် ကြားယောင်နေရင်းက ပြောထွက်ခဲ့သည့် ကိုယ့်ပါးစပ်ကိုပဲ ပိတ်ရိုက်ချင်စိတ် ပေါက်လာပါတော့သည်။

ခေတ်ပုံသာ အဲဒီနေ့က စိတ်မကောက်ခဲ့ဘူးဆိုရင် ...။

သေချာတာကတော့ သူဟာ ခေတ်ပုံရဲ့ ချစ်ရတဲ့ခင်ပွန်း ဖြစ်လာမှာဖြစ်ပြီး ခေတ်ပုံက သူ့ရဲ့ ချစ်ရပါသောဇနီး ဖြစ်လာမှာ ဖြစ်ပါသည်။ ခေတ်ပုံသာ စိတ်မကောက်ခဲ့ဘူးဆိုရင်ပေါ့။ အခုတော့ ... ခေတ်ပုံ စိတ်ကောက်မိသည့်အတွက် အချစ်နှင့် တစ်ကမ္ဘာကွာဝေးသွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။

အဲဒီအတွက် ဝင့်ကြီးတယ်လို့ သတ်မှတ်ကာ ပူလောင်နေတဲ့ ခေတ်ပုံရဲ့ စိတ်တွေ ငြိမ်းချမ်းလိုတာကြောင့် တစ်နေရာကို တမ်းတမိလိုက်လေသည်။ အဲဒါဟာ အချစ်ကပေးတဲ့ အသိတရား ဖြစ်လေသည်။

အလွမ်းတိုင်းက ရင်ပူစေတယ်ဆိုတာ
 ကြင်သူ မသိလို့ တမင်သူစိမ်းလေတယ်လား။
 သဝန်တို့ဖူးတဲ့ ဒီလူတစ်ဦးရဲ့ ရှင်သန်ခြင်းဟာ
 မင်းနဲ့ အဓိကသက်ဆိုင်နေတယ်ဆိုတာ
 လေပြည်ထွေကတစ်ဆင့် ပြောနိုင်လောက်တာတောင်
 မင်းက မယုံဘူးတဲ့လား။ ။

တိမ်ဖုံးနေတဲ့ ငါ့ရင်ခွင်မှာ
 နေသာချိန်ရောက်ဖို့
 မင်းရဲ့ အချစ်အလင်းတန်းထွေနှင့်
 မီးမောင်းထိုးပြပေးပါ။ ။

ကောင်မလေးရေ...

နှင်ခံစားနေရတာထက် ဆယ်ဆ ငါကပိုခံစားရတယ်

ယုံကြည်မှုထွေပျက်သွား

ကြင်နာမှုထွေ ပျောက်ဆုံးကုန်တဲ့ ငါ့ရင်ခွင်ထဲမှာ

နှင်က အနိုင်နဲ့ပိုင်းကာ ထိုင်ပြီးပြန်တဲ့

စေ့ရဲ့ သမီးတော်ပါ။ ။

ညနေခင်းဟာ ချစ်သူရဲ့ လက်ကိုထွဲထားမှ

အသက်ဝင်မယ်ဆိုရင် ငါဟာ...

ဆည်းဆာချိန်ထွေကို မခံစားခဲ့ရတာ

ဒီနေ့နဲ့ပါဆို အလွမ်းရှာစုပေါင်း နှစ်ထောင်ကျော်ခဲ့ပြီ။

ပစ္စုပ္ပန်

ခေတ်ပုံသည် ခံစားနေရတာတွေကို လျစ်လျူရှုကာ တစ်ကိုယ်တည်း စိတ်ခံစားမှု အေးချမ်းစေဖို့အတွက် ဘုရားရိပ် မှာ ခိုလှုံရလေသည်။ အသည်းကွဲနေလို့ ဘုရားကု၊ ကုပြီး သက်သာအောင် ကြိုးစားနေ၊ နေရတာဖြစ်ပါသည်။ ခေတ်ပုံတို့ ကိုးကွယ်သည့် ဆရာတော်ရဲ့ တရားစခန်းမှာ လရည်ရှည်ဖြင့် ဘုရားတရား လုပ်ကာ ကိုယ့်စိတ်ကို အေးချမ်းအောင် အထူးကြိုးပမ်းရတာဖြစ်သည်။

ရင်ပုံးအင်္ကျီအဖြူ၊ ယောဂီထဘီအညိုဖြင့် ငြိမ်းအေးနေသောစိတ်ကို ရနေပြီဖြစ်သော ခေတ်ပုံဟာ စိပ်ပုတီးကိုင်ကာ

ဂုဏ်တော်ပွားခြင်းဖြင့် စိတ်ကို တရားရေအေး တိုက်ကျွေးရလေသည်။ အခုလက်ရှိဘဝလေးဟာ ခေတ်ပုံအတွက်တော့ အရမ်းအေးချမ်းပါသည်။

မနက်မိုးလင်းတာနှင့် ကိုယ်လက်သန့်စင် တရားမှတ်၊ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝေယျာဝစ္စလုပ်၊ တရားနာ စသဖြင့် တစ်နေ့တာလုံးဟာ ကိုယ့်အတွက် လုပ်သမျှ ကုသိုလ်ချည်းပဲဖြစ်သည်။

ဖေဖေနှင့် မေမေကို ခေတ်ပုံက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှ အတွက် ဝန်ချတောင်းပန်ကာ စိတ်လျှော့လိုက်ဖို့ နားချခဲ့ပြီးမှ ခေတ်ပုံဟာ ဒီတရားစခန်းရိပ်သာကို ရောက်လာတာဖြစ်သည်။ အချစ်နှင့် လောင်မြိုက်ခဲ့ရတဲ့ အပူမီးတွေကိုငြိမ်းရင်းက တစ်ခါတစ်ခါ မပြတ်သားနိုင်သည့်စိတ်က သူ့ကို သွားသတိရမိသေးသည်။ အခုဆို သူလည်း ဘာလုပ်နေပြီလဲ။

တစ်နေ့ တစ်နေ့ ခေတ်ပုံဟာ ဘာသာရေးလိုက်စားရင်းဖြင့်သာ အချိန်တွေ ကုန်စေတာဖြစ်သည်။ ခေတ်ပုံသည် ဒီကနေ့မှာတော့ သစ်ပင်ရိပ်မှာ ထိုင်နေရင်းဖြင့် ကိုယ့်အတွက်

လည်း အကျိုးရှိစေမည့်စာအုပ်ဖြစ်သော ဆရာတော်အရှင်ဆန္ဒာဓိက ရဲ့ “လမ်းခွဲတာ ဝမ်းနည်းစရာလား” ဆိုတဲ့ စာအုပ်ကို ထိုင်ဖတ်ကာ အသိပွားနေတုန်း အမျိုးသမီးတစ်ယောက်က လာခေါ်လေသည်။

“မခေတ်ပုံ ... ဧည့်သည်လာပါတယ်။ ဧည့်ဆောင်မှာ စောင့်နေကြတယ်ရှင်”

ခေတ်ပုံက စာအုပ်ကိုခေါက်သိမ်းကာ ကိုယ့်ကိုလာတွေ့တဲ့ဧည့်သည်ကို ဘယ်သူပါလိမ့်ဆိုပြီး သွားတွေ့လိုက်လေသည်။ ခေတ်ပုံက ဘယ်သူများလဲဆိုပြီး ထွက်တွေ့လိုက်လျှင်ဖြင့် ရွှေလုံးနှင့် ပိုးယုပဲဖြစ်သည်။

“ဟယ် ... ရွှေလုံး၊ ပိုးယု ဘယ်က ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲ”

ရွှေလုံးနှင့် ပိုးယုက ခေတ်ပုံကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ ခပ်နွမ်းနွမ်း ပြုံးပြပါသည်။ သူတို့တွေရဲ့မျက်နှာက သိပ်တော့မလန်းဆန်းပါ။ ခရီးပန်းလာလို့ ထင်ပါသည်။

“ခေတ်ပုံ ... နင် အဆင်ပြေရဲ့လား”

ခေတ်ပုံက တရားဓမ္မဖြင့် ရင့်ကျက်သူအသွင် ပြုံးပြ
လိုက်ရင်းက အေးအေးဆေးဆေး ခေါင်းညိတ်ကာ ...

“ငါ အားလုံးအဆင်ပြေတယ်၊ ဒီမှာက ဘုရားရိပ်တရား
ရိပ်နဲ့ဆိုတော့ ငါ့စိတ်တွေ အရမ်းတည်ငြိမ်ပြီး အေးချမ်း
တယ်။ နင်တို့ ခေါ်အတွက် ဘာမှစိတ်မပူပါနဲ့၊ ငါ့စိတ်တွေ
အရင်ကထက် ပိုရင့်ကျက်နေပါပြီ”

ခေတ်ပုံရဲ့အဲဒီအပြောကြောင့် ပိုးယုက ခေတ်ပုံကို
ခပ်ငိုင်းငိုင်း ငေးစိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ...

“ခေတ်ပုံ ... နင်ကတော့ အေးချမ်းမှုအစစ်ကို ရှာတွေ့သွား
ပေမယ့် အခုချိန်ထက်ထိ ပူလောင်နေတဲ့ လူတစ်ယောက်
ကတော့ ရှိနေသေးတယ်ဟ”

အဲဒီအပြောကြောင့် ခေတ်ပုံဟာ သူ့မျက်နှာကိုပြေး
မြင်ယောင်ကာ ချက်ချင်းပင် ရင်ထဲမှာ ယောက်ယက်ခတ်သွားရ
တော့သည်။ သူ ဘာများဖြစ်လို့ပါလိမ့်။ ကြီးကြီးမားမားကိစ္စမရှိ

ဘဲနှင့်တော့ ပိုးယုတို့ဟာ သူ့သတင်းကို ခေတ်ပုံနားထဲ ပို့စေမှာ
မဟုတ်။ သူ ဘာဖြစ်လို့လဲ။

“ခေတ်ပုံ ... အခုချိန် နင် သူ့ကိုတွေ့ရင် ဘာဖြစ်မလဲ
ဟင်”

“နင် သူ့ကို သနားတယ်ဆိုရင် ကူညီပေးပါလားဟာ”

“ဟဲ့ ... ရွှေလုံး၊ ပိုးယု ... ဘာဖြစ်လို့လဲ၊ ဘာဖြစ်ကြလို့
လဲဟင်”

ခေတ်ပုံသည် သူမတို့ကို အထိတ်တလန့် မေးလိုက်
လျှင် သူတို့က မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက်ဖြင့် အတုန်တုန်အလှုပ်
လှုပ် ပြောပြလေသည်။

“ပြီးခဲ့တဲ့လက ဩမ် ငါတို့ဆီလာပြီး သူ့ခံစားချက်တွေကို
ရင်ဖွင့်တယ်ဟ။ နင့်ကို သူ ဘယ်လောက်ချစ်တယ်ဆိုတဲ့
အကြောင်းပေါ့ဟာ၊ သူ သတင်းစာထဲ ထည့်လိုက်တော့
သူ့ကိုယ်သူ သေချင်စိတ်ပေါက်သွားအောင်ကို စိတ်ဆင်းရဲ
ရခဲ့တယ်တဲ့ ...

နင်နဲ့သူ ဘယ်တော့မှမတွေ့တော့ဘူးဆိုတဲ့အကြောင်းကို စဉ်းစားမိတိုင်း သူ နင်ကိုသေလောက်အောင် လွမ်းနေရှာတာပါဟာ ...

တစ်နေ့ တစ်နေ့ အသည်းကွဲ လုံးပါး၊ ပါးရင်းနဲ့ အရက်တွေမူးပြီး ပြန်လာတဲ့နေ့မှာ သူ ... သူ ကားအက်စီးဒင့်ဖြစ်သွားတယ်”

“ဟယ် ... အဲဒီတော့”

“အသက်အန္တရာယ် မထိခိုက်ပေမယ့် ခြေထောက်ကတော့ လုံးဝပြန်မကောင်းတော့ဘူး။ သူ့ဘဝရဲ့ ကျန်တဲ့အချိန်ကာလတွေကို ဝိုးချပေါ်မှာ ကုန်ဆုံးရတော့မယ်”

ခေတ်ပုံဟာ သူ့ရဲ့အဖြစ်ဆိုးအတွက် ကြေကွဲရလွန်း၍ အသံတောင် မထွက်နိုင်ပါ။ ကံကြမ္မာက ဘာလို့ အဲဒီလောက်တောင်ပဲ ရက်စက်ရတာလဲ။ ခေတ်ပုံတို့ကို ခွဲစေရုံသာမက သူ့ရဲ့ ဘဝကိုပါ အသေသတ်လိုက်ပြီလား။ ဟင့်အင်း ... အဲလိုမဖြစ်ရပါဘူး။

“ခေတ်ပုံ ... ဖြစ်နိုင်ရင် နင် သူ့ကိုသွားပြီး နှစ်သိမ့်ပေးလိုက်ပါလားဟာ၊ နေ့တိုင်း သူ့ခမျာ နင်နဲ့ဆုံနေကြနေရလေးမှာ အမြဲစောင့်နေပြီး ဆွေးနေရှာတာ။ သူ့ခြေထောက်ဆုံးရှုံးသွားတာထက် နင်ကို သူက ပိုပြီးတမ်းတနေတာ”

ခေတ်ပုံဟာ ဝိုးယု စကားတွေကြောင့် လုံးဝမခံမရပ်နိုင်စွာ မျက်ရည်တွေ ဝိုးဝိုးပေါက်ပေါက် ကျလာကာ သူ့ဆီသွားဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။ ခေတ်ပုံ သူ့ဆီသွားရမည်။ ဖေဖေနှင့် မေမေက သူ့ကို နာကြည်းနေလည်း ခေတ်ပုံ သူ့ဆီအရောက်သွားပြီး သူ့ဘေးနားမှာ ရှိနေပေးရမည်။

“ငါ သူ့ဆီသွားမယ်၊ ငါ့ကို လိုက်ပို့ပေးပါ ဝိုးယု”

အဲဒီလိုနှင့် ခေတ်ပုံဟာ ဘုန်းဘုန်းကိုခွင့်ပန်ကာ အထုပ်အပိုးတွေ ယူလာကာ တရားစခန်းက ထွက်လာခဲ့ပြီး သူ့ကို နှစ်သိမ့်ဖို့ ပြန်လာခဲ့သည်။ ခေတ်ပုံဟာ အဝတ်အစားလဲပြီး ဝိုးယုတို့ကားနှင့် သူ့ရှိရာသို့ အရောက်လာခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ အဲဒီနေ့ ရာကိုရောက်တော့ ဝိုးချပေါ်မှာ ထိုင်နေသည့် သူ့ကို နောက်ကျောကနေ ရင်နှင့်ဖွယ် တွေ့လိုက်ရပေသည်။

“ခေတ်ပုံ ... နင် သူ့ဆီသွားလိုက်နော်။ ငါတို့ တော်နေကြာမှ ပြန်လာခေါ်မယ်”

ခေတ်ပုံက ခေါင်းတစ်ချက်ဆတ်ကာ ကားပေါ်က ဆင်း၍ သူ့ဆီတစ်လှမ်းချင်း လျှောက်လာခဲ့တော့သည်။ ကန်ရေပြင်ကို မျက်နှာမူကာ ခေတ်ပုံကို ကျောခိုင်းထားသော သူဟာ အနောက်ကကြည့်တာနှင့်ကို အရမ်းလွမ်းဆွေးနေမှန်း သိသာပါသည်။ ခေတ်ပုံဟာ သူ့ရဲ့ပခုံးကို ခပ်ဖွဖွကိုင်ကာ တိုးတိုးခေါ်လိုက်လေသည်။

“သြမ”

သူက လှည့်ကြည့်ကာ ခေတ်ပုံကိုမြင်လျှင် အရမ်းကို အံ့အားသင့်သွားဟန်ဖြင့် ...

“ခေတ် ... ခေတ် ... ခေတ်ပုံ”

ခေတ်ပုံသည် သူ့ကို နွေးထွေးစွာပြုံးပြလျက် သူ့ဘေးက ခေတ်ပုံတို့ ထိုင်နေကြ အုတ်ခုံလေးမှာထိုင်ကာ သူ့ရဲ့ လက်တစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်ပြီး ...

“ခေတ် ... ကိုကို မမှန်းပါဘူး။ ကို အားမငယ်နဲ့နော်၊ ကိုဘာတွေပဲဖြစ်နေဖြစ်နေ ကျွန်မ ကိုဘက်က အမြဲရပ်တည်နေတယ်။ ပြီးတော့ ကိုကိုလည်း ဘယ်တော့မှ စိတ်မကောက်တော့ဘူး။ အဲဒီ ညဉ့်ဆိုကို ကျွန်မ ဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ပြီ”

ခေတ်ပုံရဲ့အပြောကို သူက ခံစားမှုကင်းနေတဲ့ အေးစက်စက်မျက်နှာကြီးဖြင့် ခေတ်ပုံကို မမှီတ်မသုန် ငေးကြည့်ကာ ဘာစကားမှမပြောပေ။ သူ ... သူ ခေတ်ပုံကို စိမ်းကားသွားတာလား။

“ကျွန်မကို စကားတောင် မပြောချင်တော့ဘူးလားဟင်။ ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်မကို နှင်မထုတ်ပါနဲ့နော်၊ ကျွန်မ ကို ဘေးနားမှာနေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ”

“.....”

“ကို ... တစ်ခုခု ပြန်ပြောပါ။ အဲလို တအံ့နွေးနွေးကြီး မနေပါနဲ့၊ နင် ဘာဖြစ်ချင်သလဲ။ ပေါက်ကွဲပစ်လိုက်၊ ဒေါသတွေ ထွက်ပစ်လိုက် ...

အဲလိုမျိုးကြီး သူစိမ်းဆန်ဆန် အကြည့်တွေနဲ့ ကျွန်မ
ကို မရက်စက်ချင်စမ်းပါနဲ့။”

ခေတ်ပုံက မခံနိုင်တော့စွာ ပေါက်ကွဲထွက်လျက်
သူ့ကို ခပ်တင်းတင်းလှုပ်နှိုးနေသော်လည်း သူကတော့ အေးတိ
အေးစက် မျက်ဝန်းတွေဖြင့် ခေတ်ပုံကို အကြာကြီး စိုက်ကြည့်နေ
ကာ ဘာမှလဲ ပြန်မပြောပါ။ ဘာဖြစ်နေတာလဲ ... အဲဒါကြီးကို
ခေတ်ပုံက မခံစားနိုင်တာ။

“ကိုယ့်ကို မင်းက ချစ်နိုင်သေးလို့လား ခေတ်ရယ်၊ ကိုယ့်
ကို စိတ်မနာဘူးလားဟင်”

ခေတ်ပုံက သူ့ကို ခေါင်းခါပြလိုက်ရင်းက ...

“တကယ်တမ်း စိတ်နာသင့်တာက ခေတ်ကိုပါ။ အဓိပ္ပာယ်
မရှိတဲ့ စကားတွေနဲ့ အလုပ်မဟုတ်တာတွေကို ဖန်တီးခဲ့
တာ ကျွန်မပါ ကို။ ကိုသာ ကျွန်မကို စိတ်နာမှာစိုးရတာ၊
ပြီးတော့ ကျွန်မကြောင့် ကိုဘဝ ပျက်စီးခဲ့ရတာ။ ကျွန်မ
ဟာ ကိုအတွက် ကောင်းကျိုးမပေးတဲ့သူပါ ကို”

“ကိုယ့်ဘဝ ပျက်စီးခဲ့တာ ... ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခေတ်ပုံဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ ရှင်အတွက်
ကံဆိုးမှုတွေ ပေးနေတဲ့သူ”

ခေတ်ပုံကပြောရင်း မျက်ရည်တွေက စီးကျလာကာ
စကားသံ နှုတ်ဆိတ်သွားလျှင် သူက ခေတ်ပုံရဲ့မျက်ရည်တွေကို
ခပ်ဖွဖွပွတ်သုတ်ပေး၍ ...

“မငိုပါနဲ့ ခေတ်ရယ်၊ ခေတ်နဲ့ကိုယ် အခု နားလည်သွား
ကြပြီပဲ။ ခေတ် ကိုယ့်ကို စိတ်မနာဘူးဆိုတာနဲ့တင် ကိုယ်
က ကျေနပ်ပါပြီ၊ ကျန်တာ ဘာမှမလိုအပ်တော့ပါဘူး၊
ခေတ် စိတ်မနာဘူး၊ စိတ်မကောက်ဘူးဆိုတာ သိရလို့
ကိုယ် အရမ်းဝမ်းသာတယ်”

သူက ခံစားချက်တွေ တနင့်တပိုးဖြင့် ပြောနေစဉ်
မှာ ခေတ်ပုံက ပြုံးဆို မျက်လုံးအကြည့်က သူ့ခြေထောက်ဆီ
ရောက်သွားတော့သည်။ ဟင် ... ခြေထောက်တွေက အတောင့်
သား ရှိမနေဘဲနှင့် ခပ်ရှောရှော အနေအထားဖြင့် ဒူးဆန့်ထားတာ

၂၈၄

မယ်မင်းဘုံ

ကို တွေ့ရလျှင်တော့ ခေတ်ပုံဟာ သူ့မျက်နှာကို အကဲခတ်လိုက်ရင်းက သဘောပေါက်သွားရပါသည်။

သူ ... သူ့ခြေထောက်တွေ ဘာမှမဖြစ်ဘူးဆိုတာ သိရလို့ ခေတ်ပုံက အရမ်းပျော်သွားရပေမယ့် သက်သက်မဲ့ ညာတာကတော့ စိတ်တိုစရာဖြစ်သည်။

သူဟာ ခေတ်ပုံရဲ့မျက်နှာကို တစိမ့်စိမ့်ငေးရင်းက ခပ်တိုးတိုးလေသံဖြင့် အိုဗာလုပ်နေပါသည်။

“ခေတ်ရယ် ... ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က အခုချိန်မှာ ကိုယ်ခေတ်ကို အဝေးကပဲ ချစ်နေတော့မယ်”

ကြည့်စမ်း ... သက်သက်မဲ့ ခေတ်ပုံကို ကစားတာ။ ခေတ်ပုံက သူ့ပုံစံ မပီပြင်တာကို စိတ်ဆိုးရအခက် ရယ်ရအခက်ဖြင့် ကျိတ်ပြုံးလိုက်ကာ ထိုင်နေရာမှ ဆတ်ခနဲ ထလိုက်ပြီး ...

“ကောင်းပါတယ်၊ အဝေးက ချစ်နေတာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ ကဲ ... ကျွန်မ ပြန်တော့မယ်နော်။ ရှင် ဘာမှအားမငယ်နဲ့၊ သွားမယ်နော်”

စေတနာစာပေ

ကျွန်မသမီးမကောက်ခဲ့ဘူးဆိုရင်

၂၈၅

ခေတ်ပုံက ပြောပြောဆိုဆို ထထွက်လျှင် သူက ကိုးရိုးကားရားဖြင့် ထိုင်မရ ထမရစွာ ခေတ်ပုံရဲ့လက်ကို ဖမ်းဆွဲလိုက်ကာ ...

“ဟား ... ဟ ... ခေတ် ဘယ်သွားမလို့လဲ။ ကိုယ့်ကို တစ်ယောက်တည်း မထားခဲ့နဲ့လေ”

ခေတ်ပုံက သူ့ကို မျက်စောင်းထိုးကာ ...

“မထားခဲ့စေချင်ရင် မတ်တတ်ရပ်ပြီး ဘာလို့လိမ်ရတယ်ဆိုတဲ့အကြောင်းကိုရှင်း”

“ဟာ ... သိတယ်”

“အဲလောက်မှ မနပ်ရင် များခေတ်ပုံ မလုပ်ဘူး”

သူက ရှက်ကိုးရှက်ကန်းမျက်နှာဖြင့် ခေါင်းကုတ်ကာ ထိုင်နေရာမှထ၍ ခေတ်ပုံ လက်ဆွဲကာ ခေတ်ပုံဘေးမှာရပ်ပြီး ပြုံးစိစိပြန်ဖြေလေသည်။

“အဟဲ ... ဟဲ။ စိတ်မကောက်ပါနဲ့ ခေတ်ရာ၊ ကိုယ်က ခေတ် တရားစခန်းက ပြန်လာအောင် လူကြီးတွေနဲ့တိုင်

စေတနာစာပေ

ပင်ပြီး ဒီနည်းသုံးလိုက်ရတာပါ။ ကိုယ်တို့ရဲ့မင်္ဂလာပွဲက လာမယ့်တနင်္ဂနွေနေ့ဆိုတော့ အရမ်းကပ်နေပြီမို့ ဗျူဟာ သုံးလိုက်ရတာပါကွာ”

ခေတ်ပုံက သူ့အပြောကြောင့် မျက်လုံးတွေတောင် ပြူးကာ ဘာမှဆက်မပြောနိုင်လျှင် သူကပဲ အလိုက်တသိ ဆက် ရှင်းလေသည်။

“ကိုယ် ခေတ်ရဲ့ဖေဖေကော မေမေကိုပါ သေသေချာချာ ရှင်းခဲ့လို့ အားလုံးအိုကေသွားပါပြီ ခေတ်ရဲ့။ လူကြီးတွေ ချင်းက အစကတည်းက နားလည်မှုယူထားပြီးသားဆိုတော့ ဘာမှညှိနေဖို့ မလိုတော့ဘူး။ အဲဒီတော့ ခေတ်ကို တရား စခန်းက အမြန်ခေါ်ပြီး စီစဉ်ထားတဲ့ရက်မှာ မင်္ဂလာပွဲလုပ် လိုက်နိုင်ဖို့ ကိုယ် ဒုက္ခိတဇာတိဖြစ်သွားရတာ”

“ဪ ... ဒီလိုကိုး”

“ဟုတ်တယ် ... အဲဒီလိုပဲ။ ကဲ ... ခေတ် ဖြေပါဦး၊ ကိုယ့် ကို လက်ထပ်နိုင်ရဲ့လားဟင်”

ခေတ်ပုံဟာ ရင်ထဲမှာ ရှင်းလင်းသွားကာ ဘာပြန် ပြောရမှန်းတောင် မသိပါ။ ပြီးတော့ အရမ်းလည်း ဝမ်းသာသွား ပါသည်။ အားလုံးအဆင်ပြေသွားချိန်မှာ ခေတ်က အလုပ်မဟုတ် ထပ်စိတ်ကောက်ပြန်လျှင် ချစ်တဲ့သူနှင့် တကယ်ဝေးရတော့မှာမို့ အချိန်မဆွဲတော့ဘဲ သူ့ကို မျက်စောင်းရွယ်ရင်း ခပ်သွက်သွက် ဖြေလိုက်လေသည်။

“လက်မထပ်နိုင်ဘဲနဲ့ နင့်ရဲ့အဲဒီလက်ကြီးကို ငါကတွဲထား ပါ့မလား အရူးရဲ့”

“ဟား ... မိုက်တယ်ကွာ။ အဲဒီတွဲထားတဲ့လက်တွေ ဘယ် တော့မှ မဖြုတ်တော့ဘူး၊ ညီစေ့နော် ခေတ်”

ခေတ်က သူ့ကို အပြုံးတစ်ချက်ဖြင့် ခေါင်းဆတ် ပြလိုက်ပါသည်။ အချစ်မှာ မလိုလားအပ်တဲ့ စိတ်ကောက်ခြင်း တွေပါလာရင် အချစ်က မလှတော့ဘူးဆိုတာ ခေတ်ပုံ သဘော ပေါက်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ခေတ်ပုံသာ စိတ်မကောက်ခဲ့ဘူးဆိုရင် စောစောစီးစီးကတည်းက ပျော်ကြရမှာဖြစ်၏။

၂၈၈

မယ်မင်းဘုံ

အဲဒါကြောင့် ဒီနေရာမှာ သိစေချင်တာ တစ်ခုက
 ချစ်လာပြီဆိုရင် နည်းနည်းလေးတော့ စိတ်ကောက်တာ လျှော့
 သင့်တယ် ဆိုတာပဲ ဖြစ်ပါသည်။ အဲဒီလိုဆိုရင် အချစ်မြို့တော်
 သူ မြို့တော်သား အားလုံးဟာ အချစ်မြို့ကြီးထဲမှာ ပျော်ပျော်ကြီး
 ချစ်နိုင်ကြမှာပဲဖြစ်သည်။

ကျေးဇူးတင်စွာဖြင့်

BURMESE
CLASSIC
.com

မယ်မင်းဘုံ

25. April. 2011. (Mon)

(7:15 P.M)

ဝေဖန်စာ၊ အကြံပြုစာ၊ စိတ်ဆက်စာများ ပေးပို့လိုပါလျှင်
 မယ်မင်းဘုံ

အမှတ်-၃၉ (မြေညီ) ဓမ္မစိန္တာလမ်း၊ ကျောက်မြောင်း၊ တာမွေမြို့နယ်၊
 သို့လိပ်မုန့် နေအိမ်ပေးပို့နိုင်ပါသည်။